

الله
رسول
محمد

**HARUN JAHJA
(ADNAN OKTAR)**

KURRË MOS HARRONI

Ata të cilët e morën fenë për lojë dhe argëtim dhe u mashtruan nga jeta e kësaj bote”. Ne sot do t’i harrojmë ata, ashtu siç e patën harruar ata takimin e kësaj Dite dhe siç mohuan shpalljet Tona.
(Sure A'raf: 51)

Qëllimi i këtij libri është që të ju rikujtojë arsyen e ekzistencës tuaj në këtë botë. Ne ndjemë se duhet që tua rikujtojmë këtë, sepse njeriu nganjëherë harron. I zhytur në rutinat e përditshme, edhe pse ai nuk do të dëshironte, ai mund të humbasë lehtë vemendjen nga problemet reale në të cilat ai në fakt duhej të përqëndrohej. Njeriu mund të harrojë lehtë se Allahu është Gjithëpërfshirës, se Ai e shikon atë në çdo moment, se Ai e dëgjon atë, dhe se atij një ditë do ti duhet të japë llogari për veprimet e tij tek Allahu. Njeriu madje mund të harrojë dhe vdekjen e sigurt varrin, Xhenetin dhe Xhehenemin, se asgjë nuk ndodh përveç asaj që do All-llahu, dhe se ka një arsye për çdo gjë në fund të fundit .

Kurrë mos harroni, se duke harruar ato gjëra të cilat ju do ti rikujtoni në këtë libër, do të ju kushtonte juve shumë e më shumë sesa duke harruar përpjekjet për të rikujtuar gjërat e bëra gjatë gjithë ditës, pa marrë parasysh sa të vlefshme këto çështje mund të duken.

DY FJALË RRETH AUTORIT

I njohur me emrin HARUN JAHJA, Adnan Oktar, u lind në Ankara në vitin 1956. Pasi kreu studimet fillore dhe të mesme në Ankara, ai studioi për arte në Universitetin Mimar Sinan në Stamboll dhe filozofi në universitetin e Stambollit. Që nga viti 1980, ai ka botuar mjaft libra në lidhje me çështje politike, shkencore, dhe fetare. Duke qenë mjaft të vlerësuar në të gjithë botën, këto vepra kanë shërbyer për shumë njerëz si mjet për të thellë për besimin e tyre. Librat e Harun Jahjasë u drejtohen të gjithë lexuesve, pa marrë parasysh moshën, racën, apo kombësinë e tyre, sepse ata përqendrohen në një synim: të hapin horizontin e lexuesit duke e nxitur atë të mendojë për disa çështje të rëndësishme, si qenia e Allahut dhe Njëshmëria e Tij dhe të jetuarit sipas vlerave që Ai ka përcaktuar për ne.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اللَّهُ
رَسُولُهُ
عَمَدٌ

PËR LEXUESIN

Arsyeja pse një kapitull i veçantë i është kushtuar teorisë së evolucionit është se kjo teori përmban bazat e të gjitha filozofive anti-shpirtërore (fetare). Pasi që Darwinizmi kundërshton faktin e krijimit, dhe me këtë, ekzistencën e Zotit, në këto 140 vitet e fundit ka bërë që shumë njerëz ta braktisin besimin e tyre apo të bien në dyshim. Kështu që, të treguarit se kjo teori është një mashtrim është një detyrë e rëndësishme, e cila është ngushtë e lidhur me religjionin. Është e domosdoshme që ky shërbim i rëndësishëm t'i ofrohet secilit. Disa nga lexuesit tanë mund të kenë shansin që të lexojnë vetëm një nga librat tonë. Kështu që, ne mendojmë se është me vend që një kapitull t'ia kushtojmë kësaj teme.

Të gjitha librat e autorit shpjegojnë në dritën e vargjeve Kur'anore çështje që kanë të bëjnë me besimin dhe njerëzit ftohen që të mësojnë fjalët e Allahut dhe të jetojnë sipas tyre. Të gjitha temat që kanë të bëjnë me vargjet e Allahut janë të sqaruara në atë mënyrë sa që nuk lënë hapësirë për dyshim apo pyetje në mendjen e lexuesit. Stili i qartë dhe i rrjedhshëm bëjnë që lexuesi i çdo moshe dhe nga cilido grup shoqëror t'i kuptoj ato me lehtësi. Ky tregim efektiv dhe i qartë bën të mundur që ato të lexohen shumë shpejt. Edhe ata të cilët ashpërsisht kundërshtojnë natyrën shpirtërore janë të influencuar nga faktet që këto libra dokumentojnë dhe nuk mund të hedhin poshtë vërtetësinë e përmbajtjes së tyre.

Ky dhe të gjithë librat e tjerë të autorit mund të lexohen në mënyrë individuale, apo të diskutohen në grup. Lexuesit e etshëm që të marrin sa më shumë nga librat e shikojnë të dobishëm diskutimin duke ia treguar njëri tjetrit mendimet dhe përvojat.

Përveq kësaj, është në shërbim të madh të religjionit që të kontribohet në prezantimin dhe leximin e këtyre librave, të cilat janë të shkruara vetëm për kënaqësin e Allahut. Të gjithë librat e autorit janë jashtëzakonisht bindës. Për këtë arsye, ata të cilët dëshirojnë t'ju komunikojnë fenë njerëzve të tjerë, njëra nga metodat më efektive është inkurajimi i tyre që të lexojnë këta libra.

Shpresojmë se lexuesi do të shikojë pasqyrën e librave të tjerë në fund të këtij libri dhe të vlerësoj materialin e pasur në çështjet e lidhura me besimin, të cilat janë të dobishme dhe kënaqësi për t'u lexuar.

Në këta libra, nuk do të gjeni, sikurse në disa libra tjerë, pikëpamje personale të autorit, sqarime të bazuara në burime të dyshimta, stile të zhveshura nga respekti dhe nderimi i duhur i temave të shenjta, e as rrëfime të pashpresa, dyshimnxitëse dhe pesimiste që krijojnë dyshime në mendje dhe devijime në zemër.

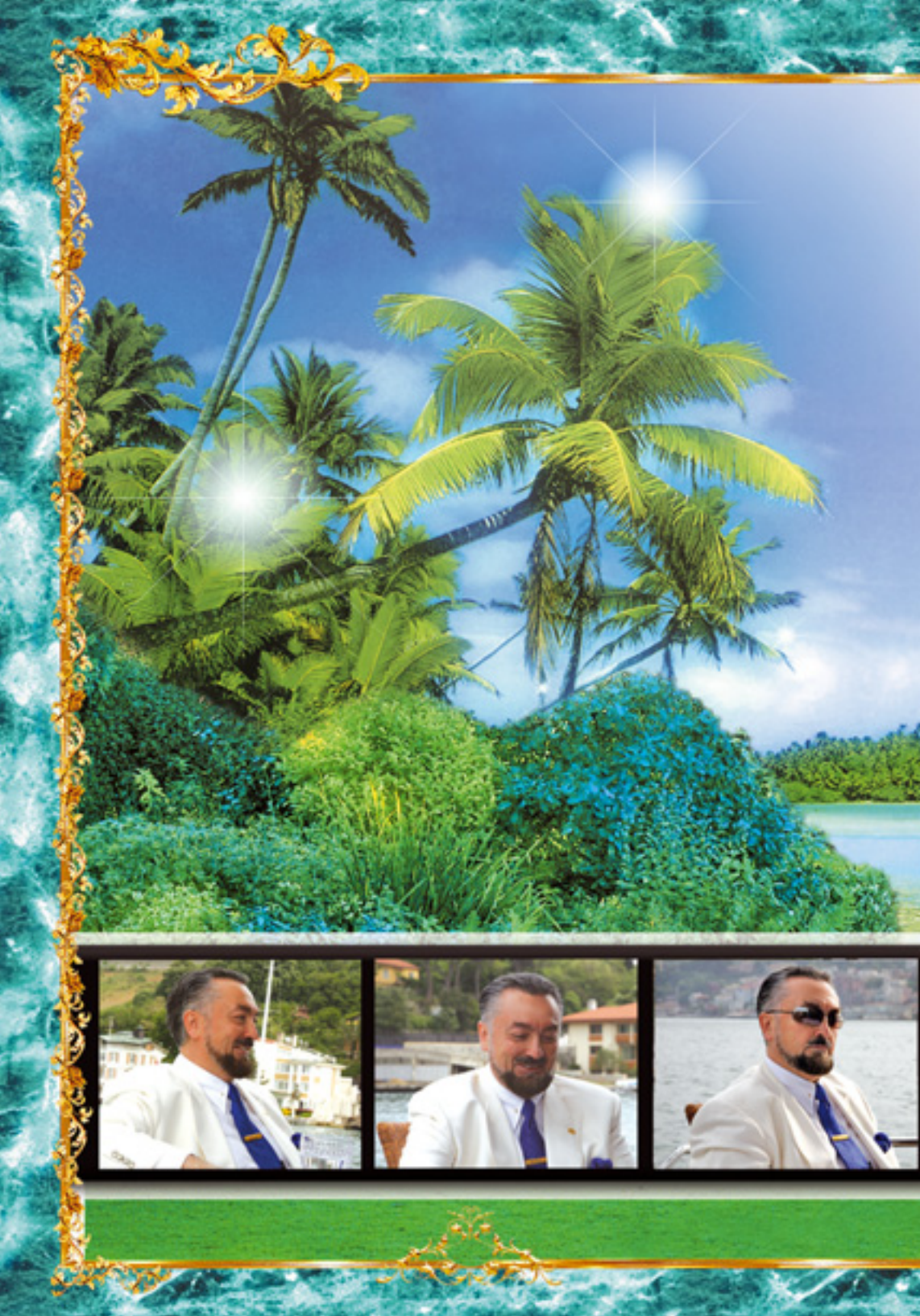
KURRË MOS HARRONI

*Ata të cilët e morën fenë për lojë dhe argëtim
dhe u mashtruan nga jeta e kësaj bote”.*

*Ne sot do t'i harrojmë ata, ashtu siç e
patën harruar ata takimin e kësaj Dite dhe
siç mohuan shpalljet Tona.*

(Sure A'raf: 51)

**HARUN JAHJA
(ADNAN OKTAR)**

KURRË MOS HARRONI

HARUN JAHJA
(ADNAN OKTAR)

PËR AUTORIN

Autori, i cili shkruan me pseudonimin Harun Jahja, u lind në Ankara më 1956. Shkollën fillore dhe të mesme i kreu në Ankara, pastaj studioj artet në Universitetin Mimar Sinan të Stambollit dhe filozofinë në Universitetin e Stambollit. Që nga 1980 ka botuar shumë libra lidhur me çështjet e besimit dhe shkencës. Harun Jahja është i njohur si një autor që ka shkruar shumë punime në demaskimin e mashtrimit të evolucionistëve, shfuqizimin e pohimeve të tyre dhe lidhjen e errët ndërmjet Darwinizmit dhe ideologjive të përgjakshme siç janë fashizmi dhe komunizmi.

Pseudonimi i tij përbëhet nga emrat "Harun" (Aron) dhe "Jahja" (Gjon), në përkujtim të profetëve të nderuar të cilët luftuan kundër mungesës së besimit (fesë). Vula e Profetit në kopertinën e librave ka kuptim simbolik që është i lidhur me përmbajtjen e tyre. Ajo prezanton Kur'anin (shpalljen e fundit) dhe Profetin Muhamed, i fundit nga profetët. Nën udhëzimin e Kur'anit dhe sunetit autori qëllim të tij bën përgënjeshttrimin e doktrinave fundamentale të ideologjive pa fe dhe ka "fjalën e fundit" që të shuan plotësisht kundërshtimet e ngritura kundër religjionit. Vula e Profetit të fundit, i cili arriti mençuri dhe moral perfekt, përdoret si një shenjë e qëllimit të tij të thënies së fjalës së fundit.

Të gjithë librat e autorit janë të përqendruara në një qëllim: të bartet porosia e Kur'anit te njerëzit, inkurajimi i tyre në të menduarit e çështjeve themelore lidhur me fenë (siç është ekzistenca e Zotit, uniteti I Tij dhe Amshueshmëria), dhe të ekspozohet themeli i brishtë dhe i prishur i ideologjive të sistemeve pa fe.

Punimet e Harun Jahjasë lexohen në shumë vende, nga India në Amerikë, Anglia në Indonezi, Polonia në Bosnje dhe Spanja në Brazil. Disa nga librat e tij janë në dispozicion në gjuhën angleze, frënge, gjermane, spanjolle, italiane, portugeze, urdeze, arabe, shqipe,

ruse, serbo-kroate (boshnjake), polake, malai, ujugur, turke dhe indoneziane dhe pëlqehen prej lexuesve nga mbarë bota.

Shumë të çmuara në botë, këto punime janë bërë instrumente që shumë njerëz të ri-gjejnë besimin në Zot dhe shumë të tjerë të depërtojnë më thellë në fenë e tyre. Stili i qartë, i lehtë dhe i rrjedhshëm për tu kuptuar iu jep këtyre librave një veçanti, të cilat drejtpërdrejt kanë efekt në secilin që i lexon dhe i studion ato. Imune ndaj kundërshtimeve, këto punime karakterizohen me veçori të efektit të menjëhershëm, rezultate definitive dhe të pakundërshtueshme. Ata të cilët lexojnë këto libra dhe i kushtojnë vëmendje serioze nuk mundën më tutje sinqerisht të përkrahin filozofin materialiste, ateizmin apo çfarëdo ideologjie apo filozofie të prishur. Nëse vazhdojnë edhe më tutje ashtu, do të jetë vetëm për shkak të këmbënguljes sentimentale meqenëse këto libra përgënjeshtrojnë ideologjitë e tilla që nga themeli. Të gjitha lëvizjet bashkëkohore të mohimit janë tashmë ideologjikisht të mposhtura duke iu falënderuar përmbledhjeve të librave të shkruara nga Harun Jahja.

Nuk ka dyshim se këto veçori rezultojnë nga urtësia dhe qartësia e Kur'anit. Modestia e autorit synon të shërbej si mjet në kërkimin e njerëzimit për në shtegun e drejtë të Zotit. Asnjë përfitim material nuk kërkohet në botimin e këtyre punimeve.

Duke marr parasysh këto fakte, ata të cilët inkurajojnë njerëzit që të lexojnë këta libra, të cilët hapin "sytë" e zemrës dhe udhëzojnë për t'u bërë shërbëtorë më të devotshëm të Zotit, ofrojnë një shërbim tejet të çmueshëm.

Ndërkaq, përvoja ka treguar se është humbje kohe dhe energjie propagandimi i librave të tjerë, të cilët sjellin vetëm konfuzion dhe dyshim në zemrat e njerëzve. Është e qartë që për librat që kanë efekt aq të madh, është e pamundur që të theksohet më tepër fuqia letrare e autorit se sa qëllimi fisnik i shpëtimit të njerëzve nga humbja e besimit. Ata të cilët dyshojnë në këtë mundën me lehtësi të shikojnë se qëllimi i vetëm i Harun Jahjasë është që të mposht mosbesimin dhe të përhap vlerat morale të Kur'anit. Sukseset dhe ndikimi i këtij shërbimi manifestohen në bindjen e lexuesit.

Një çështje duhet të mbahet në mend: Arsyeya kryesore e mizorisë së vazhdueshme, konfliktit, dhe sprovave që shumica e njerëzve kalojnë është mbizotërimi i ideologjisë së mosbesimit. Kjo gjendje mund të marr fund vetëm me mposhtjen ideologjike të mosbesimit dhe me transmetimin e mrekullive të krijimit dhe moralit të Kur'anit në mënyrë që njerëzit të jetojnë sipas tij. Duke pasur parasysh gjendjen e botës sot, e cila udhëheq njerëzit në tatëpjetën e spirales së dhunës, korrupsionit dhe konfliktit, është e qartë se ky shërbim duhet të ofrohet sa më shpejt dhe në mënyrë efektive. Përndryshe, mund të jetë shumë vonë.

Nuk është ekzagjerim të thuhet që përmbledhja e librave të Harun Jahjasë kanë këtë rol prijës. Me vullnetin e Zotit, këto libra do të jenë mjete përmes të cilave njerëzit në shekullin 21 do të arrin paqen, drejtësinë dhe lumturinë e premtuar në Kur'an.

Punimet e autorit përfshijnë: Rregulli i ri masonik, Judaizmi dhe Frankmasoneria, Frankmasoneria globale, Kabala dhe Frankmasoneria, Tempujt e kalorësve, Islami dënon terrorizmin, Terrorizmi: Ritual i Djallit, Fatkeqësitë që Darwinizmi ia solli njerëzimit, Komunizmi në pritë, Fashizmi: Ideologjia e përgjakshme e Darwinizmit, "Dora e fshehtë" në Bosnje, Prapa skenave të Hollokaustit, Prapa skenave të terrorizmit, Karta Kurde e Izraelit, Politika shtypëse e Kinës komuniste dhe Turkistani Lindor, Palestina, Zgjidhja: Vlerat e Kur'anit, Dimri Islam dhe pranvera e Tij e pritur, Artikujt 1-2-3, Arma e Shejtanës: Romantizmi, Drita e Kur'anit asgjësoi Shejtanizmin, Shenja nga Kapitulli i Shpellës për Kohërat e Fundit, Shenjat e Ditës së Fundit, Kohërat e Fundit dhe Bisha e Tokës, Të Vërtetat 1-2, Bota perëndimore kthehet nga Zoti, Mashtrimi evolucionist, Përgjigjet e sakta drejtuar evolucionistëve, Gabimet trashanike të evolucionistëve, Pranimet e evolucionistëve, Ideja e gabuar e evolucionit të llojeve, Kur'ani mohon Darwinizmin, Popujt e zhdukur, Për të zotët e mendjes, Profeti Musa, Profeti Jusuf, Profeti Muhamet (saas), Profeti Sylejman, Periudha e artë, Mjeshtëria e Allahut në ngjyra, Madhështia është gjithandej, Rëndësia e fakteve të Krijimit, E Vërteta e jetës së kësaj bote, Ankthi i mosbesimit, Duke e ditur të vërtetën, Amshueshmëria tashmë ka filluar, Pafundësia e kohës dhe realiteti i fatit, Materia: Emër tjetër për iluzionin, Njeriu i vogël në kullë, Islami dhe filozofia e Karmës, Magjia e errët e Darwinizmit, Religjioni i Darwinizmit, Kolapsi i Teorisë së Evolucionit në 20 Pyetje, Projektimi në natyrë, Teknologjia imiton natyrën, Rruga pa krye e evolucionit I (Enciklopedik), Rruga pa krye e evolucionit II (Enciklopedik), Allahu njihet përmes arsyes, Kur'ani prin rrugën drejt shkencës, Origjina e vërtetë e jetës, Vetëdija në qelizë, Teknologjia imiton natyrën, Një varg mrekullish, Krijimi i Gjithësisë, Mrekullitë e Kur'anit,

Projektimi në natyrë, Vetëflijimi dhe modelet e sjelljes intelegjente të kafshëve, Fundi i Darvinizmit, Të Mendosh Thellë, Kurrë mos u shfajëso me mosdije, Mrekullia e gjelbër: Fotosinteza, Mrekullia në qelizë, Mrekullia në sy, Mrekullia në merimangë, Mrekullia në mushkonjë, Mrekullia në milingonë, Mrekullia e sistemit imunologjik, Mrekullia e krijimit në bimë, Mrekullia në atom, Mrekullia në bletë, Mrekullia e farës, Mrekullia e hormoneve, Mrekullia e termitit, Mrekullia e trupit të njeriut, Mrekullia e krijimit të njeriut, Mrekullia e proteinës, Mrekullia e nuhatjes dhe shijes, Mrekullia e Mikrobotës, Sekretet e ADN-së.

Librat e autorit për fëmijë janë: Mrekullitë e Krijimit të Allahut, Bota e Kafshëve, Madhështia e Qiejve, Krijesat e Mrekullueshme, Të mësojmë Islamin Tonë, Bota e Miqëve Tonë të Vegjël: Milingonat, Bletët që Ndërtojnë Hojet Perfekte, Ndërtuesit e Shkathhtë të Pendës: Kastorët.

Punimet tjera të autorit me temë Kur'anore përfshijnë: Konceptet themelore të Kur'anit, vlerat morale të Kur'anit, Kuptimi i shpejtë i Besimit 1-2-3, A keni menduar ndonjëherë për të vërtetën?, Të kuptuarit e thjeshtë të mosbesimit, I përkushtuar ndaj Allahut, Të braktisurit e shoqërisë së injorancës, Shtëpia e vërtetë e besimtarëve: Parajsa, Dituria e Kur'anit, Indeksi i Kur'anit, Mërgimi për hir të Allahut, Karakteri i hipokritit në Kur'an, Sekretet e hipokritit, Emrat e Allahut, Komunikimi i mesazhit dhe kontestimi sipas Kur'anit, Përgjigje nga Kur'ani, Vdekja, Ringjallja dhe Ferri, Lufta e të Dërguarve, Armiku i pranuar i njeriut: Shejtani, Shpifja më e madhe: Idhujtaria, Religjioni i të paditurit, Mendjemadhësia e Shejtanit, Lutja në Kur'an, Teoria e Evolucionit, Rëndësia e vetëdijes sipas Kur'anit, Dita e Ringjalljes, Kurrë mos harroni, Mospërfillja e vendimeve (gjykimeve) të Kur'anit, Karakteret e njeriut në shoqërinë e injorancës, Rëndësia e durimit në Kur'an, Informacione të përgjithshme nga Kur'ani, Besimi i pjekur, Para se të pendohesh, Të Dërguarit tonë thonë, Mëshira e besimtarëve, Frika ndaj Allahut, Isai (Jezusi) do të kthehet, Bukuritë e paraqitura në Kur'an për jetën, Një buqetë e bukurive të Allahut 1-2-3-4-, Ligësia e Quajtur "Tallje", Misteri i sprovës, Urtësia e vërtetë sipas Kur'anit, Luftimi i mosbesimit me besim, Shkolla e Jusufit, Aleanca e të mirës, Shpifjet e përhapura kundër Muslimanëve gjatë historisë, Rëndësia e pasimit të fjalës së mirë, Pse e mashtron veten?, Islami: Feja e lehtësisë, Përkushtimi dhe entuziazmi i përshkruar në Kur'an, Të shohësh mirësi në gjithçka, Si e interpretojnë Kur'anin të paditurit?, Disa Sekrete të Kur'anit, Guximi i besimtarëve, Të kesh shpresë në Kur'an, Drejtësia dhe toleranca në Kur'an, Parimet Themelore të Islamit, Ata të cilët nuk ia vënë veshin Kur'anit, Marrja e Kur'anit si Udhëzues, Kërcënimi në pritë: Pakujdesia, Sinqeriteti në Kur'an, Feja e adhurimit të njerëzve, Metodatat e gënjeshtarit në Kur'an.

ARAŐTIRMA YAYINCILIK

Kayıődađı Mah. Deđirmen Sok. No: 3
Ataőehir / İSTANBUL
Tel: (0 216) 6600059

Baskı: Sečil Ofset

100. Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bađcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

www.harunyahya.com/albanian
www.harunyahya.com
www.en.harunyahya.tv

PËRMBAJTJA

KURRË MOS HARRONI	12
KURRË MOS HARRONI SE NUK KA ZOT TJETËR POS ALLAHUT	17
KURRË MOS HARRONI SE I VETMI UDHËRRËFYES ËSHTË KUR'ANI	37
KURRË MOS HARRONI SE ÇDO MOMENT QË E JETONI ËSHTË	43
KURRË MOS HARRONI PËR EKZISTENCËN E SHEJTANIT I CILI PËRPIQET T'JU LARGOJË NGA RRUGA E DREJTË	49
KURRË MOS HARRONI SE KJO BOTË ËSHTË VENDBANIM I PËRKOHSHËM DHE SPROVË	62
KURRË MOS HARRONI SE VDEKJA MUND TË JU VIJË NË ÇDO MOMENT.....	69
MOS HARRONI KURRË SE DITA E RINGJALLJES DHE DITA E LLOGARIDHËNIES DO TË NDODHË PA DYSHIM.....	74
MOS HARRONI KURRË SE VENDBANIMI I JOBESIMTARËVE ËSHTË XHEHENNEMI, VENDI I NDËSHKIMIT TË PËRJETSHËM	84
MOS HARRONI KURRË SE VETËM BESIMTARËT E VËRTETË DO TË HYJNË NË XHENNET, VENDIN E SHPËRBLIMEVE	92
ASNJËHERË MOS HARRONI T'I LUTENI ALLAHUT	99
ASNJEHERE MOS HARRONI TË JENI TË SINQERTË ME ALLAHUN	108
ASNJËHERË MOS HARRONI TË PENDOHENI DHE TË KËRKONI FALJË PËR VEPRAT	113
PËRKUJTIMI U BËN DOBI VETËM ATYRE QË KANË FRIKËN E ALLAHUT	116
KURRË MOS HARRONI SE ALLAHU I KRIJOI TË GJITHA GJALLESAT	127
MASHTRIMI I EVOLUCIONIT.....	129
KURRË MOS HARRONI! SE ALLAHU ËSHTË NJË DHE I VETËM	154

KURRË MOS HARRONI!

Vetëm mendoni sa herë në ditë duhet të sforconi veten për të kujtuar diçka. Posa të ngriheni nga shtrati, ka aq shumë çështje me të cilat duhet ta preokuponi mendjen tuaj. Ju mund të keni marr shënim apo ta keni vendosur një përkujtues diku në mënyrë që të mos harroni asnjërën prej tyre. Në disa raste, edhe vet mendimi se mund të harroni është shqetësues...

Çka nëse, prapëseprapë, vërtet keni harruar diçka shumë më të rëndësishme se çdo gjë tjetër në jetën tuaj të përditshme?

Qëllimi ynë për të shkruar këtë libër është që t'ju përkujtojmë ato çështje në jetën tuaj që janë më të rëndësishmet. Kurrë mos harroni se, harresa e atyre gjërave të cilat do të ju kujtojmë në këtë libër do t'ju kushtojë shumë më tepër se harresa e asaj që përpiqeni ta kujtoni gjatë ditës, pa marr parasysh se sa me vlerë mund të duket ajo çështje.

Qëllimi i këtij libri është që të ju kujtoj arsyen e ekzistencës suaj në këtë botë. Ne ndiejmë nevojë që t'ju përkujtojmë për këtë, sepse njeriu është harrestar. I zhytur në rutinat e përditshmërisë, përveç nëse dëshiron ndryshe, ai mund të shpërqendrohet lehtë nga çështjet e vërteta të cilave

në fakt duhet t'ju kushtoj vëmendje. Ai mund të harrojë lehtë se Allahu e përfshinë atë gjithandej, se Ai e sheh atë në çdo moment, se Ai e dëgjon atë, dhe se ai një ditë do të duhet t'i japë llogari Allahu për veprimet e tij. Ai mund të harrojë fare lehtë për sigurinë e vdekjes, të varrit, Xhenetit dhe Xhehenemit, se asgjë nuk ndodhë pos asaj që do Allahu, dhe se në fund të fundit ka një arsye për çdo gjë.

Njeriu është i prirur të harrojë. Në harresë, atij mund të mos i kujtohet qëllimi i jetës së tij, dhe kështu, të dështojë përkohësisht të sillet ashtu siç duhet dhe të gabojë. Për njerëzit e sinqertë, harresa e tillë nuk zgjatë më shumë se një sekondë, posa i kuptojnë dështimet e tyre, ata menjëherë pendohen, i drejtohen All-Allahut dhe vazhdojnë t'i respektojnë kufijtë e përcaktuar nga Ai. Besimtarët i luten All-Allahut në këtë mënyrë:

... Zoti ynë, mos na ndëshko për atë që harrojmë ose veprojmë pa qëllim!.. (Sure Bekare: 286)

Ndonëse lloji i harresës që nënkuptohet këtu, në fakt nuk është harresa e rëndomtë që ne ka mundësi ta përjetojnë në jetën tonë të përditshme. Njeriu është, nga natyra, harrestar dhe i prirur të bëjë gabime. Megjithatë, lloji i harresës që trajtohet në këtë libër është ai që kontribuon në mpirje, pakujdesi dhe injorancë shpirtërore, edhe pse aftësitë mendore i lejojnë atij që të vazhdojë me rrjedhën e rregullt të ditës së tij.

Pra, ç'është ajo që një person e shpërfill dhe si pasojë e harron?

Pa dyshim, çështja më e rëndësishme që një person është i prirur ta harrojë është ekzistimi i Krijuesit të tij, dhe përgjegjësia e tij ndaj Tij... realiteti i një jete të përjetshme që do të jetohet ose në Xhenet ose në Xhehenem... ekzistenca e

zjarrit të Xhehenemit dhe mirësitë e përhjetshme të Xhenetit janë po aq të vërteta sa edhe fakti që ju i lexoni këto faqe të librit. Megjithatë, përkundër njohurisë për këto të vërteta, ata që i kanë lejuar vetes të bëhen harrestar janë bërë të pashqetësuar, dhe në mënyrë të gabuar pandehin se duke harruar qëllimisht këto çështje do t'iu ndihmojnë atyre që të shmangin të vërtetën.

Por, a mundet njeriu vërtetë t'iu shmanget përgjegjësive të tij duke i harruar ato? Sigurisht se jo. Njeriu është përgjegjës ndaj Allahut, Krijuesit të tij; ai do ta shijojë vdekjen herët apo vonë, dhe do të thirret të jap llogari në praninë e Tij, krejtësisht i vetëm. Si pasojë e kësaj llogarie, ai do ta kalojë përjetësinë në Xhenet ose në Xhehenem. Siç shkruan në Kur'an: **(Sure Enbija': 16)**; asnjë qenie, përfshirë njeriun, nuk është krijuar pa një qëllim. Njeriu nuk është lënë të jetojë ashtu si ia do qejfi, por është krijuar për ta **“adhuruar Allahun. (Sure Dharijat: 56)** Mirëpo, nëse ai hutohet për shkak të rutinave ditore dhe dështon ta përdor urtësinë e tij, atëherë ai fare lehtë mund ta harrojë këtë të vërtetë. Vetëm ata të cilët reflektojnë në mënyrë më të thellë mbi ngjarjet dhe qeniet që i rrethojnë ata mund të arrijnë në këtë përfundim të rëndësishëm.

Vet reflektimi mbi krijimin e vet do të bëjë që një person t'i kuptojë të mirat e All-Allahut ndaj tij. Kjo përfundimisht do ta bëjë atë të vetëdijshëm për nevojën për të bërë përpjekje serioze për të treguar përkushtimin ndaj Krijuesit të tij. Fillimisht, ai ishte asgjë, pastaj, e filloi jetën si një qelizë e vetme e padukshme për syrin e lirë. Kjo qelizë u nda me miliarda herë, dhe gradualisht u rrit në një burrë me të gjitha organet e tij të formuara. Më e rëndësishmja, kësaj qenie iu

dhurua jetë, një shpirt, ndonëse ai kishte qenë asgjë. Një pikë ujë u zhvillua në një copëz, dhe pastaj në një qenie, e aftë të ketë aftësitë e të menduarit dhe të folurit. Ai është Zoti i tij i Cili e krijoi nga asgjëja. Megjithatë, disa njerëz e harrojnë krijimin e tyre, duke bërë justifikime të mjera, dhe kanë guximin për ta mohuar Atë.

**Ai na sjell shembull, duke harruar krijimin e vet dhe thotë: “Kush do t’i ngjallë eshtrat kur të kalben?”
Thua: “Do t’i ngjallë Ai që i krijoi ato për herë të parë; Ai ka njohuri të plotë për çdo krijesë; (Sure Ja Sin: 78-79)**

Nëse keni frikë gjithashtu mos jeni mosmirënjohës, atëherë duhet të ndaloni të shpërqendroheni nga mendimet e përditshme. Sepse, një person preokupohet me mendimin për Zotin e vet, vetëm nëse e bën këtë qëllimisht. Në mënyrë të ngjashme, ai bëhet i vetëdijshtë për përgjegjësinë e vet ndaj Tij, në qoftë se kujton se kjo botë është një vend i përkohshëm, dhe se ai do të duhet të japë llogari për çdo gjë që ka bërë në këtë botë.

Në thelb, asnjë nga çështjet e diskutuara në këtë libër nuk është e atillë për të cilën ju thjeshtë do të thoshit: “më mirë të mos harroj.” Jo, nuk guxoni ta harroni as edhe njëren prej tyre. Vetëm duke i kujtuar ato ju mund ta adhuronit All-Allahun dhe të fitoni kënaqësinë e Tij. Më e rëndësishmja është të mos harroni se kjo është rruga e vetme drejt shpëtimit, si në këtë botë ashtu edhe në botën e përtejme.

Allahu ju tregon dy mënyra me të cilat Ai ju sprovon, ju jeni të lirë të bëni një zgjedhje, por mos harroni se një nga këto mënyra të shpie në ndëshkim të përjetshëm, ndërsa tjetra të shpie drejt lumturisë së përjetshme...

Dhe ia kemi bërë të qarta të dyja rrugët? Atëherë, le të ndjekë rrugën e vështirë! E kush mund të ta shpjegojë ty se ç'është rruga e vështirë? Ajo është të lirosh një skllav ose të ushqesh në një ditë zie jetimin e afërm ose të varfrin e mjerë. Veç kësaj, (njeriu duhet) të jetë nga ata që besojnë, që e këshillojnë njëri-tjetrin për durim dhe e këshillojnë për mëshirë. Këta janë njerëzit e krahut të djathtë. Ndërsa ata që i mohojnë shpalljet Tona, ata janë njerëzit e krahut të majtë. Mbi ata do të jetë zjarri i mbyllur. (Sure Beled: 10-20)

KURRË MOS HARRONI SE NUK KA ZOT TJETËR POS ALLAHUT

*... Ata e kanë harruar Allahun, por edhe Ai i ka
harruar ata... (Sure Teube: 67)*

Ajo që vijon është thjeshtë logjikë e shëndoshë: Nëse ne e shohim një kala të bërë nga rëra përgjatë bregut të detit, jemi të bindur se dikush e ka bërë atë. Vetëm një person i pamend do të pohonte se ajo u formua rastësisht nga efekti i valëve dhe erërave. Çdo gjë që ekziston në gjithësi ka një projektim të dukshëm. Për më tepër, ky projektim i dukshëm në çdo detal të gjërave të krijuara është në mënyrë të pakrahasueshme më i përsosur, më superior dhe më kompleks se ai i një kështjelle prej rëre. Prandaj, ne ballafaqohemi me një fakt të qartë: gjithësia është krijuar nga një Krijues superior. Ai Krijues është Allahu, Zoti i të gjitha botëve.

Ekzistenca e këtij rendi të përsosur në gjithësi është një fakt i pamohueshëm. Bota në të cilën jetojmë është krijuar që të jetë e banueshme. Raporti i forcës gravitacionale, distanca mes tokës dhe diellit, përqindja e oksigjenit në atmosferë,

dhe qindra baraspesha të tjera delikate, nuk kanë ndodhur vetvetiu apo rastësisht. Ato, pa dyshim, janë krijim i All-Allahut, i cili ka kontrollin mbi çdo gjë, nga mikroorganizmat më të vegjël deri tek planetët e mëdhenj të sistemit diellor. Ai është Allahu që krijoi gjithësinë me urtësi dhe me fuqinë e Tij të pafund dhe ndërtoi botën posaçërisht si një vend të banueshëm për ne:

Ai e bën natën të kalojë në ditë dhe ditën të kalojë në natë. Ai i ka nënshtruar Diellin dhe Hënën, kështu që secili lëviz për një kohë të caktuar. Ky është Allahu, Zoti juaj. Pushteti është i Tij! Kurse ata që ju i adhuron krahas Tij, nuk zotërojnë as sa cipa e bërthamës së hurmës. (Sure Fatir: 13)

Duke e larguar vëmendjen tonë tani nga hapësira e jashtme, le të marrim parasysh trupin tonë. Trupi i njeriut është një strukturë që zien nga mrekulli të mahnitshme. Funksionimi i përsosur i trurit të njeriut është përtej krahasimit me kompjuter, produktin më të përparuar të teknologjisë moderne. Për më tepër, çdo organ plotëson funksionin e veçantë të tij në mënyrë të përkryer, dhe punon në harmoni të plotë me organet e tjera. Për shembull, për të marrë frymë një herë të vetme, goja, hunda, gabzherri, mushkëritë, zemra dhe të gjitha enët e gjakut, duhet të funksionojnë njëkohësisht. Asnjë nga këto nuk pushon ose të rraskapitet as edhe për një çast të vetëm. Ato të gjitha janë të bindura dhe të nënshtruara Krijuesit të tyre, dhe me plot bindje i binden asaj që u është bërë obligim atyre. Ajri, i pastruar dhe i ngrohur tek kalon nëpër hundë, bartet pastaj në mushkëri nëpërmjet gabzherrit. Ky oksigjen do të përdoret nga zemrat tona dhe enët e gjakut, nga çdo qelizë e vetme në trupin tonë. Organet e përfshira në këtë proces

kryejnë me mjeshtëri shumë procese pa huti, gabim ose vonesë të çfarëdo lloji. Po të kishte ndonjë çarje në këtë harmoni, nuk do të kishte as frymëmarrje, as jetë.

E njëjta gjë vlen edhe për procesin e shikimit. Syri është një nga shenjat më të qarta të krijimit. Si syri i njeriut ashtu edhe ai shtazor janë shembuj të jashtëzakonshëm të krijimit të përsosur. Ky organ i mahnitshëm ofron shikim cilësor, me të cilin ende nuk mund të krahasohet teknologjia bashkëkohore e shekullit njëzet e një. Por, mos harroni kurrë se një sy funksionon vetëm si tërësi me të gjithë komponentët e tij. Për shembull, nëse të gjithë komponentët e syrit, si kornea, konjunktiva, irida, bebëza, thjerrëza, retina, koroidet, muskujt dhe gjëndrat e lotëve të ishin tërësi, por po t'i mungonte vetëm një qepallë e vetme, syri do të dëmtohej dhe do të bëhej i paaftë për të parë. Në të njëjtën mënyrë, vetëm dështimi i prodhimit të lotëve do të shkaktonte tharje të syrit, dhe, në fund verbërinë. Ky fakt ngre një pyetje jetike: Kush e krijoi syrin dhe aftësinë e tij për të parë nga asgjëja?

Sigurisht, nuk është poseduesi i syrit që vendos vet për të krijuar syrin e tij. Sepse, është me të vërtetë e palogjikshme të supozohet se një qenie, madje e pavetëdijshme për konceptin e "shikimit," të mund të vendosë mbi nevojën e tij dhe për krijimin e një syri në trupin e vet. Duke qenë kështu, realiteti është se ekziston një Qenie me urtësi superiore, e Cila krijoi qeniet e gjalla me aftësi shikimi, dëgjimi dhe kështu me radhë. Disa njerëz që nuk mund ta vlerësojnë All-Allahun ashtu si e meriton Ai pohojnë se qelizat e pandërgjegjshme fituan shikimin dhe dëgjimin, aftësi që kërkojnë vetëdije, me vullnet dhe aftësi vetjake. Megjithatë, është qartë e dukshme se nuk mund të jetë kështu. Kur'ani tregon se kush e dhuron shikimin si më poshtë:

Thuaju: “Është Ai që ju ka krijuar dhe ju ka dhënë dëgjimin, shikimin dhe zemrat, e megjithatë ju pak e falënderoni!” (Sure Mulk: 23)

Siç shihet në ajetin e mësipërm, është Allahu i Cili krijon të gjitha këto sisteme që funksionojnë në harmoni të plotë me njëri-tjetrin. Detaje të panumërta në trupat tonë dhe në organizmat e tjerë shfaqin me radhë fuqinë dhe madhësinë e All-Allahut, dhe na zbulojnë ne të vërtetën se Ai përfshinë çdo gjë me dijen e Tij. Megjithatë, në vend se të reflektojnë për këtë disa njerëz e kanë më të lehtë t’ia kthejnë shpinën këtij realiteti. Mirëpo, Allahu inkurajon njeriun që të shikoj rreth vetes dhe të reflektojë mbi madhësinë e Tij:

Allahu është Ai, që ka krijuar shtatë qiej dhe po aq toka. Urdhrat e Tij zbresin përmes tyre, që ju ta dini se Allahu është i Fuqishëm për çdo gjë dhe se Ai përfshin gjithçka në diturinë e Tij. (Sure Talak: 12)

Kurrë mos harroni sa afër jush është Allahu dhe se Ai përfshinë çdo gjë. Çfarëdo që mund t’ju shkojë në mendje mu në këtë moment, diçka që keni përjetuar në fëmijërinë tuaj, si dhe planet tuaja për dy vitet e ardhshme janë të gjitha të përfshira në dijeninë e All-Allahut. Pushteti i Tij mbi të gjitha qeniet vazhdon pandërprerë, ditën dhe natën. Allahu na informon për këtë të vërtetë në Kur’an si vijon:

Ne e kemi krijuar njeriun dhe, Ne e dimë ç’i pëshpërit atij shpirti i vet. Ne jemi më pranë tij se damari i qafës së vet. (Sure Kaf: 16)

Allahu i di të fshehtat e të gjitha gjërave, duke përfshirë edhe sekretet dhe mendimet ndryshe të panjohura për qeniet njerëzore. Allahu, i Cili përfshin gjithë njerëzimin gjithandej, është me ne, pa marrë parasysh ku jemi apo çfarë bëjmë:

Në çfarëdo pune që të jesh, çfarëdo gjëje që të lexosh nga Kurani dhe çfarëdo pune që të bëni (o njerëz), Ne jemi dëshmitarë, kur ju të thelloheni në të. Zotit tënd nuk i fshihet asnjë grimë peshe, në Tokë e në qiell; as më pak nga ajo e as më shumë nuk mbetet pa u shënuar në Librin e qartë. (Sure Junus: 61)

Pavarësisht nga ky fakt, disa njerëz pandehin se Allahu është shumë larg. Sipas arsyetimit të tyre të gjymtë, Allahu jeton përtej një planeti të largët, që ndërhyt herë pas here në “çështjet e kësaj bote”, ose që nuk ndërhyt asnjëherë. Ata mendojnë se Ai e krijoi gjithësinë dhe pastaj e la atë të pakontrolluar (Pa dyshim se Allahu është i pastër nga ajo që i përshkruajnë ata.) Megjithatë, ky është një gabim i qartë. Allahu është kudo dhe prania e Tij përfshinë çdo gjë. Ai rrethon çdo vend, nga lindja në perëndim, dhe nga veriu në jug.

Allahut i përket gjithçka që gjendet në qiej dhe gjithçka që gjendet në Tokë dhe Allahu i përfshin të gjitha (në dijen e Tij). (Sure Nisa': 126)

Kudo që shkoni, Allahu është aty, edhe nëse është cepi më i largët i tokës. Ai ju rrethon madje edhe në këtë moment, Ai është më afër jush sesa damari i qafës tuaj. Ai sundon trupin tuaj, dhomën tuaj, dhe qytetin ku jetoni, tërë gjithësinë, dhe të gjithë botërat që ju nuk jeni në gjendje t'i shihni, për më tepër, Ai ka njohuri për të kaluarën dhe të ardhmen e tyre. Disa njerëz, të cilët i shpërfillin këto fakte absolute, mund të arrijnë të fshehin mendimet e tyre dhe shumë vepra që ata kryejnë nga njerëzit e tjerë. Por, ata harrojnë faktin se ata nuk mund t'i fshehin ato prej Allahut. Në të vërtetë, Allahu është me ta edhe kur ata bëjnë komplot.

Ai e di ç'ka para tyre dhe ç'ka pas tyre, kurse dijenia e tyre nuk mund ta ngërthejë Atë. (Sure Ta Ha : 110)

Ju nuk mund ta dini kurrë se çfarë do të përjetoni në një çast të caktuar, por Allahu e di. Prandaj, ju tashmë jeni të bindur dhe i jeni dorëzuar Allahut, qoftë me apo pa vetëdije për këtë.

Pa marr parasysh se a e zbuloni apo e mbani të fshehur atë që është në veten tuaj, Allahu e di atë. As edhe një fjalë e vetme që ju pëshpëritni nuk mund të mbahet e fshehur nga Ai. Nuk ka sekrete për Allahun, Ai i di fshehtësitë tuaja dhe çdo gjë që ju mendoni apo e mbani të fshehur.

Kurrë mos harroni se çdo gjë në sipërfaqen e tokës ka nevojë për Allahun, ndërsa Ai është i lartë mbi çdo gjë dhe i pastër nga çdo mangësi. Allahu nuk ka nevojë për asgjë. Ai është mbi dobësitë njerëzore, si gjumi, uria, etja dhe lodhja. Çdo njeri me siguri do të vdes, pos Allahu, i Gjalli, do të mbetet gjallë përjetësisht:

Allahu! Nuk ka zot tjetër (që meriton adhurimin) përveç Tij, të Gjallit, të Përjetshmit, Mbajtësit të gjithçkaje! Atë nuk e kaplon as dremitja, as gjumi! Atij i përket gjithçka që gjendet në qiej dhe gjithçka që gjendet në Tokë. Kush mund të ndërhyjë tek Ai për ndokënd pa lejen e Tij? Ai di çdo gjë që ka ndodhur përpara dhe çdo gjë që do të ndodhë pas njerëzve, kurse ata nuk mund të përvetësojnë asgjë nga Dituria e Tij, përveçse aq sa Ai dëshiron. Kursi-u i Tij shtrihet mbi qiejt dhe Tokën dhe Ai nuk e ka të rëndë t'i ruajë ato. Ai është i Larti, Madhështori! (Sure Bekare: 255)

Kurrë mos harroni se Allahu ka çdo gjë nën kontrollin e Tij. Siç është theksuar në Kur'an, "Nuk ka gjethe që bie pa dijeninë e Tij." (Sure En'am: 59) Çdo gjë ndodh me vullnetin e Allahut dhe vetëm me urdhrin e tij. Po kështu, Ai

drejton çdo çështje nga qielli në tokë. Shumë njerëz janë të prirur ta kufizojnë këtë koncept të “çdo çështje” vetëm në dukuritë e natyrës dhe ngjarje të tilla si lindja dhe vdekja. Megjithatë, çdo ngjarje ndodhë sepse Allahu urdhëron kështu. Po ashtu, çdo punë kryhet dhe çdo sistem funksionon, sepse Allahu dëshiron kështu. Zbulimet teknologjike, administrimi i cilit do shtet në botë, rregullimi i çështjeve të tyre sociale dhe ekonomike, përparimet në art, çdo kompani biznesi, performanca e saj vjetore, çdo fëmijë që hap sytë e tij në këtë botë, çdo moment që një person kalon në jetën e tij, të gjitha mbahen nën kontrollin e Allahut. Asnjë vendim, qoftë i rëndësishëm apo i parëndësishëm, nuk mund të merret pa lejen e Allahut. Asnjë veprim nuk ndërmerret pa Vullnetin e Tij. Në të njëjtën mënyrë, funksionimi i trilionave qelizave në trupin tonë, funksioni përkatës që çdo pjesë e qelizës kryen brenda këtyre qelizave, sistemet që i mbajnë këto qeliza në jetë, dhe hollësi tjera të panumërta, janë nën kontrollin e Tij. Përveç kësaj, toka rrotullohet pa pushim në hapësirën e pafund, dhe të gjitha sistemet nga ai i frymëmarrjes deri tek ai i riprodhimit, e bëjnë jetën e një milingone të vetme në këtë planet të mundshme, sepse Zoti ynë i ka ata nën kontrollin e Tij. Ky fakt rrëfëhet në Kur’an si vijon:

**Unë mbështetem tek Allahu, Zoti im dhe Zoti juaj.
S’ka asnjë gjallesë që të mos jetë nën pushtetin e Tij.
Me të vërtetë, Zoti im, është në rrugë të drejtë. (Sure
Hud: 56)**

Çdo njeri i nënshtrohet Allahut. Allahu, i Gjithëdijshmi, përfshin çdo gjë në dijen e Tij. Është Ai i Cili u jep njohuri njerëzve, që nga fëmija i vogël e deri tek një shkencëtar. Ai është i mirinformuar për të fshehtën, si dhe të dukshmen. Ai përcakton numrin e çdo gjëje në qiej dhe në tokë, duke

përfshirë yjet, pemët, kafshët, njerëzit, si edhe sasinë e shiut që bie në tokë:

S'ka krijesë që gjendet në qiej dhe në Tokë e që të mos vijë si rob para të Gjithëmëshirshmit. Sigurisht që Ai e njeh mirë gjithsecilin prej tyre dhe i ka numëruar të gjithë saktësisht. (Sure Merjem: 93-94)

Çdo gjë që ndodhë në çdo cep të gjithësisë është nën kontrollin e Allahut. Ai e di çdo aspekt të ngjarjeve, qofshin të fshehta apo të hapura. Ai është i gjithëdijshëm gjithashtu, jo vetëm për ne, por për çdo gjë në qiej, në tokë dhe çka ka në mes tyre. Allahu është Zotëruesi i të gjitha botëve. **Duke qenë kështu, kurrë mos harroni se asgjë, madje edhe diçka e rëndësisë së vogël, nuk mund të jetë e fshehtë për Të, dhe se të gjitha mendimet dhe të gjitha veprimet, duke përfshirë edhe tuajat, janë nën kontrollin e Tij.** Kjo ngase Allahu e di atë që e përjeton njeriu gjatë gjithë jetës së tij, për të cilën Ai mban llogari, në mënyrë të detajuar. Allahu nuk harron asgjë asnjëherë.

Kurrë mos harroni se është Allahu Ai që ju ka dhënë gjithçka. Hidhni një sy përreth jush, çdo gjë që ju shikoni është përgatitur me përpikëri për të përmbushur nevojat tuaja dhe është vënë në shërbimin tuaj. Tani shikoni në qiell dhe përpikuni të njihni çdo gjë që ju shikoni përreth. Kjo është mënyra që të kuptoni më mirë se është Allahu Ai i Cili na jep shumë të mira që ne i shohim apo nuk arrijmë t' i shohim, dhe është Allahu Ai të Cilit duhet t' i jemi mirënjohës. Është Allahu i Cili krijon trupin e njeriut, i cili ende mbetet një mister, pavarësisht nga arritjet më të mëdha teknologjike, dhe mban në jetë funksionimin e të gjitha

organeve të tij në harmoni të përsosur. Është gjithashtu Allahu i Cili krijon bagëtinë dhe i vë ato në shërbim të njerëzve, i Cili i rrit ato për mish, produkte të qumështit, lesh, lëkurë, dhe i bën ato të përshtatshme për t'i kalëruar dhe për bartjen e ngarkesave, i Cili lëshon shiun nga qielli në tokë dhe bën që të mbijnë prej saj fruta dhe bimë me shije të ndryshme nga po ajo tokë e njëjtë, i Cili vë qindra miliarda galaktika në lëvizje në një mënyrë mahnitëse, i Cili e bën të përshtatshme ditën për punë dhe natën për pushim, i Cili bën që dielli të rrotullohet në mënyrë që t'i plotësojë kërkesat e të gjitha gjallesave, i Cili krijon detin në formën më të përshtatshme në mënyrë që qeniet njerëzore të mund të marrin ushqim nga ai dhe të udhëtojnë në të. Në një ajet, Allahu shpall:

Ai e ka krijuar njeriun prej një pike fare, por ja që ky bëhet kundërshtar i hapët! Kafshët Ai i ka krijuar për ju. Nëpërmjet tyre ju siguron robra të ngrohta dhe dobi të tjera. Prej tyre ju ushqeheni dhe shikoni pamje të bukura, kur i ktheni nga kullota dhe, kur i nxirrni në kullotë. Ato mbajnë barrët tuaja deri në vende të largëta, tek të cilat ju do të arrinit me mundim të madh; me të vërtetë, Zoti juaj është i Butë dhe Mëshirëplotë. (Ai ka krijuar) edhe kuajt, mushkat dhe gomarët, që ju t'i shaloni dhe t'i mbani për bukuri. Ai krijon edhe gjëra që ju nuk i dini. Allahut i takon që t'ju tregojë rrugën e drejtë, kur ka prej tyre edhe të shtrembra; sikur të donte Allahu, do t'i udhëzonte të gjithë. Është Ai që zbret nga qielli shi, i cili ju siguron ujë për të pirë dhe bën që të rriten bimët, që shërbejnë si ushqim për kafshët. Nëpërmjet tij (ujit) rriten të lashtat, ullinjët, palmat, rrushi dhe

fruta të llojlojshme. Këtu ka vërtet tregues (të fuqisë hyjnore) për njerëzit, që kuptojnë. Ai ka bërë që ju ta shfrytëzoni natën dhe ditën, Diellin dhe Hënën. Edhe yjet janë vënë në shërbimin tuaj me urdhrin e Tij. Njëmend, në këto ka shenja për njerëzit që mendojnë. Ai ka krijuar në Tokë për ju çdo gjë me ngjyra dhe cilësi të ndryshme. Natyrisht që në këto ka shenja për njerëzit që ua vënë veshin. Është Ai që ju ka vënë në shërbim detin, që ju të hani prej tij mish të freskët dhe të nxirrni nga ai stolitë që mbani. Ti sheh se si anijet e çajnë atë, që ju të kërkoni mirësitë e Allahut dhe të jeni mirënjohës. Ai ka vendosur male të palëvizshme në Tokë, që ajo të mos tundet bashkë me ju, dhe ka krijuar lumenj e rrugë për të arritur aty ku synoni. Ai ka vënë edhe shenja të tjera, si dhe yjet, nëpërmjet të cilave njerëzit orientohen. Atëherë, a është njësoj si Ai që krijon, si ai që nuk krijon?! A nuk po merrni vesh? Nëse do t'i numëronit mirësitë e Allahut, nuk do të mund t'i llogarisnit ato. Allahu është vërtet Falës dhe Mëshirëplotë. (Sure Nahl: 4-18)

Çdo njëra prej mirësive që njeriu vështirë se mund t'i numërojë gjatë jetës së tij kanë ardhur në jetë me Vullnetin e Zotit tonë, i Cili rregullon çdo gjë. Allahu na kujton për këtë realitet me një shembull të habitshëm:

Sikur të gjithë drurët, që gjenden në Tokë, të ishin pena e deti bojë shkrimi e t'i shtohen atij edhe shtatë dete të tjera, nuk do të shtereshin fjalët e Allahut. Pa dyshim, Allahu është i Plotfuqishmi dhe i Urti. (Sure Lukman: 27)

Kurrë mos harroni se është Allahu i Cili ju ka dhënë

gjithë pasurinë dhe të mirat që posedoni, dhe se Ai është Pronari i vërtetë i tyre. Kjo është për shkak se pushteti i qiejve dhe i tokës dhe çdo gjë në mes tyre i takon Allahut. Ai ndanë çfarë të dojë, për këdo që Ai dëshiron. Kur Ai u jep fund jetëve të tyre, ai është përsëri i vetmi trashëgimtar. E vërteta e vetme është se pronari i vërtetë i të gjitha shtëpive, makinave, mallrave dhe pronave është Allahu.

Allahut i takon sundimi i qiejve dhe i Tokës dhe gjithçka që ato përmbajnë. Ai është i Fuqishëm për çdo gjë. (Sure Ma'ide: 120)

Kur t'iu vijë vdekja, ju do të lëni pas çdo gjë që keni. Pasuria juaj, pozita, gjërat personale, thënë shkurt, çdo gjë që keni dashur në këtë botë, nuk do të jetë më me ju. Trupi juaj i zhveshur, i mbështjellur në një pëlhurë të thjeshtë, do të vendoset në një gropë. Ndërkohë, shpirti yt do të kthehet tek Allahu, i vetëm. As pozita juaj në shoqëri, as emri juaj dhe as pasuria juaj nuk do t'ju bëjnë aspak dobi. Ato ekzistuan vetëm për t'ju vënë ju në sprovë. Ju nuk jeni pronari i vërtetë i tyre, çdo gjë që ju keni, i keni ngase Allahu u jep juve ato. Nëse Allahu i merr ato përsëri për ndonjë arsye, ju nuk do të mund t'i ktheni më kurrë ato.

Mos harroni kurrë se asgjë nuk ju ndodh ju, përveç asaj që Allahu ka caktuar për ju. Allahu mban njohurinë për çdo gjë që ndodh. Domethënë, çdo gjë është paracaktuar nga Allahu. Gjithë çka ndodhë është në përputhje me fatin e njeriut. Një person që gdhinë një ditë të re në mëngjes nuk e di kurrë se çfarë e pret atë gjatë pjesës tjetër të asaj dite. Edhe pse ai mund ta planifikoj me kujdes ditën e tij, ajo kurrë nuk do të dal ashtu siç e kishte planifikuar ai. Për më tepër, ai mund të përballet

fare lehtë me ngjarje krejtësisht të papritura. I rrethuar nga një panjohuri e tillë, një person mund të qetësohet vetëm përmes njohjes se çdo ngjarje me të cilën ballafaqohet është caktuar nga Allahu veçanërisht për të, duke besuar në Të, dhe duke iu bindur fatit. Allahu ka njohuri për ngjarjet që ju nuk i kishit planifikuar dhe ato të gjitha ndodhin nën kontrollin e Tij. Në të njëjtën mënyrë, edhe ato që ju i kishit planifikuar janë gjithashtu nën kontrollin e Tij ...

Me të vërtetë, nuk ka vend apo moment në gjithësi që është i pavarur nga Allahu. Asgjë nuk mund të mbetet jashtë sundimit të Tij.

Thuaj: “Do të na godasë vetëm ajo që na ka caktuar Allahu; Ai është Mbrojtësi ynë dhe vetëm tek Allahu le të mbështeten besimtarët!” (Sure Teube: 51)

Asnjëherë mos harroni se çfarëdo që të ndodhë me ju, ndodhë sipas Vullnetit të Allahut dhe pa dyshim se është paracaktuar për një qëllim. Mos harroni se njeriu nuk ka rrugëdalje tjetër vetëm se të kërkoj strehim tek Ai, dhe se ai nuk ka mbrojtës as ndihmës tjetër pos Allahut:

A nuk e di ti se vetëm Allahut i përket sundimi i qiejve dhe i Tokës? Përveç Allahut ju nuk keni tjetër mbrojtës e as ndihmës? (Sure Bekare: 107)

Është Allahu i Cili na ndihmon të merremi me çfarëdo problemi gjatë një dite ose kur ne duam të bëjmë një punë. Përveç faktit se është Ai që na e bën këtë detyrë më të lehtë për ne, është përsëri Allahu i Cili e krijon atë punë dhe na mundëson ne që ta realizojmë atë. Nga ana tjetër, një person i cili e harron madhësitinë e Allahut, i konsideron kolegët e tij, familjen e tij apo mësuesin e tij, si ata që mund ta ndihmojnë atë ...

Vërtet, këta njerëz mund të jenë në gjendje të ofrojnë ndihmë përmes njohurive dhe përvojës së tyre. Por ne duhet ta kemi parasysh se secili prej tyre është vetëm një mjet. Është kështu për arsye se Allahu ka krijuar një sistem të shkakut dhe pasojës në këtë botë. Për shembull, për të kultivuar mollë, një bujk duhet së pari të mbjellë farën, ta ujitë dhe t'i hedh pleh tokës. Këto janë shkaqet me të cilat Allahu shkakton një rezultat. Vetëm pas plotësimit të të gjitha këtyre parakushteve një bujk mund të shpresoj të korrë të korra të bollshme. Ndërkohë që kryejmë një punë, duhet gjithmonë të jemi të vetëdijshëm se ne mund të arrijmë një rezultat të dëshirueshëm vetëm me Vullnetin e Allahut, dhe se duhet të tregojmë mirënjohje të sinqertë për atë që Ai paracakton.

Mos harroni kurrë se është vetëm Allahu i Cili ju mbron nga rreziku, sëmundja, vuajtja dhe vështirësia. Përndryshe, do të mund ishte vetëm çështje e një çasti kur do të mund të ju ndodhte ndonjë fatkeqësi. Ju mund të mendoni se është mjeku juaj dhe barërat që merrni ato që ju shërojnë. Natyrisht, këto janë shkaqet me të cilat Allahu ju ka shëruar. Nuk ka asnjë arsye pse ju të mos përfitoni nga këto shkaqe, por në ndërkohë, ju duhet të mbani në mend se në fund të fundit është Allahu Ai që ju rikthen shëndetin. Përveç nëse dëshiron Allahu, as mjeku më i aftë, as barërat më të shtrenjta, as spitalet më të mira nuk mund t'ju ndihmojnë. Asnjëherë mos harroni se Allahu mund t'i sjellë sëmundje kujt të dojë pa ndonjë arsye, ashtu siç ia rikthen shëndetin atij që Ai dëshiron, përsëri pa ndonjë arsye. Kjo rrëfëhet në Kur'an me fjalët e profetit Ibrahim si vijon:

... I Cili, kur sëmurem, më shëron. (Sure Shu'ara': 80)

Duke harruar se Allahu posedon gjithë pushtetin, dhe në

këtë mënyrë, të kërkosh ndihmë nga ai i cili nuk është në gjendje t'i ndihmojë as vetes së tij e lëre më dikujt tjetër, shpie vetëm në dështim, si në këtë botë ashtu edhe në botën tjetër:

Kurse ata që i adhuronin në vend të Tij, nuk mund t'ju ndihmojnë as ju e madje as veten e tyre. (Sure A'raf: 197)

Kurrë mos harroni se ju duhet ta keni vetëm frikën e Allahut dhe të kërkoni kënaqësinë e Tij. Askush të cilin ju mund ta vlerësoni apo ta konsideroni të rëndësishëm apo të fuqishëm nuk posedon në të vërtetë kurrfarë pushteti real. Duke qenë kështu, t'ia keni frikën apo ta doni dikë me frikën, respektin dhe dashurinë që i takojnë vetëm Allahut është një formë e idhujtarisë, një mëkat me të vërtetë të madh:

E megjithatë, disa njerëz zgjedhin (për të adhuruar) në vend të Allahut (zota) të tjerë, (duke i konsideruar) si të barabartë me Atë dhe duke i dashur siç duhet Allahu. Por ata që besojnë, e duan shumë më tepër Allahun (se sa ç'i duan idhujtarët idhujt e tyre). Sikur keqbërësit të shihnin që tani çastin kur të përballen me ndëshkimin, do ta kuptonin se e tërë fuqia i përket Allahut dhe se dënimi i Tij është fort i ashpër. (Sure Bekare: 165)

Profetit Muhamed, paqja qoftë mbi të, ka paralajmëruar njerëzit gjithashtu kundër kësaj forme të idhujtarisë:

Kushdo që e takon Allahun, duke mos i shoqëruar shok Atij, do të hyjë në Xhenet, dhe kushdo që e takon Atë si dikush i cili i ka shoqëruar Atij diçka, do të hyjë në zjarr. (Muslimi)

Kjo është një pikëpamje aq e rëndësishme për ta kuptuar. Nëse një person e bazon gjithë jetën e tij në të, ai do ta pranojë faktin se nuk ekziston asnjë qenie për t'ia pasur frikën, për t'iu nënshtruar ose për të qenë i nevojshëm për të, përveç Allahut.

Duke vepruar kështu, ai person arrin lirinë në kuptimin e saj të vërtetë, dhe arrin pathyeshmëri, duke qenë i mbrojtur nga Krijuesi i tij, i Plotfuqishmi. Një person i tillë shpreson ta fitojë kënaqësinë e Allahut, i Cili i plotëson të gjitha nevojat e të gjitha qenieve, zbret siguri mbi robërit e Tij, i ndihmon të shtypurit dhe nevojtarët, i shpërblen plotësisht për atë që secili ka fituar:

Cili është më i mirë, ai që themelet e godinës së vet i vë në përkushtimin ndaj Allahut dhe në kënaqësinë e Tij apo ai që themelet e godinës së tij i vë në bregun e gërryer dhe që rrokulliset me të në zjarrin e Xhehenemit?! Allahu nuk e udhëzon në rrugë të drejtë popullin keqbërës. (Sure Teube: 109)

Një nga gabimet më të mëdha që shumica e njerëzve e bëjnë është ky: ata e bazojnë gjithë jetën e tyre në ndjekjen e pëlqimit të njerëzve të tjerë. Megjithatë, çdo moment që jetohej dhe çdo vepër që bëhet për të fituar pëlqimin e njerëzve të tjerë, duke e harruar Krijuesin e vet, në fund vetëm se do të shpie në vuajtje. Për të zotët e mendjes, Allahu ka dhënë shembullin vijues në Kur'an:

Dëgjojeni këtë shembull që ka sjellë Allahu! Janë dy njerëz: njëri ka shumë bashkëpronarë që e kundërshtojnë njëri-tjetrin, ndërsa tjetri ka vetëm një pronar, të cilit i përkushtohet. A janë të njëjtë ata në krahasim?!.. (Sure Zumer: 29)

Allahu u dhuron atyre prej robërve të Tij të cilët jetojnë në pajtim me urdhrat e Tij një jetë të mirë si në këtë botë ashtu edhe në jetën e përtejme. Megjithatë, ata që janë larg nga ato praktika që do ta kënaqnin Atë, të cilët kërkojnë ndihmë nga të tjerët të cilët janë robër po aq të pafuqishëm të Allahut si ata

vet, në fund të fundit vetëm se do të vuajnë. Lidhur me këtë, një ajet thotë:

Në të vërtetë, Allahu nuk u bën njerëzve asnjë të keqe, por njerëzit i bëjnë keq vetvetes. (Sure Junus: 44)

Për më tepër, ata që i adhurojnë të tjerët pos Allahut do të braktisen dhe do të jenë të poshtëruar dhe të braktisur:

Mos vër zot tjetër me Allahun, se do të mbetesh i poshtëruar dhe i braktisur! (Sure Isra': 22)

Ata të cilët nuk çajnë kokën dhe janë harrestar për ekzistencën e Allahut bëjnë një jetë të vështirë në këtë botë. Zemrat e tyre kurrë nuk mund të gjejnë paqe apo lumturi në këtë jetë. Në fakt, kjo vuajtje është vetëm shpërblimi i tyre për përkrimin e ekzistencës së sistemeve të përsosura në këtë botë rastësisë. Në këmbim të refuzimit të tyre, një zjarr përcëllues i pret ata në botën tjetër.

Mos harroni kurrë se “frika ndaj Allahut” është parimi themelor i Islamit. Allahu u dhuron vetëm atyre që kanë drojën e Tij aftësinë për të gjykuar në mes të së drejtës dhe të gabuarës. Kjo aftësi dallimi është me të vërtetë një bekim i madh që i është dhënë njeriut:

O besimtarë! Nëse i frikësoheni Allahut, Ai do t’ju japë aftësinë e të gjykuarit drejt, do t’ju lirojë nga gjynahet tuaja dhe do t’ju falë. Allahu zotëron mirësi të madhe. (Sure Enfal: 29)

Kur’ani gjithashtu përmend ata të cilët nuk e vlerësojnë Allahun ashtu siç i takon Atij, dhe të cilët nuk kanë frikë ndaj Tij, përkundër asaj se janë të vetëdijshëm për ekzistencën e Tij:

Thuaj: “Kush ju ushqen nga qielli dhe Toka? Kush mundëson të dëgjuarit dhe të parit? Kush mund të

nxjerrë të gjallën nga e vdekura dhe të vdekurën nga e gjalla? Kush i drejton gjërat?” Ata do të thonë “Allahu”. E ti (o Muhamed) thuaj: “Atëherë, përse nuk e keni frikë Atë?” Ky është Allahu, Zoti juaj i vërtetë. E çfarë ka pas së vërtetës, përveç humbjes? Atëherë, përse largoheni? (Sure Junus: 31-32)

Personi i përshkruar në ajetin e mësipërm është i vetëdijshëm për ekzistencën e Allahut dhe madje e pohon këtë. Por, ai nuk ndien kurrfarë frike ndaj Tij. Besimtarët e vërtetë, megjithatë, ndiejnë frikë të thellë ndaj Zotit të tyre. Duke pasur frikën e Ditës së Gjykimit, ata janë të ndjeshëm ndaj urdhërimeve të Tij.

Si pasojë, pa marr parasysh se a i kujton apo jo një person të gjitha ligjet e Allahut në mendjen e tij dhe bëhet rob i Tij apo i shpërfill ato, kjo nuk e ndryshon realitetin e fundit se ai po nxiton drejt asaj dite kur do të kthehet te Zoti i tij:

O njeri, që përpiqesh shumë, mundin tënd do ta gjesh te Zoti yt. (Sure Inshikak: 6)

Pasi që është kështu, mos harroni kurrë se nuk ka fuqi tjetër përveç Allahut të Plotfuqishëm, bartësit të pushtetit absolut. Ata që nuk janë në dijeni të këtij fakti i adhurojnë të tjerët pos Allahut dhe, përveç kësaj, iu frikësohen atyre ashtu siç do të duhej t'i frikësohen Allahut. Megjithatë, asnjë njeri apo shoqëri nuk ka fuqi pos asaj të Allahut. Çdo gjë i nënshtrohet Atij. Çdo gjë në qiej e në tokë i nënshtrohet vullnetit të Allahut, dhe të gjitha janë, me dëshirë apo pa të, nën kontrollin e Tij. Nga një qelizë të vetme, deri tek miliarda galaktika, nga njerëzit tek kafshët, nga malet tek erërat, të gjitha qeniet i nënshtrohen Atij. Prandaj, mos harroni të falënderoni Allahun, ashtu siç këshilloheni në ajetin vijues:

... e të mbaheni fort mbi to, e pastaj t'i kujtoni dhuntitë e Zotit tuaj dhe të thoni: "Qoftë lavdëruar Ai që i nënshtroi këto për ne, se vetë ne këto nuk do të mund t'i kishim nën pushtet." (Sure Zuhruf: 13)

Përveç se me vullnetin e Allahut, askush nuk mund të ndër marrë një veprim ose ta shqiptoj as edhe një fjalë të vetme. Kjo është arsyeja pse çdo fjalë që ju dëgjoni ose çdo ngjarje dëshmitar i së cilës jeni është prej Allahut, Ai që është Mbrojtës i juaji dhe Mik i vetëm i vërtetë i juaji... Në qoftë se jeni një njeri që beson, atëherë ju e dini se një e mirë dhe bukuri absolute fshihet madje edhe pas atyre gjërave që përndryshe do t'ju dukeshin të këqija. Allahu e di këtë edhe pse ju mund të mos e dini atë. Pa marrë parasysh se me çka ballafaqoheni në jetë, asnjëherë mos harroni të silleni duke pasur në mendje njohurinë për këtë fakt.

Kurrë mos harroni se Allahu është që falë, dhe se gjithmonë mbetet mundësia për tu penduar. Pa marrë parasysh se çfarë gabimi bëni, në qoftë se i drejtoheni Allahut, me pendim të singertë dhe me qëllim të prerë për të mos e përsëritur atë, ju gjithmonë do ta gjeni Allahun gjithnjë-falës dhe mëshirues. Allahu thotë se Ai i falë të gjitha gabimet dhe mëkatet me kusht që robërit e Tij t'i braktisin ato një herë e përgjithmonë:

Thuaj: "O robërit e Mi, që i keni bërë keq vetes me gjynahe, mos e humbni shpresën në mëshirën e Allahut! Allahu, me siguri, i fal të gjitha gjynahet. Vërtet, Ai është Falësi i madh dhe Mëshirëploti. (Sure Zumer: 53)

Në këtë botë, ekziston gjithmonë mundësia për tu penduar dhe për të shpresuar në faljen për gabimet dhe mëkatet e bëra.

Në fenë e Allahut, njeriut nuk i duhet të bart barrën e veprave të këqija të tij nga e kaluara. Duke i kërkuar falje Allahut, dhe duke iu drejtuar Atij në mënyrë të sinqertë, kjo do t'ia lehtësojë atij këtë barrë. Që nga ai moment, ai do të jetë përgjegjës vetëm për veprat dhe mendimet e tij që do të ndodhin pas kësaj. **Ndërkohë, mos harroni kurrë se Allahu pranon vetëm një pendim të sinqertë dhe jo pendim që një person kërkon kur i afrohet vdekja.**

Madje edhe Faraoni, egërsia dhe arroganca e të cilit është përmendur në Kur'an, vendosi të besoj, kur e kuptoi se do të mbytej. Allahu zbulon si vijon lidhur me pendimin në momentin e vdekjes:

Allahu është pranues i pendimit vetëm për ata që bëjnë ndonjë të keqe nga padituria dhe pendohen shpejt. Pra, këtyre Allahu ua pranon pendimin. Allahu është i Gjithëdijshëm dhe i Urtë. Nuk pranohet pendimi i atyre që vazhdimisht bëjnë të këqija e, kur u afrohet vdekja, atëherë thonë: "Unë tani me të vërtetë po pendohem". As për ata që vdesin duke qenë jobsimtarë. Për këta, Ne kemi përgatitur dënim të dhembshëm. (Sure Nisa': 17-18)

Kurrë mos harroni se Allahu është pafundësisht i durueshëm. Ai u jep afat disa njerëzve madje edhe pasi të kenë bërë ndonjë gabim. Megjithatë, nëse një mëkatar nuk ndëshkohet menjëherë ai nuk duhet të lejojë që kjo ta mashtrojë atë. Kjo për arsye se pas veprave të këqija të tij, Allahu i jep robit të vet një kohë të caktuar për t'u përmirësuar. Në qoftë se ai person i kupton gabimet e tij dhe kërkon falje, ai e gjen Allahun Gjithnjë-falës. Nëse, në anën tjetër, ai vazhdon me gabime dhe rebelohet, ai me siguri se do t'i shijojë pasojat e këqija të veprave të tij:

Sikur Allahu t'i dënonte njerëzit për shkak të mbrapshtive të tyre, nuk do të linte asgjë të gjallë në Tokë. Por Ai i lë ata deri në një afat të caktuar dhe, kur atyre u vjen afati, ata nuk mund ta shtyjnë atë e as ta shpejtojnë, qoftë edhe për një çast. (Sure Nahl: 61)

Kurrë mos harroni se nuk mund të jesh tjetër pos rob i Allahu; sepse Allahu e ka krijuar njeriun për ta adhuruar Atë:

Xhindet dhe njerëzit i kam krijuar vetëm që të Më adhurojnë. (Sure Dharijat: 56)

Të jesh i nënshtruar ndaj Zotit tonë, që na jep çdo gjë që kemi, që na krijoi dhe na dhurojë jetë, të cilës Ai do t'i japë fund kur të dëshirojë, është si të mbahesh fort për litarin më të sigurt që nuk do të zgjidhet kurrë:

Kush i dorëzohet Allahut, me tërë qenien e tij, duke qenë punë-mirë, ai është kapur për vegën më të fortë. Tek Allahu do të kthehet çdo gjë. (Sure Lukman: 22)

Pra, mos e harroni kurrë "ALLAHUN, ZOTIN TONË"

Ky është Allahu, Zoti juaj. S'ka zot tjetër të vërtetë përveç Tij, Krijuesit të çdo gjëje, andaj adhuroni vetëm Atë! Ai është Mbikëqyrës i çdo gjëje! Shikimet njerëzore nuk mund ta arrijnë Atë, ndërkohë që Ai i arrin shikimet e të gjithëve. Ai është Bamirës i pakufi dhe di çdo gjë. (Sure En'am: 102-103)

KURRË MOS HARRONI SE I VETMI UDHËRRËFYES ËSHTË KUR'ANI

*Elif Lâm Râ. Këtë Libër ta kemi shpallur ty (o
Muhamed), për t'i nxjerrë njerëzit, me lejen e
Zotit të tyre, nga errësira në dritë, në rrugën e të
Plotfuqishmit, të Denjit për çdo lavd.
(Sure Ibrahim: 1)*

Allahu e zbriti Kur'anin për njerëzit për të reflektuar për të, në mënyrë që ata të mund të dinë se Ai është Zoti i vetëm, për të mësuar se si ta adhurojnë Atë, dhe të bëhen të vëmendshëm. Kur'ani, udhëzuesi ynë i vetëm, na pajis ne me shpjegime për gjithçka që na nevojitet, na tregon rrugën e cila e kënaq Allahun, dhe na jep lajmin e mirë për përfundimin e mrekullueshëm të nënshtrimit si rob i Tij:

**... Ne ta zbritëm ty Librin, si shpjegim për çdo çështje,
si udhërrëfyes, si mëshirë dhe si lajm të mirë për
myslimanët. (Sure Nahl: 89)**

Kur'ani është libri që Allahu ua zbriti robërve të Tij me të vërtetën. Ai është këshillë, shërim dhe mëshirë për besimtarët. Besimtarët që mund ta kuptojnë këtë realitet të

rëndësishëm reflektojnë thellësisht mbi çdo ajet të Kur'anit, dhe e jetojnë gjithë jetën e tyre në përputhje me të. Përgjigjja e çdo pyetje që ata kërkojnë është dhënë në Kur'an:

Ne u kemi zbritur atyre një Libër, të cilin e kemi shpjeguar gjerësisht, që të jetë udhërrëfyes dhe mëshirë për njerëzit që besojnë. (Sure A'raf: 52)

Pasi që Kur'ani shpjegon çdo gjë që ka të bëjë me qenien rob i Allahut, njeriu është përgjegjës për të jetuar në pajtim me Kur'anin, duke i respektuar kufijtë e përcaktuar në të dhe duke iu bindur urdhrave të tij. Në Ditën e Llogarisë, njerëzit do të merren në pyetje vetëm duke u bazuar në këtë libër. **Prandaj, mos harroni kurrë se mënyra se si silleni, mendimet dhe vendimet tuaja, me pak fjalë, e tërë mënyra e jetës suaj, duhet të jetë në pajtueshmëri vetëm me Kur'anin, dhe jo me atë që shumica e njerëzve duan.** Të jetuarit në pajtim me Kur'anin është rruga e vetme drejt shpëtimit.

Përveç kësaj, është e nevojshme që Kur'ani të lexohet dhe kuptohet për të jetuar në pajtim me fenë e shpallur në të, edhe pse njerëzit rreth jush mund të jenë larg të jetuarit në përputhje me të. Shumica e njerëzve mund të mos e kenë lexuar kurrë Kur'anin. Në mesin e atyre që janë të njohur me Kur'anin, në anën tjetër, mund të ketë të atillë që vetëm i mësojnë përmendësh ajetet në gjuhën arabe, pa reflektuar për kuptimin e tyre. Ata madje mund ta konsiderojnë Kur'anin si një lloj hajmalie (Pa dyshim se Allahu është mbi gjithë atë që ata i përshkruajnë Atij në mënyrë të gabuar) dhe kështu e mbajnë në raftet e sipërme të dollapëve. Por në qoftë se ajo që dëshironi të arrini është shpëtimi, ju duhet t'iu bindeni urdhrave të Allahut, dhe jo të atyre të shumicës së njerëzve. Ju duhet t'i lexoni paralajmërimet që Allahu ua

zbriti dhe t'i dini përmendësh urdhrat e Tij. Arsyeja pse është shpallur Kur'ani është bërë e qartë në ajetet e mëposhtme:

Ky (Kuran) është shpallje e qartë për njerëzit, me qëllim që ata të marrin paralajmërim nëpërmjet tij, që ta dinë se Allahu është Një Zot i Vetëm dhe që të këshillohen njerëzit e mençur! (Sure Ibrahim: 52)

Ky (Kuran) është një libër i bekuar, që Ne ta kemi zbritur ty (Muhamed), për të përsiatuar mbi vargjet e tij dhe për t'u këshilluar me të mendarët. (Sure Sad: 29)

Siç shihet nga ajetet e cituara më lartë, Allahu na informon se vetëm njerëzit e mençur, të cilët posedojnë besimin që përshkruhet në Kur'an, mund të marrin mësim. Dhe mbani mend se Kur'ani është bërë i lehtë për ne për të reflektuar dhe për të marrë këshilla:

**“Vallë, a të kërkoj tjetër gjykatës përveç Allahut, kur është Ai që ju ka zbritur këtë Libër të hollësishëm?!”
Ata që Ne u kemi dhënë Shkrimet e shenjta, e dinë se Kurani është me të vërtetë i zbritur nga Zoti yt.
Prandaj, kurrsesi mos u bëj nga ata që dyshojnë!
(Sure En'am: 114)**

Dhe kështu, Ne e kemi zbritur Kuranin në vargje të qarta dhe, sigurisht, Allahu udhëzon në rrugë të drejtë kë të dojë. (Sure Haxhxh: 16)

Përveç kësaj që thuhet në këto ajete, ka edhe një fakt që ne duhet ta mbajmë në mend: Kur'ani është një udhëzues për besimtarët, ndonëse ai mund t'i lërë të humbur jobesimtarët. Ata që nuk besojnë se do të grumbullohen në prani të Zotit të tyre në Ditën e Gjykimit dhe se Kur'ani është libri në të vërtetën i dërguar nga Zoti, nuk arrijnë të kuptojnë qëllimin

hyjnor të ajeteve të tij. Ata mbeten të shurdhër dhe të verbër ndaj tyre. Kjo gjendje rrëfëhet si vijon në Kur'an:

Kur ti (Muhamed) lexon Kuranin, Ne vëmë një perde të fshehtë mes teje dhe atyre që nuk besojnë në jetën e ardhshme. Ne kemi vënë mbulesa në zemrat e tyre, që të mos e kuptojnë atë (Kuranin), dhe ua kemi shurdhuar veshët. Kur ti përmend në Kuran vetëm Zotin tënd, ata kthejnë shpinën, duke ikur. (Sure Isra': 45-46)

Pa dyshim, ky qëndrim i jobesimtarëve rezulton nga mungesa e sinqeritetit dhe prirja e tyre për të ndjekur trillet dhe dëshirat e tyre. Shembuj të kësaj mungese të të kuptuarit të pranishme në mesin e jobesimtarëve janë si më poshtë:

Ne kemi bërë rojtarë të zjarrit vetëm engjëjt dhe numrin e tyre e kemi bërë sprovë (objekt polemikash) për jobesimtarët, me qëllim që të binden ata që u është dhënë Libri e t'u shtohet besimi atyre që besojnë; që të mos dyshojnë ata që u është dhënë Libri dhe besimtarët e vërtetë dhe që të thonë ata që kanë sëmundjen e dyshimit në zemër dhe mosbesimtarët: "Ç'ka dashur të thotë Allahu me këtë shembull?" Kështu, Allahu lë në humbje atë që do dhe çon në rrugë të drejtë atë që do. Askush tjetër, përveç Tij, nuk e di numrin e ushtrisë së Zotit tënd. Ky është vetëm një përkujtesë për njerëzit. (Sure Muddeththir: 31)

Besimtarët, në anën tjetër, posedojnë një gjendje krejtësisht tjetër shpirtërore. Sapo ata dëgjojnë ajetet e Allahut, ata i binden kësaj porosie më të bukurës, dhe kështu,

e arrijnë shpëtimin si në këtë botë ashtu edhe në atë të përtejmen. Qëndrimi tipik për një besimtar ndaj shenjave të Allahut rrëfëhet në Kur'an si vijon:

Allahu ka shpallur Fjalën më të bukur (Kuranin) në formën e një libri, pjesët e të cilit i ngjasojnë njëra-tjetrës dhe përsëriten. Prej tij u rrëqethet lëkura atyre që i frikësohen Zotit të tyre e, mandej qetësohen lëkura dhe zemrat e tyre, kur përmendet Allahu. Ky Libër është udhëzim i Allahut. Njëpërmjet tij Allahu udhëzon kë të dojë. Ndërsa atë që Allahu e shpie në humbje, s'mund ta udhëzojë kush. (Sure Zumer: 23)

Mos harroni kurrë se, në qoftë se keni vërtetë frikë ndaj Allahut, zemra juaj duhet të zbutet kur i dëgjoni ajetet e tij. Kjo ngase Allahu na ka informuar se besimtarët me besim të sinqertë do të ketë aftësinë për të kuptuar Kur'anin si libër në të vërtetën. Vetëm jobesimtarët ushqejnë dyshime në lidhje me saktësinë e tij:

... dhe që ata, të cilëve u është dhënë dituria, ta kuptojnë se ai (Kurani) është e Vërteta nga Zoti yt, ta besojnë atë dhe zemrat e tyre të binden e të qetësohen me të. Nuk ka dyshim se Allahu i udhëzon në rrugën e drejtë ata që besojnë. Ata që nuk besojnë do të vazhdojnë të dyshojnë në të (Kuran), derisa t'u vijë Ora (e Kiametit) në mënyrë të papritur ose derisa t'u vijë dënimi i Ditës Shterpë. (Sure Haxhxh: 54-55)

Kurrë mos harroni se edhe ju do të gjykoheni në bazë të Kur'anit në Ditën e Gjykimit. Allahu e zbulon këtë të vërtetë në ajetin vijues;

Andaj, përmbaju fort asaj që të është shpallur ty, sepse ti, në të vërtetë, je në rrugën e drejtë. Pa dyshim që Kurani është përkujtues për ty dhe popullin tënd; e ju do të pyeteni! (Sure Zuhruf: 43-44)

Se shumica e njerëzve janë larguar nga Kur'ani, dhe se pothuajse e kanë braktisur atë, nuk duhet të ju mashtrojë. Kjo ndodhë për shkak se, njerëzit e konsiderojnë si të garantuar një jetëgjatësi prej 60-70 vjet, ata janë të prirur të presin vitet e vonshme të jetës së tyre si kohën e duhur për ta pasuar Kur'anin. Ata vijnë në përfundimin e gabuar se të jetuarit në pajtim me fenë do t'i privojë ata nga kënaqësitë e rinisë. Megjithatë, me këtë arsytim të pasinqertë, ata përgatisin një fund të hidhur për veten e tyre.

Udhëzuesi i vetëm që ju shpjegon se si të jeni robër të Allahut është Kur'ani. Ju duhet ta ndërtoni jetën tuaj sipas urdhrave të tij. Kjo për arsye se, në Ditën e Gjykimit, besimtarët dhe jobesimtarët njëlloj, do të gjykohen në bazë të bindjes së tyre ndaj Kur'anit. **Asnjëherë mos harroni se mund të shpresoni të arrini Parajsën dhe shpëtimin nga dënimi i përjetshëm vetëm nëse zbatoni atë që urdhëron Kur'ani në mënyrë të sinqertë.**

KURRË MOS HARRONI SE ÇDO MOMENT QË E JETONI ËSHTË PJESË E FATIT TUAJ

Vërtet, Ne çdo gjë e kemi krijuar me masë të paracaktuar. (Sure Kamer: 49)

S iç thuhet në ajetin e mësipërm, çdo gjë është paracaktuar nga Allahu, i Plotfuqishmi. Sepse Allahu, që i duhet vetëm të jap urdhrin “Bëhu” që ajo të bëhet, nuk ka paracaktuar vetëm fatin e njerëzve, por edhe të të gjitha qenieve. Ata që vërtetë e besojnë këtë të vërtetë absolute i dorëzohen në mënyrë të pakushtëzuar fatit që Allahu e ka përcaktuar për ta me urtësinë e Tij të pafund. **Mos harroni kurrë se, me dëshirë apo pa dëshirë, çdo gjë është nën kontrollin e Allahut dhe i nënshtrohet Atij.**

Megjithatë, njerëzit kanë mendime shumë të gabuara për fatin. Këto mendime, të frymëzuara kryesisht nga pikëpamjet e ndryshme të devijuara, shprehen pa u menduar shumë për to. Për më tepër, ata e shpërfillin faktin se kjo është diçka që nuk e kënaq Allahun. Ata nuk shmangen nga përdorimi i

shprehjeve vulgare, teksteve apo poezive që nënkuptojnë mospranimin e fatit. Si dëshmi e kësaj mënyre të mangët të të kuptuarit, ndodhë shfaqja e frazave të pakuptimta të tilla si “për të mposhtur fatin” apo “për të ndryshuar fatin.” Ata të cilët besojnë në koncepte të tilla i marrin shpresat dhe aspiratat e tyre si “fat,” dhe, në dështimin e tyre për të kuptuar se këto janë vetëm shpresa, ata supozojnë se fati nuk ka arritur të vazhdojë ashtu siç është paracaktuar dhe kështu ka ndryshuar. Arsyetimi i tillë irracional është tipik për ata që dështojnë ta kuptojnë fatin në mënyrë të drejtë.

Fati është krijim i Allahut dhe njohuri e pafund e të gjitha ngjarjeve, qoftë të kaluara apo të ardhme. Allahu krijon kohën dhe hapësirën nga asgjëja, i mban ato nën kontrollin e Tij, dhe nuk është i varur Vet nga ato. Çdo element i çdo gjëje që ndodh, ka ndodhë apo do të ndodhë, moment pas momenti, janë të paracaktuara në sytë e Allahut.

Kurrë mos harroni se Allahu e krijon kohën dhe kështu nuk është i varur prej saj. Prandaj, Ai nuk është thjeshtë duke shikuar se çfarë po ndodhë dhe duke pritur të shoh pasojat e tyre.

Në sytë e Tij, fillimi dhe përfundimi i çdo ngjarje, dhe pozita e saj përkatëse në përjetësi, janë të njohura. Çdo gjë është e përcaktuar dhe është përfshirë në fat. Prandaj, njeriut i mungon fuqia për të bërë çfarëdo ndryshime në të. Në anën tjetër, fati është një faktor i vërtetë vendimtar mbi njeriun. Çdo moment të jetës së tij është i ngujuar brenda tij. Një person nuk mundet të dal madje as edhe jashtë kufijve të fatit, e lëre më ta ndryshojë atë. Kjo është e ngjashme me shembullin e një aktori, i cili përvidhet jashtë një video-kasete, duke siguruar një ekzistencë të veçantë për të hequr

apo për të shtuar skena të filmit në të cilin ai është një aktor. Kjo pa dyshim se është një situatë e palogjikshme që është e pamundur të ndodhë.

Është e qartë, fraza të tilla si “mposhtja e fatit” ose “ndryshimi i rrjedhës së fatit”, nuk janë tjetër pos ide të gabuara. Mos harroni kurrë se një person i cili thotë se e ka ndryshuar fatin e tij në fakt është duke shqiptuar diçka që është paracaktuar që ai ta thotë.

Për shembull, mund të mos ketë asnjë fije shprese që një pacient të shërohet. Por, shërimi i tij i papritur nuk nënkupton se ai e mposhti fatin e tij, dhe as se ai ishte ndryshuar nga mjekët e tij. Kjo thjesht tregon se koha e përcaktuar për të nuk kishte ardhur akoma. Ashtu si çdo gjë, kjo është, gjithashtu, e përcaktuar në sytë e Allahut dhe është pjesë e fatit:

... Jeta e askujt nuk zgjatet e as nuk shkurtohet pa qenë e shënuar në Libër. Me të vërtetë, kjo për Allahun është e lehtë! (Sure Fatir: 11)

Çdo shpirt vdes vetëm me vendimin e Allahut, në kohë të caktuar... (Sure Al 'Imran: 145)

Duke qenë të varur nga koha dhe hapësira, nuk ka gjasa që ne të kemi një kuptim të plotë të fatit ngase Allahu na krijon ne dhe fatet tona, dhe Ai është i pavarur nga çdo gjë. Çfarëdo që të ndodhë me ju, besoni se Allahu është i pavarur tërësisht nga koha dhe hapësira.

Ka edhe një fakt tjetër që ju duhet të mbani në mend: Të gjitha ngjarjet janë planifikuar nga Allahu në atë mënyrë që nga ato të kenë dobi feja dhe besimtarët. Duke qenë kështu, një njeri që beson gjithmonë shfaq bindje për ngjarjet me të cilat ballafaqohet. Harresa ose shpërfillja e

faktit se të gjitha situatat në jetë janë të paracaktuara nga Allahu është dëmi më i madh që ndonjëherë mund t'i bëni vetes suaj, që nuk sjellë asgjë tjetër, pos shqetësime serioze. Sidoqoftë, se a e pranon këtë fakt njeriu apo jo, kjo nuk do të ndryshojë atë që është e paracaktuar për të, në fund të fundit rrjedha e të gjitha çështjeve është e paracaktuar nga fati:

S'ka fatkeqësi që godet tokën dhe ju, që të mos jetë e shënuar në Libër (Leuhi Mahfûdh) më parë se ta krijojmë atë. Kjo për Allahun është vërtet e lehtë! (Sure Hadid: 22)

Siç bëhet gjithashtu e qartë nga ky ajet, çfarëdo që i ndodhë dikujt është pa dyshim e paracaktuar nga Allahu, e nëse njeriu beson në këtë apo jo, kjo nuk e ndryshon këtë fakt. Të gjitha punët që ndodhin në sipërfaqen e tokës, duke përfshirë lindjen dhe vdekjen e çdo personi, ndodh me Vullnetin e Allahut pikërisht në kohën e paracaktuar – as edhe një moment më herët apo më vonë.

Është Ai që ju krijoi nga balta dhe pastaj caktoi një afat në këtë botë (vdekjen) dhe një tjetër në botën e përtejme (Ditën e Kiametit). Por përsëri ju dyshoni. (Sure En'am: 2)

Pasi që asgjë nuk ndodh as në tokë e as në shpirtrat e njerëzve pa Lejen e Allahut, të mbështetësh gjithmonë besimin tënd në Allahun është një dispozitë që Allahu e kërkon nga robërit e Tij. Gjithashtu, kjo është ajo për të cilën njeriu është i prirur në mënyrë të natyrshme:

Thuaj: "Do të na godasë vetëm ajo që na ka caktuar Allahu; Ai është Mbrojtësi ynë dhe vetëm tek Allahu le të mbështeten besimtarët!" (Sure Teube: 51)

Siç është thënë në ajetin “... **Ne ju vëmë në provë me të keqe dhe të mirë dhe te Ne do të ktheheni.**” (Sure Enbija’: 35), Allahu i vë besimtarët në sprovë në disa mënyra. Për këtë qëllim, përveç gjërave që ata i konsiderojnë të mira, gjëra të tjera që duken të dëmshme për besimtarët u ndodhin atyre. Por, mos harroni kurrë se pasi çdo gjë është krijuar me Vullnetin e Allahut, ato gjithmonë japin rezultatet më të mira:

... Por mund ta urreni një gjë, ndërkohë që ajo është e mirë për ju e mund ta doni një gjë, ndërkohë që ajo është e dëmshme për ju. Allahu di, kurse ju nuk dini. (Sure Bekare: 216)

Ata që besojnë në Allahun dhe ndjekin gjithmonë rrugën e Tij gëzojnë sigurinë dhe qetësinë shpirtërore e qenies të nënshtruar ndaj fatit. Asgjë nuk e frikëson apo shqetëson një personi i cili ia nënshtron veten e tij fatit. Allahu do t’u japë robërve të Tij besimtarë një jetë të mirë si në këtë botë ashtu edhe në jetën e përtejme, dhe do t’i mbajë ata nën mbrojtjen e Tij për sa kohë që ata e kërkojnë kënaqësinë e Tij. Mirëpo, Allahu mund të mos e zbulojë gjithmonë të mirën e ndonjë gjëje që ndodh në këtë botë. Megjithatë, ajo që në dukje mund të duket jo e mirë mund të bëjë që një besimtar të arrijë një shpërblim më të mirë në botën tjetër. Një besimtar i cili është i sëmurë rëndë, për shembull, nuk ndien brengë për atë që përjeton. Përkundrazi, ai e merr sëmurdjen e tij si një mënyrë për t’iu afruar më afër Zotit të vet. **Gjëja më e rëndësishme për të mbajtur mend është se Allahu i planifikon të gjitha ngjarjet për t’i mbrojtur robërit e Vet të sinqertë dhe për t’iu mundësuar atyre të fitojnë Xhenetin.**

Në të vërtetë, Mbrojtësi im është Allahu, i Cili ka zbritur Librin dhe kujdeset për të mirët. (Sure A'raf: 196)

Ata që nuk harrojnë kurrë se ekziston një qëllim hyjnor në çfarëdo që iu ndodhë atyre ndjejnë afërsinë e shoqërimit të Allahut në çdo hap që bëjnë. Kudo që janë, apo çka do që janë duke bërë, ata nuk harrojnë kurrë se Allahu e di atë shumë mirë.

Prandaj, kurrë mos harroni se çdo gjë, e kaluar dhe e ardhme, deri në hollësitë më të vogla, janë të regjistruara tek Allahu, se asgjë nuk i ndodhë njeriut, përveç asaj që do Allahu, se Allahu është i ditur për veprimet tona, kudo që ne jemi apo çfarëdo që jemi duke bërë, dhe se ne të gjithë jemi të lidhur ngushtë me fatin e paracaktuar për ne.

KURRË MOS HARRONI PËR EKZISTENCËN E SHEJTANIT I CILI PËRPIQET T'JU LARGOJË NGA RRUGA E DREJTË

Vallë, a nuk ju kam urdhëruar, o bijtë e Ademit, që të mos e adhuroni djallin, se ai është vërtet armik i hapët i juaji, por të më adhuroni vetëm Mua?! Kjo është rruga e drejtë. Sigurisht që ai (djalli) ka shpënë në humbje një mizëri prej jush; vallë a nuk po mendoni?! (Sure Ja Sin: 60-62)

Gjithmonë duhet ta keni parasysh se ju keni një armik qëllimi i vetëm i të cilit është t'ju mbajë larg Allahut, fesë së Tij dhe Kur'anit. Ai nuk ndalon fare nga komploti i tij as edhe për një moment; duke qëndruar në pritë, ai pret mundësinë për ta përmbushur detyrën e tij. Ai është në gjendje të ju shoh prej aty ku ju nuk mund ta shihni atë dhe përpiqet me mijëra mënyra që t'ju fus në kurth. Një prej karakteristikave të tij është se ai është i

fshehtë. Metodat, taktikat dhe truqet e tij mund të ndryshojnë nga një person tek tjetri. Taktikat që ai i përdor mund të varen gjithashtu nga koha, vendi dhe rrethanat. Ky armik i yni është Shejtani, qenia e cila është dëbuar nga prania e Allahut.

Në kundërshtim me atë që shumica e njerëzve mendojnë, Shejtani nuk është një qenie e imagjinuar. Njeriu duhet të jetë gjithmonë syhapur ndaj Shejtanit, si pjesë e sprovës në këtë botë. Sepse, duke u rebeluar ndaj Allahut, Shejtani u betua t'i largojë robërit e Tij nga rruga e drejtë. Sjellja kryengritëse e djallit rrëfehët si vijon në Kur'an:

Ne ju krijuam e pastaj ju dhamë formën; e u thamë engjëjve: "Përruljuni në sexhde Ademit!" – Të gjithë iu përrulën, përveç Iblisit. Ai nuk ishte nga ata që u përrulën. Allahu tha: "Çfarë të pengoi ty të mos përruleshe, kur të urdhërova?" Ai u përgjigj: "Unë jam më i mirë se ai. Mua më krijove nga zjarri, kurse atë e krijove nga balta". Allahu i tha: "Atëherë, zbrit prej andej (Xhenetit)! Ti nuk ke të drejtë që të krenohesh në të! Shporru, me të vërtetë, ti je prej të poshtëruarve". Iblisi tha: "Më jep afat deri në ditën kur ringjallen njerëzit!" Allahu i tha: "Ti je nga ata që u është dhënë afati". Ai tha: "Për shkak se Ti më flake tej, unë do t'u zë pritë njerëzve në rrugën Tënde të drejtë e do t'u qasem atyre nga përpara dhe nga mbrapa, nga e djathta dhe nga e majta, e kështu Ti do të vësh se shumica prej tyre nuk të janë mirënjohës!" Allahu i tha: "Dil prej andej i përbuzur dhe i përjashtuar! Pa dyshim, Xhehenemin do ta mbush me ty dhe me të gjithë ata që shkojnë pas teje!" (Sure A'raf: 11-18)

Siç bëhet e qartë në ajetin e mësipërm, Shejtani është armiku më i hapët i njerëzve. Kjo qenie do të përpiket gjithashtu t'ju largojë nga rruga e drejtë duke ngjallur në ju dëshira mëkatore. Megjithatë, këtu duhet të theksohet një gjë e rëndësishme, siç është cekur në ajetet e mësipërme, qëllimi kryesor i shejtanit është që t'ju shtyjë ju, bashkë me njerëzit e tjerë që ta pasoni atë. Shejtani i mallkuar nuk do të ndalojë deri sa ju të hyni në Xhehenem. **Prandaj, mos harroni kurrë se ju duhet të jeni gjithmonë të kujdesshëm për këtë dhe të mos ndiqni asnjë nga tundimet e tij.**

Ekziston edhe një fakt madje edhe më i rëndësishëm për të kujtuar: Shejtani nuk posedon kurrfarë pushteti të pavarur nga Allahu. Ai është krijuar nga Allahu, dhe është nën kontrollin e plotë të Tij. Ai është një rob i Allahut, dhe mund të veprojë vetëm me lejen e Tij. Ai është i ngarkuar me detyrën për të ndihmuar për të dalluar ata që vërtet besojnë nga ata që nuk besojnë. Ai mund të veprojë vetëm me lejen e Allahut. Kur të mbarojë koha që i është dhënë atij, ai do të hidhet në Xhehenem bashkë me ata që ai i kishte larguar nga rruga e drejtë:

(Allahu thotë): do ta mbush Xhehenemin me ty dhe me të gjithë ata që të pasojnë ty"! (Sure Sad: 85)

Prandaj, gjithmonë keni parasysh se shejtani nuk ka në të vërtetë kurrfarë pushteti mbi besimtarët. Siç theksohet në ajetin vijues, ai ka fuqi vetëm mbi ata që nuk besojnë vërtetë dhe sinqerisht:

Iblisi tha: "Zoti im, për shkak se më çove në humbje, unë do t'ju zbukuroj atyre (njerëzve) rrugën e gabuar në Tokë dhe të gjithë do t'i shpie në mashtrim, përveç robërve të Tu të sinqertë". (Sure Hixhr: 39-40)

Shejtani nuk mund ta largojë nga rruga e drejtë një njeri, i cili është krijuar nga Allahu si besimtar. Sigurisht, besimtarët janë gjithmonë të prirur të bëjnë gabime. Megjithatë, ata kurrë nuk e humbin shpresën nga mëshira e Allahut, por menjëherë kërkojnë strehim tek Ai dhe pendohen me sinqeritet. Ne jemi të informuar në Kur'an për ata ndaj të cilëve shejtani mund të ushtrojë pushtetin e tij:

Ai nuk ka kurrfarë pushteti mbi ata që besojnë dhe mbështeten tek Zoti i tyre. Pushteti i djallit është vetëm mbi ata, që i binden atij dhe adhurojnë zota të tjerë veç Allahut. (Sure Nahl: 99-100)

Asnjëherë mos harroni se shejtani dëshiron t'ju bëjë të vrazhdë, arrogant dhe të pabindur ndaj Allahut, ashtu siç është ai vetë. Ai ju urdhëron të bëni keq, të bëni vepra me të cilat Allahu nuk është i kënaqur dhe të thoni për Allahun atë për çka ju nuk keni njohuri. Ai përpiket t'ju pengojë që ta vlerësoni drejt madhësinë dhe fuqinë e vërtetë të Allahut. Allahu tërheq vëmendjen për këtë rrezik në Kur'an si vijon:

O njerëz! Ushqehuni me të gjitha ato gjëra të lejuara e të mira që gjenden në Tokë dhe mos ndiqni gjurmët e djallit, sepse ai është njëmend armiku juaj i hapur. Ai ju nxit vetëm në të këqija, në vepra të turpshme dhe të flisni për Allahun gjëra që nuk i dini. (Sure Bekare: 168-169)

Insistimi i tij kryesor është që në njeriun të mbjell frikën e vazhdueshme nga varfëria, një synim që ai është në gjendje ta arrijë kur të ketë arritur t'i bëjë ata që të harrojnë jetën e përtejme. Të pavetëdijshëm se gjithçka është nën kontrollin e Allahut, dhe se askush nuk mund ta ndalojë asnjë të mirë nëse Allahu e dëshiron atë, këta njerëz jetojnë në

papërgjegjësi të plotë, duke i shtyrë ata t'i kryejnë të gjitha llojet e shkeljeve ndaj Allahut:

Djalli ju frikëson me skamje e varfëri dhe ju urdhëron të bëni vepra të pamoralshme. Kurse Allahu ju premtan faljen dhe mirësinë e Tij. Allahu është Mirëbërës i madh dhe i Gjithëdijshëm. (Sure Bekare: 268)

Taktika primare e shejtanit është dinakëria. Në të vërtetë, Allahu përshkruan këtë marifet të ulët si **“...sherr të djallit cytës që fshihet (pasi që cyt) e që hedh dyshime në gjokset e njerëzve.” (Sure Nas: 4-5)** Siç bëhet e qartë në këtë ajet, shejtani, i cili u afrohet njerëzve në mënyrë mashtruese, bën që ata të merren me çështje boshe dhe të parëndësishme dhe bën që veprimet e këqija të tyre t’ju duken të drejta atyre:

**Vetëm sikur të përuleshin kur u erdhi ndëshkimi Ynë!
Por zemrat e tyre u bënë gur, ndërsa djalli ua paraqiste si të bukura veprat e tyre të këqija. (Sure En’am: 43)**

Më e rëndësishme është se këta njerëz, zemrat e të cilëve janë të thekura dhe që pandehin se janë në rrugë të drejtë, edhe pse në të vërtetë ata janë të mashtruar, e largojnë veten edhe më shumë nga argumentet e Allahut. Duke braktisur Allahun, ata e çmojnë shejtanin shumë, ndjekin rrugën e tij, dhe në këtë mënyrë bëhen edhe më të pafytyrë. Allahu paralajmëron njerëzimin kështu:

Tregoju atyre (hebrenjve) për njeriun, të cilit Ne i mësuam shpalljet Tona, por u largua prej tyre. Kështu, djalli e pushtoi atë dhe ai u bë nga të humburit. (Sure A’raf: 175)

Mbani mend se Shejtani do të përdor metoda të ndryshme për njerëz të ndryshëm dhe do t'i atakojë dobësitë tuaja për t'ju larguar nga rruga e drejtë.

Gjatë gjithë historisë, shejtani i është afruar çdo njeriu me një taktikë të ndryshme. Ai siguron që një person i cili tashmë është larguar nga feja të largohet akoma më shumë duke bërë që jeta e kësaj bote t'i duket tërheqëse atij. Ai e bën atë ta harrojë Ditën e Gjykimit, dhe kështu, arrin ta mbajë larg nga feja e vërtetë gjatë gjithë jetës së tij.

Gjatë gjithë kohës, ai nuk lë pas dore që t'iu afrohet besimtarëve. Për t'i penguar besimtarët nga adhurimi i sinqertë i Allahut, ai përpiket t'i ndalojë ata që të mos bëjnë vepra me të cilat fitohet kënaqësia e Allahut. Ai përpiket t'i dobësojë vlerat e tyre. Duke e fshehur natyrën e vërtetë të ligësisë së tyre, ai i josh besimtarët që të jepen pas arrogancës, egoizmit, harresës, pakujdesisë, mendjemadhësisë, dhe gjaknxehëtisë.

Për t'i hutuar ata, shejtani i inkurajon njerëzit të bëjnë plane afatgjata me të cilat i mban mendjet e tyre të preokupuara. Ai përpiket që t'i pengojë ata nga përkujtimi i Allahut. Për këtë qëllim, ai bën që njerëzit të thellohen në problemet e tyre të përditshme, apo i frymëzon ata me arsyetime për ta justifikuar neglizhencën e tyre në përkujtimin e Allahut.

Besimtarëve të cilët i janë nënshtruar Allahut, që e kujtojnë Atë natë e ditë, të cilët janë të vetëdijshëm se gjithçka bëhet nën kontrollin e Tij, dhe që i drejtohen Zotit në mënyrë të sinqertë, janë më pak të ndjeshëm ndaj ndikimit të djallit. Siç ka thënë gjithashtu Profeti Muhamed (savs): *“Kur një grup*

njerëzish mbliidhen për ta përmendur Allahun, mëshira (e Allahut) i mbulon ata, dhe qetësia zbret mbi ta.” Në dijëni të këtij fakti, shejtani përpiqet sidomos që t’i bëjë njerëzit ta lënë pas dore përmendjen e Allahut. Vërtetë, ai ka një ndikim të veçantë mbi ata që nuk kanë frikë Allahun:

Ata i ka vënë poshtë djalli dhe i ka bërë që të harrojnë përmendjen e Allahut. Ata janë pala e djallit; në të vërtetë, pala e djallit janë humbësit. (Sure Muxhadile: 19)

Kurrë mos harroni se është djalli që nxit urrejtje dhe armiqësi midis njerëzve. Që nga kohëra të lashta, “provokimet e shejtanit” përbëjnë bazën e të gjitha luftërave, konflikteve, mosmarrëveshjeve dhe mashtrimit. Provokimi i njerëzve nga shejtani rrëfehë në një ajet si vijon:

A nuk e sheh se Ne i kemi dërguar djajtë të mohuesit, për t’i yshtur ata me forcë? (Sure Merjem: 83)

Jobesimtarët janë njerëz të cilët e kanë marrë shejtanin si mik të tyre dhe kanë pranuar sistemin e tij. Me një mendësi të tillë, besnikëria ndaj shejtanit dhe urrejtja dhe armiqësia që ata ndiejnë për njëri-tjetrin bëhen të pashmangshme. Megjithatë, shejtani përpiqet gjithashtu ta ndezë urrejtjen mes besimtarëve. Duke vepruar kështu, ai ka për qëllim t’i dobësojë besimtarët dhe t’i pengojë ata nga bindja ndaj Allahut. Allahu i ka paralajmëruar robërit e Vet kundër këtij rreziku dhe u tregoi atyre mënyrat për të shmangur këtë:

Thuaju, robërve të Mi, që të flasin atë që është më e mira. Në të vërtetë, djalli mbjell ngatërresa ndërmjet tyre. Vërtet, djalli është armik i hapët i njeriut. (Sure Isra’: 53)

Mos harroni kurrë se, në çdo moment, shejtani mund të përpiqet me dhëlpërinë e tij t'ju provokoj. Në kundërshtim me perceptimin e rëndomtë, shejtani nuk është një qenie që shfaqet herë pas here. Ai ju përcjellë kudo që të shkoni, apo çfarëdo që bëni. Ai është i vendosur për këtë luftë për gjithë jetën.

Një person i cili e harron ekzistencën e shejtanit është i prirur të mos i njoh tundimet e tij. Prandaj, ai mund të mashtrohet lehtë të besoj se këto tundime janë mendimet e tij. Ai thjesht mund të mos e kuptoj se ky zë i brendshëm dinak është zëri i shejtanit. Megjithatë, besimtarëve të vërtetë u është dhuruar urtësia dhe njohuria për të dalluar zërin e shejtanit nga ai i ndërgjegjes së tyre. Allahu i ka informuar ata se si të mbrohen nga pëshpëritjet dhe provokimet e djallit:

Nëse djalli përpiqet të të shtyjë drejt së keqes, kërko strehim tek Allahu, se vërtet, Ai dëgjon dhe di gjithçka. Ata që i frikësohen Allahut, kur u vjen ndonjë mendim i lig nga djalli, i kujtojnë (urdhrat e Tij), e atëherë e shohin rrugën e drejtë. (Sure A'raf: 200-201)

Mos harroni kurrë se djalli do të përpiqet t'ju bëjë që t'i harroni ato të vërteta që ju keni nevojë t'i keni gjithmonë parasysh. Siç u përmend më herët, një nga metodat më efektive të cilat djalli shpesh i përdor për t'i larguar njerëzit nga rruga e drejtë është t'i bëjë ata të "harrojnë." Për këtë arsye, strategjia kryesore e shejtanit është t'i bëjë njerëzit të harrojnë për përgjegjësitë e tyre ndaj Allahut. Ai përpiqet t'i pengojë veprat e mira duke bërë që ne të harrojmë se Allahu na përfshin ne nga të gjitha anët, se ne i nënshtrohemi fatit,

dhe se do të vdesim dhe do të na duhet të japim llogari për veprimet tona, në praninë e Allahut.

Shejtani nuk dëshiron që njerëzit të jenë mirënjohës ndaj Allahut. Kjo është arsyeja pse ai përpiqet t'i bëjë ata të harrojnë se çdo gjë rreth nesh është një nder prej Allahut. Ai përpiqet t'i mashtrorë njerëzit duke bërë që jeta e kësaj bote t'iu duket tërheqëse, dhe duke bërë që ata ta harrojnë ekzistencën e botës tjetër. Ai përpiqet t'i bëjë njerëzit të harrojnë se ekziston një e mirë absolute në çdo gjë që ndodh, dhe sidomos në ndodhitë e papritura. Realiteti i fatit dhe nevoja për të pasur besim në Allahun janë faktorë të tjerë kyç që ai përpiqet t'i bëjë njerëzit t'i harrojnë.

Në Kur'an, Allahu tërheq vëmendjen tonë disa herë për faktin se me fiksime të tij, shejtani mund të ndikojë në mendjen e njeriut dhe në këtë mënyrë ta bëjë atë të harrojë:

Kur t'i shohësh ata të nënçmojnë shpalljet Tona, largohu prej tyre, derisa të kalojnë në bisedë tjetër! E, nëse djalli të bën të harrosh, sapo të përmendesh, mos rri me keqbërësit! (Sure En'am: 68)

"... Vetëm djalli më bëri ta harroj e nuk ta thashë se peshku mori rrugën nga deti në mënyrë të habitshme!" (Sure Kehf: 63)

... Por djalli bëri që ai të harronte ta përmendte te pronari i vet dhe kështu, Jusufi mbeti edhe disa vjet në burg. (Sure Jusuf: 42)

Përkundër të gjitha këtyre veprave të shejtanit, mos harroni asnjëherë se ai është një qenie nën kontrollin e plotë të Allahut dhe nuk ka pushtet mbi robërit e vërtetë të Allahut.

Në fund të fundit, shejtani është krijuar nga Allahu dhe, me dëshirë apo pa të, ai i nënshtrohet Atij. Ai mund të kryejë veprimet e tij vetëm me lejen e Tij. Përveç nëse dëshiron Allahu, përndryshe ai është i paaftë të bëjë ndonjëren prej tyre. Pa marrë parasysh se çfarë bën shejtani, ai mund t'i mashtrojë vetëm mohuesit. Nga ana tjetër, veprimet e tij ndaj atyre që besojnë vetëm ndihmojnë që të forcohet përkushtimi i tyre:

... që Ai ta bëjë ndërhyrjen e djallit sprovë për njerëzit që i kanë zemrat të sëmura (nga dyshimi) dhe të ngurtësuar - prandaj keqbërësit janë në përçarje të madhe - dhe që ata, të cilëve u është dhënë dituria, ta kuptojnë se ai (Kurani) është e Vërteta nga Zoti yt, ta besojnë atë dhe zemrat e tyre të binden e të qetësohen me të. Nuk ka dyshim se Allahu i udhëzon në rrugën e drejtë ata që besojnë. (Sure Haxhxh: 53-54)

Allahu ka shpallur se shejtani në fakt nuk ka kurrfarë fuqie. Ai mund t'i vë nën ndikimin e tij vetëm jobesimtarët. Kjo është bërë e qartë në Kur'an:

Me të vërtetë, hamendja e Iblisit për ata u vërtetua; ata shkuan pas tij, përveç një grupi besimtarësh të vërtetë. Por ai (Iblisi) nuk ka pasur kurrfarë pushteti mbi ta. Ne vetëm kemi dashur të zbulojmë se kush beson në jetën tjetër e kush dyshon në të. Zoti yt është Mbikëqyrës i çdo gjëje. (Sure Sebe': 20-21)

Në anën tjetër, besimtarët nuk ua vënë veshin tundimeve të Shejtanit, por menjëherë kërkojnë strehim tek Allahu, ashtu siç urdhërohen në Kur'an:

Nëse djalli fillon të të joshë, kërko mbështetje te Allahu... (Sure Fussilet: 36)

Ata janë të vetëdijshëm se dështimi për të kërkuar strehim tek Allahu, me çka ata mund t'ua mbyllin rrugën të bëmave të shejtanit, mund t'i bëjë ata më të dobët ndaj tundimeve të tij. Kjo është mënyra se si shejtani bëhet i besuari i pasuesve të tij dhe i largon ata prej Allahut dhe përkujtimit të Tij.

Atij që shmanget nga Këshilla e të Gjithëmëshirshmit (Kurani), Ne do t'ia caktojmë një djall, që do t'i bëhet shok i pandashëm. (Sure Zuhruf: 36)

Nga çfarë u tha më parë, është e qartë se nuk ka arsye pse njerëzit që kanë besim të shëndoshë të jenë të shqetësuar për tundimet e djallit. Pa dyshim, ata duhet të jenë të vetëdijshëm për të. Por, në të njëjtën kohë, edhe Allahu u jep lajmin e mirë për një fakt shumë të rëndësishëm:

Por në të vërtetë, ti nuk ke kurrfarë pushteti ndaj robërve të Mi! Zoti yt mjafton si mbrojtës (i tyre)!" (Sure Isra': 65)

Asnjëherë mos harroni se shejtani është tinëzar për nga karakteri, ai do t'i lërë të gjithë pasuesit e tij të vetmuar në Ditën e Gjykimit.

Në përfundim të jetës sonë në këtë botë, shejtani do t'i braktisë pasuesit e tij duke i njoftuar ata se ai i kishte mashtruar ata. Ky njoftim rrëfëhet si vijon në Kur'an:

Dhe, kur të marrë fund puna, djalli do të thotë: "Vërtet, Allahu ju bëri një premtim të vërtetë. Edhe unë ju premtova, por ju mashtrova. Unë nuk kam

pasur kurrfarë pushteti mbi ju. Unë thjesht ju thirra e ju m'u përgjigjët. Prandaj, mos më qortoni mua, por qortoni veten! Unë nuk jam shpëtimtari juaj e as ju nuk jeni shpëtimtarët e mi. Unë tani e mohoj që më bëtë ortak me Allahun (në adhurim).” Vërtet, keqbërësit do të kenë një dënim të dhembshëm. (Sure Ibrahim: 22)

Pasuesit e këtij shejtani tinëzar do të njohin plotësisht veprimet e këqija të tyre në Ditën e Gjykimit. Ata do të ndiejnë sëmbimet e dëshpërimit për shkak se kanë qenë të papërgjegjshëm ndaj Allahut gjatë gjithë jetës së tyre dhe për shkak se nuk ke kanë pasuar rrugën e Tij. Megjithatë, do të jetë tepër vonë t'i shlyejnë gjynahet e tyre:

Atë Ditë keqbërësi do të hajë gishtat e duarve të veta, duke thënë: “Ah, sikur ta kisha marrë rrugën (e drejtë) me të Dërguarin! Ah, sikur të mos e kisha bërë filanin mik! Ai më ka larguar nga Këshilla (Kurani) që më kishte ardhur!” Në të vërtetë, djalli e braktis gjithmonë njeriun në çastin e nevojës. (Sure Furkan: 27-29)

Asnjëherë mos harroni se vendbanimi i fundit i atyre që e pasojnë të keqen në botë do të jetë pa dyshim Xhehenemi.

Në Ditën e Gjykimit, pasuesit e shejtanit do të akuzojnë njëri-tjetrin në praninë e Allahut:

“Ah, sikur të kishte qenë largësia midis meje dhe teje sa ajo mes lindjes e perëndimit! Sa shok i keq paske qenë ti!” (Sure Zuhruf: 38)

Atë ditë, njeriu do të kuptojë përfundimisht se djalli është armik i hapët i tij. Por, siç u përmend më lart, do të jetë

shumë vonë, dhe të kuptuarit përfundimtar të këtij fakti nuk do ta shpëtoj atë prej dënimit të përjetshëm të Xhehenemit. Shejtani dhe pasuesit e tij sigurisht se do të merren në përgjegjësi për çdo gjë që kishin bërë:

Për Zotin tënd! Ne do t'i tubojmë ata dhe djajtë, pastaj do t'i sjellim ata të gjunjësuar rreth Xhehenemit! (Sure Merjem: 68)

Me të vërtetë, djalli është armik për ju, andaj vështrojeni si armik! Ai vetëm i josh ithtarët e vet, që të bëhen shokë të zjarrit të përflakur. (Sure Fatir: 6)

Si pasojë, asnjëherë mos harroni se e keni një armik i cili dëshiron që ju të vuani dhimbje dhe shqetësim dhe veç kësaj ta shijoni ndëshkimin e Xhehenemit përjetësisht. Ai është duke ju vështruar madje edhe po në këtë moment që jeni duke e lexuar këtë libër. Mos harroni se nëse me të vërtetë besoni në Allahun, duhet të kërkonti strehim tek Ai dhe të shmangni rrënjosjen e së keqes...

KURRË MOS HARRONI SE KJO BOTË ËSHTË VENDBANIM I PËRKOHSHËM DHE SPROVË

Jeta e kësaj bote, nuk është gjë tjetër, veçse argëtim dhe lojë. Ndërsa jeta e botës tjetër, pikërisht ajo është jeta e vërtetë. Veç sikur ta dinin!
(Sure 'Ankebut: 64)

Mos harroni kurrë se çdo gjë mbi faqen e dheut është krijuar për një qëllim. Është një fakt shumë i qartë që çdo gjë që ju shihni rreth jush i shërben një qëllimi të veçantë. Ekziston edhe një qëllim për të cilin ju dhe pjesa tjetër e njerëzimit ekziston:

Ai i ka krijuar jetën dhe vdekjen, për t'ju provuar se kush prej jush do të veprojë më mirë; Ai është i Plotfuqishmi dhe Falësi i madh. (Sure Mulk: 2)

Siç shpjegon ajeti i mësipërm, Allahut e ka vendosur njeriun përkohësisht në këtë botë për ta vënë atë në sprovë.

Ai na sprovon me atë që përjetojmë në jetë, Ai e krijon këtë botë, në mënyrë që besimtarët të dallohen prej jobesimtarëve, dhe me çka ata të mund të pastrohen nga e keqja, dhe të jenë të denjë për shpërblimin e Xhenetit. Me fjalë të tjera, kjo botë është thjesht një vend sprove ku ne mund të fitojmë kënaqësinë e Allahut.

Allahu i ka bërë të qartë kufijtë të cilëve duhet t'iu përmbahemi, dhe sjelljen me të cilën Ai është i kënaqur ose i pakënaqur. Kështu, karakterin e një personi në këtë botë e përcaktojnë shpërblimet e tij apo dënimi në botën tjetër. Prandaj, çdo moment i vetëm që kalon na sjell më afër Xhenetit apo Xhehenemit. **Prandaj, kurrë mos harroni se ju jeni duke u sprovuar, madje edhe në këtë moment, dhe se rezultati i kësaj prove do ta përcaktojë jetën tuaj të përtejme. Gjithashtu, mos harroni kurrë se ky rezultat është shumë afër.** Allahu na e përkujton këtë fakt në disa ajete dhe i paralajmëron robërit e Tij për këtë ditë:

O besimtarë, frikësojuni Allahut dhe çdo njeri le të shikojë se ç'ka përgatitur për të nesërmen! Kijeni frikë Allahun, sepse Ai di çdo gjë që bëni ju! (Sure Hashr: 18)

Allahu i paralajmëron njerëzit që të mos kenë lakmi të madhe për gëzimet e përkohshme dhe joshëse të kësaj bote. Kjo është për shkak se, as pasuria, as bukuria e as pozita shoqërore, domethënë, asgjë që një njeri posedon në këtë botë, nuk do t'i ndihmojë atij në botën tjetër. Ai do të lërë pas çdo gjë që kishte, duke përfshirë edhe trupin e tij. Trupi i tij do të kalbet në tokë, pasuria për të cilën ai ishte aq krenar nuk do të mund t'i rezistojë dëmtimit të papërmbajtshëm të kohës. Ai do të sillet fill i vetëm në praninë e Zotit të vet, për të dhënë llogari për veprat e tij.

Megjithatë, pavarësisht nga ky realitet i qartë, të preokupuar nga rutinat e përditshme, shumica e njerëzve e harrojnë krejtësisht të vërtetën e vdekjes dhe të botës tjetër, ata supozojnë se jeta e tyre është e kufizuar vetëm në këtë botë. Ky qëndrim shpjegohet në Kur'an si vijon:

Ata thonë: “Nuk ka tjetër veç jetës së kësaj bote, vdesim e jetojmë dhe vetëm koha na shkatërron”. Ata nuk kanë kurrfarë dijenie për këtë, ata vetëm hamendësojnë ashtu. (Sure Xhathije: 24)

Megjithatë, këta njerëz shpërfillin një fakt të rëndësishëm; jeta e kësaj bote është në të vërtetë mjaft e shkurtër. Merreni parasysh një burrë rreth të tridhjetave të tij. Nëse ai do të mendonte për jetën e tij, me siguri se do t'i dukej se ajo ishte e “rrufeshme.” Po të pyetesh ai se çfarë mendon për këto 30 vite jetë, ai thjesht do të vërente se çdo gjë ka kaluar shumë shpejtë. Po t'i kërkohej atij të tregonte historinë e tij, kujtimet e tij do të arrinin në vetëm disa orë diskutim. Ky njeri do të ketë ndoshta edhe 30 vjet më shumë për të jetuar, dhe që do të kalojnë po aq shpejt sa edhe koha që tashmë ka kaluar. Në shumë ajete, Allahu tërheq vëmendjen tonë për kohëzgjatjen e shkurtër e jetës së kësaj bote dhe na njofton se njerëzit do ta pranojnë këtë fakt në botën tjetër:

Ditën kur do t'i tubojë, atyre do t'u duket sikur nuk kanë ndenjur në tokë, veçse një çast të shkurtër dite... (Sure Junus: 45)

Ditën, kur të vijë Ora (e Kiametit), keqbërësit do të betohen se kanë qëndruar (në tokë) veçse për një kohë të shkurtër. Kështu ata shmangen nga e Vërteta. (Sure Rum: 55)

Për ta penguar njeriun nga dashuria e panevojshme për këtë botë, Allahu ka vendosur elemente të ndryshme me të meta dhe të padëshirueshme në këtë jetë, dhe kështu theksoi natyrën e përkohshme të kësaj bote. Kjo është pa dyshim një nga çështjet mbi të cilat njeriu duhet të reflektojë, çdo gjë që ju e doni shumë apo e konsideroni të vlefshme në këtë jetë plaket, të dashurit tuaj vdesin, njëri pas tjetrit, madje edhe njerëzit më të bukur rreth jush plaken, sëmuren apo dobësohen... Momente që ju kanë ofruar aq shumë gëzim, apo ato të cilat i keni pritur aq me padurim, të gjitha janë tani pjesë e së kaluarës. Kjo vlen edhe për kohërat më të vështira që i keni përjetuar. Kjo do të vlejë gjithashtu edhe për përvojat tuaja në të ardhmen, gjatë pjesës tjetër të jetës tënde, e cila do të duket aq e shkurtër sa rrahja e qepallave. Ju do të jeni në një sprovë të vazhdueshme, një sprovë që do të vazhdojë deri kur t'ju arrijë vdekja ... Pastaj, si çdo njeri që ka ardhur ndonjëherë në këtë botë, ju do të shpërbleheni në masë të plotë për atë që keni bërë, dhe kështu do të fillojë jeta juaj e përjetshme.

Mirëpo, njeriu nuk dëshiron që të zbehet asgjë e bukur ose e kënaqshme. Megjithatë, në këtë jetë të shkurtër, një dëshirë e tillë nuk mund të përmbushet. Pra, si mundet njeriu t'i arrijë ato? Xheneti është vendi i vetëm ku ato do të realizohen.

Kurrë mos harroni se bota nuk është vendi i duhur për t'i përmbushur këto dëshira. Nëse me të vërtetë ju qanë zemra për mirësi të përjetshme, mos harroni kurrë se ju nuk duhet të ndiqni jetën e kësaj bote, por të kërkonit botën tjetër duke përgatitur veten tuaj për të.

Jobesimtarët që janë të paditur për këto fakte, megjithatë, përpiqen të kufizojnë çdo gjë që dëshirojnë në këtë botë të përkohshme. Aspirata të tilla janë të bazuara në besimin e zvetënuar se vdekja i jep fund kësaj bote. Kështu, në këtë botë ata përpiqen t'i arrijnë të gjitha të mirat dhe kënaqësitë. Nga frika se vdekja do t'i privojë ata nga dëshirat e tyre, ata përpiqen që ta shfrytëzojnë sa më shumë këtë jetë. Megjithatë, përpjekjet e tyre janë të kota, kjo botë është plotësisht e mangët. Vendbanimi i vërtetë i njeriut, domethënë, ahireti është vendbanimi që ofron të mirat më të mira dhe më të paprishura që njeriu mund t'i gëzojë, megjithatë, të gjitha mirësitë e tilla janë ruajtur vetëm për besimtarët e vërtetë të cilët janë në shërbim të Allahut dhe të askujt tjetër. Mirësitë që gëzojnë jobesimtarët janë të kufizuara vetëm në këtë botë. Mënyra në të cilën jobesimtarët do të jenë të ekspozuar ndaj zjarrit rrëfëhet në Kur'an si vijon:

Ditën, kur ata që kanë mohuar do të vihen para Zjarrit (do t'u thuhet): “Ju keni shfrytëzuar gjithë të mirat në jetën tuaj tokësore dhe jeni kënaqur me to, ndërsa sot do të ndëshkoheni me dënim poshtërues, sepse keni qenë arrogantë në Tokë pa kurrfarë të drejte dhe nuk i jeni bindur Allahut”. (Sure Ahkaf: 20)

Kjo edhe është arsyeja pse Profeti (savs) tërhoqi vëmendjen për rëndësinë e përgjegjësisë për veten dhe veprat e veta:

Një burrë i urtë është ai i cili e merr veten e tij në llogari (dhe përmbahet nga bërja e veprave të këqija) dhe bën vepra fisnike që do t'i bëjnë dobi pas vdekjes së tij, ndërsa personi i pamend është ai që iu nënshtrohet tundimeve dhe dëshirave të tij dhe kërkon prej Allahut përmbushjen e dëshirave të tij të kota. (Tirmidhiu)

Siç tregohet këtu, asgjë nuk mund të jetë më e rëndësishme se veprat që bëhen në përpjekje për t'iu shmangur dënimit të zjarrit. Ka raste kur një student do të studionte me seriozitet për të diplomuar, një biznesmen për të siguruar një pasuri të madhe, dhe një tjetër do të sakrifikonte çdo gjë për të arritur prestigj. Megjithatë, nuk ka garanci që këta njerëz do të jetojnë aq gjatë sa për t'i arritur këto qëllime, se studenti mund të mos jetojë aq gjatë sa për të arritur ditën e diplomimit të tij, për shembull. Megjithatë, një gjë është e sigurt, ai do të kthehet te Zoti i tij dhe do të duhet të japë llogari për veprat e tij në Ditën e Gjykimit.

Sigurisht, ata që nuk shpresojnë se do të takohen me Ne, që janë të kënaqur me jetën e kësaj bote, duke gjetur prehjen në të dhe që janë të pavëmendshëm ndaj shenjave Tona, do të kenë si vendstrehim zjarrin, për atë që kanë bërë. (Sure Junus: 7-8)

Sëmundjet, aksidentet apo pleqëria, për të cilat duhet të kemi kujdes nuk janë tjetër pos dëshmi se kjo botë nuk është një vend të cilit duhet t'i kushtojmë rëndësi:

Vallë, a nuk e shohin ata se çdo vit vihen në provë një ose dy herë e prapëseprapë as nuk pendohen, as nuk e mbledhin mendjen?! (Sure Teube: 126)

Siç bëhet e qartë nga ajeti: "...Ju dëshironi të mirat kalimtare të kësaj bote, kurse Allahu dëshiron botën tjetër..." Sure Enfal: 67", Allahu vazhdimisht na përkujton se kjo botë është me të meta në mënyrë që robërit e Allahut të mund ta arrijnë vendin më të mirë në botën tjetër:

Asnjëherë mos i shpërfillni këto paralajmërime dhe mbani në mend se ju duhet ta kënaqni Allahun për të qenë të denjë për lumturi për gjithë përjetësinë. Allahu e ka bërë

të qartë në Kur'an se ata që e duan jetën e shkurtër të kësaj bote do të humbasin jetën e përhjetshme në ahiret:

Atij që dëshiron shpërblim në jetën tjetër, Ne do t'ia shtojmë atë. Ndërsa atij që dëshiron shpërblim në këtë jetë, Ne do t'i japim pjesë prej saj, por ai nuk do të ketë pjesë në jetën tjetër. (Sure Shura: 20)

Në ajetet e Tij, Allahu i nxit njerëzit ta dëshirojnë ahiretin, pasi që ai është jetëgjatë dhe jokalimtar. (Surah Ta Ha: 131)

Gjatë gjithë kohës, asnjëherë mos harroni se Allahu do t'u japë besimtarëve të vërtetë, të cilët aspirojnë jetën e botës tjetër, një jetë të mirë edhe në këtë botë. Besimtarë të vërtetë janë ata që arrijnë mirësitë më të mëdha të Allahut si në këtë botë ashtu edhe në botën tjetër:

Ata i pret lajmi i mirë në këtë jetë dhe në ahiret... (Sure Junus: 64)

KURRË MOS HARRONI SE VDEKJA MUND TË JU VIJË NË ÇDO MOMENT

Thuaj: "Vdekja prej së cilës po ikni, do t'ju arrijë. Pastaj, ju do të ktheheni tek Ai, i Cili e di të padukshmen dhe të dukshmen dhe Ai do t'ju njoftojë ju për atë që keni bërë."

(Sure Xhumu'a: 8)

Të gjithë ata që ju shikoni përreth jush, miqtë tuaj, të afërmit, në fakt, çdonjëri që jeton në këtë planet, me siguri do të vdesin një ditë, ashtu si edhe miliarda të tjerë që jetuan para tyre. Ky fakt rrëfëhet në një ajet ku shkruan, "Çdo njeri do ta shijojë vdekjen..." (Sure Enbija ' : 35). Të harrohet kjo gjë e sigurt dëshmon një mungesë të madhe të vetëdijes. Njeriu, i cili është i paaftë për t'iu shmangur vdekjes, do të vdes pa asnjë dyshim, për një arsye apo tjetër, në një kohë dhe vend të panjohur për të.

Mbani në mend se, as bukuria, as nami, as pozita, as pasuria, dhe as rinia kurrë s'kanë mundur ta ndalonin vdekjen e tyre.

Edhe pse shumica e njerëzve janë të vetëdijshëm për këto të vërteta, ata i shmangen të menduarit për vdekjen, dhe madje përpiqen edhe ta harrojnë atë. Megjithatë, kjo nuk është tjetër, pos vetë-mashtrim. Kjo është arsyeja pse Profeti (savs) gjithashtu i këshilloi besimtarët ta "kujtojnë shpesh vdekjen." (Tirmidhiu) Pa marr parasysh se a mendon njeriu për këtë ngjarje të pashmangshme apo jo, pa dyshim se vdekja do t'i vijë:

**Agonia e vdekjes do të sjellë të vërtetën (e jetës tjetër):
ja, kjo është ajo së cilës përpiqeshe t'i ikje. (Sure Kaf: 19)**

Këto rreshta duhet t'ju kenë përkujtuar për afërsinë e vdekjes. Prapë, përpiquni të mendoni për këtë çështje më thellësisht, kush e di, vdekja mund t'ju vijë para se të keni mundësinë ta përfundoni këtë libër. **Prandaj, mos harroni kurrë se vdekja është shumë afër jush, ashtu siç është afër të gjithëve.**

Në kundërshtim me perceptimin mbizotërues/popullor/e përhapur, vdekja nuk është faza përfundimtare e një rendi logjik të ngjarjeve. Kur të ketë ardhur koha, Allahu ia dërgon engjëllin e Tij atij për të cilin është paracaktuar/urdhëruar vdekja, dhe merr shpirtin e tij papritur, në një moment plotësisht të papritur. Kjo mund të ndodhë mu në këtë çast, para se ju të keni mundësinë të ngriheni nga karrigia juaj. Engjëlli i vdekjes mund të shfaqet para jush, Kretë papritur. Fakti që ju mund të jeni të rrethuar nga miqtë tuaj apo familja juaj nuk do ta ndryshojë këtë mundësi, ata në asnjë mënyrë nuk mund t'ju mbrojnë nga vdekja. **Pra, mos harroni kurrë se çdo shpirt do të merret nga Engjëlli i Vdekjes i caktuar nga Allahu për këtë detyrë, dhe kështu do të kthehet te Zoti i vet.**

Megjithatë, ideja që ju të mund të vdisni në çdo moment

mund të duket e vështirë për tu kuptuar. Mendimi për ato gjëra që ju duhet ende t'i përmbushni ju jep ndjenjën se është shumë herët për ju të vdisni. Fakti është, megjithatë, se është vetëm Allahu që përcakton kohën e vdekjes. As një minutë më gjatë apo më pak nuk mund të jetojë një person, përveç kohës së përcaktuar për të. Vdekja takon shpirtin e një njeriu në kohën më të mirë të paracaktuar në fatin e tij:

Por Allahu nuk ia shtyn afatin asnjë shpirti, që i vjen koha (e vdekjes); Allahu e di mirë gjithçka që bëni ju. (Sure Munafikun: 11)

A keni menduar ndonjëherë se çfarë do të përjetojë trupi juaj në vdekje?

Pa marr parasysh se a jeni të bukur apo të pasur, trupi juaj i forcuar do të pushojë në një dhomë apo morg. I mbështjellur në qefin, trupi juaj do të vihet në një arkivol të ngushtë. Makina për varrim do ta dërgojë trupin tuaj në varreza dhe trupi juaj i pajetë do të vendoset në një gropë. Dheu do t'ju mbulojë të tërin. Trupi juaj, vetëm një grumbull kockash dhe mishi, së shpejti do të fillojë të kalbet dhe të derdhet. Në fund të fundit, asgjë nuk do të mbetet nga ju me përjashtim të një grumbulli eshtrash. **Asnjëherë mos harroni se ju me siguri do të përjetoni një ditë të tillë; në fund, trupi juaj do të mbetet vetëm, nën dhe.**

Një trup i vdekur i njeriut është objekt nga i cili mund të nxjerrim mësim. Një kufomë është e vështirë të durohet madje edhe për disa minuta. A keni menduar ndonjëherë pse trupi i njeriut, i cili është në gjendje të mbajë fuqinë gjatë gjithë jetës bëhet i padurueshëm pas vdekjes? Kjo pa dyshim është një gjë për të cilën duhet të mendojmë, sepse mendimi për trupin tuaj që kalbet – si edhe për trupat e të gjithë atyre që i do – do t'ju ndihmojë të mos e harroni botën tjetër dhe të mos ndieni dashuri për këtë botë.

Megjithatë, pavarësisht nga këto fakte, shumica e njerëzve zhyten në çikërrimat e jetës së tyre të përditshme, ndërsa ia kthejnë shpinën kësaj ngjarje të pashmangshme. Megjithatë, ky është gabim i qartë; dështimi i tyre për t'u përgatitur për jetën e përtejme vetëm se i shpie ata në fund në një dënim të përjetshëm. Për këtë arsye, duke qenë i vetëdijshëm se vdekja një ditë me siguri do të vijë, njeriu duhet të përpiqet të bëjë vepra të mira në mënyrë që të fitojë kënaqësinë e Allahut. Zoti ynë, i Plotfuqishmi dhe i Drejti, i jep kohë të mjaftueshme çdo njerit për t'i vënë veshin paralajmërimit të Tij. Megjithatë, kjo periudhë, është e kufizuar në jetën e kësaj bote. Domethënë, njeriu mund të pendohet sinqerisht për gabimet e tij vetëm në këtë botë. Kur të ketë vdekur, nuk do të ketë më asnjë mundësi për t'i korrigjuar gabimet e tij. Në vend të kësaj, ai do të ndiejë pendim përjetësisht:

Atje, ata do të thërrasin (në zjarrin e Xhehenemit): “O Zoti ynë, nxirrna se do të bëjmë vepra të mira e jo nga ato që kemi bërë.” (Atyre do t’u thuhet): “Vallë, a nuk jua zgjatëm jetën aq sa të mund të mendohej ai që donte të kujtonte (Allahun)?! Madje juve ju erdhi edhe paralajmëruesi? Andaj, shijoni (dënimin)! Për keqbërësit nuk ka kurrfarë ndihmësi!” (Sure Fatir: 37)

Asnjëherë mos harroni se vdekja nuk është fundi; në kundërshtim me pikëpamjet e zakonshme, vdekja nuk i jep fund çdo gjëje. As nuk është një gjumë i qetë i përjetshëm, siç pandehin shumë njerëz nga mosdija. Vdekja është fillimi i jetës së vërtetë dhe të përjetshme të njeriut; kjo është një jetë që përcaktohet në përputhje me mënyrën se si sillet njeriu në këtë botë, dhe nuk ka gjasa të ndryshohet kur t'i vijë vdekja. Vdekja është një portë për lumturi dhe shpëtim, në qoftë se personi e

ka kaluar jetën e tij për të fituar kënaqësinë e Allahut. Megjithatë, për ata që ia kthyen shpinën Allahut, ajo është fillimi i një vuajtje të përjetshme.

Në këtë botë, Allahu bën që njeriu të përjetojë ndodhi të shumta që shërbejnë si përkujtime të vdekjes dhe të botës tjetër. Për ata që janë të prirur ta kuptojnë këtë paralajmërim, këto përkujtime ndikojnë që ata të reflektojnë seriozisht mbi jetën e tyre dhe ta rishikojnë mendimin e tyre për të. Ata të cilët i shpërfillin këto paralajmërime, megjithatë, janë në humbje të madhe. Kurrë mos harroni se as ata që kanë vdekur tashmë nuk kanë menduar po ashtu se do të vdisnin, ashtu siç nuk mendojnë njerëzit që tani janë ende të gjallë, dhe ndoshta vdekja do t'ju vijë në një moment kur më së paku e presin, gjatë kohës kur janë duke drekuar apo ndërsa janë duke bërë plane për fundjavë.

Pra, mos harroni kurrë të punoni për jetën tuaj të përtejme, para se t'ju vijë vdekja pas së cilës nuk do të keni mundësi për të bërë më asnjë vepër tjetër të mirë.

Në Kur'an, Allahu tregon për faktin se vdekja nuk është një ngjarje që mund të shtyhet në çfarëdo mënyre, dhe përshkruan pendimin e thellë që përjetojnë ata për të cilët është urdhëruar vdekja:

Prandaj jepni prej atyre mirësive që ju kam dhënë Unë, para se t'i vijë vdekja ndonjërit, e ai të thotë: "O Zoti im, sikur të më kishe lënë edhe një kohë të shkurtër në jetë, do të kisha dhënë lëmoshë dhe do të bëhesha ndër të mirët!" Por Allahu nuk ia shtyn afatin asnjë shpirti, që i vjen koha (e vdekjes); Allahu e di mirë gjithçka që bëni ju. (Sure Munafikun: 10-11)

MOS HARRONI KURRË SE DITA E RINGJALLJES DHE DITA E LLOGARIDHËNIES DO TË NDODHË PA DYSHIM

*Se Ora (e Kiametit) do të vijë, gjë për të cilën
s'ka dyshim dhe se Allahu do t'i ringjallë ata që
janë në varre. (Sure Haxh: 7)*

Tani ndaloni dhe shikoni në orën tuaj; me çdo sekondë që kalon, ju jeni duke nxituar drejt këtij momenti të fundit, momentit kur do të ktheheni te Zoti juaj për të dhënë llogari për veprat tuaja. Kjo kohë e paracaktuar pa dyshim se do të vijë. Kjo sipas të gjitha gjasave do të ndodhë në një moment krejtësisht të papritur, një moment në të cilin shpirti juaj do të merret nga Engjëlli i vdekjes. Pas kësaj, ju do të gjeni veten tuaj në Ditën e Ringjalljes. Përnjëherë, çdo gjë që ka lidhje me këtë botë do të humbasë rëndësinë e saj për ju, dhe ju do të shihni qartë se ajo që me të vërtetë ka pasur

rëndësi është besimi i njeriut dhe fitimi i kënaqësisë së Allahut.

Kështu, ndërsa akoma keni mundësi, mos harroni të përgatiteni për Ditën e ringjalljes, kur çdo gjë e kësaj bote do të vdes dhe i gjithë njerëzimi do të ngrihen nga varret e tyre për të dhënë llogari për veten e tyre te Zoti i tyre.

Atë ditë kur çdo vepër e vetme e bërë në jetë do të bëhet e dukshme, ata që kanë kërkuar mirësi do të kenë shpërblim të madh, ndërsa zullumçarët do të dëshirojnë të largohen nga veprat e këqija të tyre. Në praninë e Allahut, njeriu do të gjykohet i vetëm me drejtësi dhe nuk do t'i bëhet assesi asnjë padrejtësi.

Ndërsa koha kalon me shpejtësi numërimin drejt Ditës së Ringjalljes, atyre që nuk marrin parasysh paralajmërimin e Allahut, por pasojnë trillet dhe dëshirat e tyre janë në një humbje të madhe. Ky fakt është në Kur'an si vijon:

**Po u afrohet njerëzve dita për të dhënë llogari, por ata vazhdojnë të jenë të shkujdesur e të shmangur (nga e vërteta). Sa herë që atyre u vjen nga Zoti i tyre ndonjë paralajmërim i ri, ata e dëgjojnë, duke u tallur me të.
(Sure Enbija': 1-2)**

Asnjëherë mos harroni se kjo ditë e madhe e dhënies së llogarisë është duke u afruar me nxitim drejt jush, dhe se në atë ditë Allahu do t'ju njoftojë për të gjitha veprat tuaja, duke përfshirë ato që ju kujtohen dhe ata që ju nuk i mbani mend.

Atë ditë, të gjitha veprat e një personi, të ruajtura në kujtesën e pafund të Allahut, do t'i shfaqen njeriut. Çdo mendim, çdo vepër, madje edhe ato që ai nuk mund t'i

kujtojë do të bëhen të dukshme. Në të vërtetë, Kurani na informon se çdo gjë bën njeriu mbahet e regjistruar deri në hollësinë më të vogël të saj:

Çdo bëmë e tyre është shënuar në librat (e engjëjve që regjistrojnë veprat). Çdo gjë, e madhe a e vogël qoftë, është shënuar. (Sure Kamer: 52-53)

Njeriu është harrestar, por Allahu nuk harron kurrë dhe as nuk gabon. Prandaj, keqbërësit kurrë nuk do të jenë në gjendje të largohen nga veprat e tyre të këqija. Një person mund të harrojë një fjalë që nuk i pëlqen Allahut, të cilën ai e ka shqiptuar 10 vjet më parë apo një ide që shfaq mos-respekt që i ka shkuar në mendje. Por Allahu, i Gjithëfuqishmi, do të bëjë që ai t'i dijë fjalët dhe mendimet e tij në Ditën e llogari dhënies:

Thuaju: “Edhe nëse e fshihni atë që keni në zemrat tuaja apo e shpallni haptazi, Allahu e di atë. Ai di çfarë gjendet në qiej dhe çfarë gjendet në Tokë. Allahu është i Fuqishëm për çdo gjë.” (Kini frikë) ditën, kur çdokush do ta gjejë përpara atë që ka punuar mirë dhe atë që ka punuar keq, duke dëshiruar që midis tij dhe së keqes së tij, të ketë largësi të madhe. Allahu ju paralajmëron që t'i ruheni Vetes së Tij. Allahu është i Butë e i Mëshirshëm me robërit e Vet. (Sure Al ‘Imran: 29-30)

Atë ditë Allahu i ringjall ata të gjithë, Ai do t'i njoftojë ata për veprat e tyre:

Allahu të gjitha i ka shënuar, edhe pse ata i kanë harruar. Allahu është dëshmitar i çdo gjëje. (Sure Muxhadile: 6)

Kurrë mos harroni se Allahu, i Cili është dëshmitar i çdo gjëje, i Cili nuk harron dhe nuk gabon kurrë, do t'ua paraqes të gjitha veprat dhe mendimet tuaja në atë ditë.

Duke harruar faktin se prej njeriut do të kërkohet të jap llogari për veprat e tij, çdo vepër që kryen një person nga mosdija me siguri do t'i sjellë zhgënjim dhe pendim të pashërueshëm. Asgjë tjetër që një njeri mund ta harrojë në jetën e kësaj bote nuk mund t'i sjellë një dënim të tillë të dhembshëm. Duke qenë kështu, **kurrë mos e harroni këtë fakt, i cili mund ta rrezikojë jetën tuaj të përjetshme**, sepse është mëkat i madh të jesh i përkushtuar kundër Vullnetit të Allahut:

... Me të vërtetë, për ata që largohen nga rruga e Allahut, ka dënim të ashpër, ngaqë e kanë harruar Ditën e Llogarisë.” (Sure Sad: 26)

Kur'ani ofron përshkrime të qarta të Ditës së Ringjalljes, në mënyrë që t'i bëjë njerëzit të kenë dijeni për të. Dita e Ringjalljes është dita kur çdo gjë do të bëhet e parëndësishme. Siç njofton Allahu, **“ajo ditë do të jetë një ditë e vështirë, jo e lehtë për jobesimtarët.” (Sure Muddeththir: 9-10)**

Kur i fryhet Surit, botës materiale do t'i vijë fundi, dhe Dita e Ringjalljes do të fillojë. Ndërsa edhe një tërmet i vogël i shtynë njerëzit të largohen nga shtëpitë e tyre të tmerruar, njerëzit atë ditë do të përjetojnë dridhje të tmerrshme që do t'i shkundin madje edhe malet e forta. Ajeti i 6-të i Sures Kamer e përshkruan atë ditë si **“... Ditën kur Lajmëtari do t'i thërras ata në diçka papërshkrueshëm të tmerrshme.”**

Atë ditë një tronditje e paparë do ta përshkojë çdo cep të gjithësisë. Detet do të vlojnë (Sure Tekuir: 6), qielli do të bëhet si kallaji i shkrirë, yjet do të shuhën, hëna do të

errësohet, dielli dhe hëna do të bashkohen, (**Sure Kijame: 8-9**), dhe dyert e qiellit do të hapen (**Sure Nebe ' : 19**), malet do të thërrmohen si pluhur (**Sure Murselat: 10**), dhe të bëhen si tufa leshi të ngjyrosur (**Sure Kari'a: 5**), dhe toka do të bëhet e rrafshët ashtu që s'do të ketë as lugina, as brigje në të (**Sure Ta Ha: 107**). Kur t'i fryhet Surit për herë të dytë, njerëzit do të ringjallen dhe do të mblidhen për të dhënë llogari për veprat e tyre:

Kur do t'i fryhet Surit, do të vdesin të gjithë ata që gjenden në qiej dhe në Tokë, përveç atyre që do Allahu; pastaj do të fryhet për të dytën herë në Sur dhe ata përnjëherë do të ngjallen e do të presin. Dhe Toka do të shndrisë me dritën e Zotit të vet dhe do të vendoset Libri (i veprave). Pastaj do të sillen profetët dhe dëshmitarët e ata do të gjykohen me drejtësi, e nuk do t'u bëhet asnjë padrejtësi. (Sure Zumer: 68-69)

Jobesimtarët do të dalin nga varret e tyre me sy të dëshpëruar/të ulur, si mizëri/luzmë karkalecash. Me qafë të shtrira/zgjatura, sy depërtues, duke nxituar me vrull drejt Thirrësit, ata do të thonë: **"Kjo është një ditë e vështirë!" (Sure Kamer: 7-8)**. Ata që pretendonin se Allahu nuk do të përcaktojë një kohë kur ata do të japin llogari (**Sure Kehf: 48**) nuk do të kenë vend të sigurt për të ikur atë ditë. Pastaj ata do të jenë në praninë e Zotit, që është destinacioni i vërtetë përfundimtar. (**Sure Kijame: 10-12**)

Kur të vijë Ora, ata që besonin se nuk do të ringjalleshin, dhe se vdekja është thjesht një gjumë i përjetshëm, do të dinë se paralajmërimet e Allahut kanë qenë të vërteta:

Ata thonë: "Vallë, vërtet do të rikthehem në jetë?! A

thua, edhe kur të bëhemi eshtra të thërrmuara?!”
(Sure Nazi’at: 10-11)

Duke thënë: “Mjerë ne! Kush na ngriti prej varreve tona?” (Do t’u thuhet): “Ja, kjo është ajo që ka premtuar i Gjithëmëshirshmi; të dërguarit kanë thënë të vërtetën!” (Sure Ja Sin : 52)

Në Ditën e Kiametit, ata që besuan dhe ata që nuk besuan do të njihen në mënyrë të qartë nga njëri-tjetri. Ndërsa ngazëllimi i besimtarëve do të jetë i qartë nga fytyrat e tyre, fytyrat e jobesimtarëve do të jenë të zymta.

Atë ditë, disa fytyra do të shkëlqejnë dhe Zotin e tyre do të shohin. Kurse disa fytyra, atë ditë, do të jenë të zymta, duke e ditur se do të pësojnë një fatkeqësi, që të thyen në mes. (Sure Kijame: 22-25)

Atë ditë, ata që kanë pranuar se do të duhet të japin llogari për veprat e tyre, dhe kështu, e kanë shitur jetën e kësaj bote në këmbim të botës tjetër, do të marrin Librat e tyre nga e djathta e tyre. Ata që me një ndërgjegje të pastër u angazhuan në vepra për të fituar pëlqimin e Allahut do të jenë në gjendje të thonë me gëzim “Ja ku është Libri im.” Në këmbim për devotshmërinë e tyre, ata do të arrijnë gëzim të përjetshëm.

Mirëpo, ai i cili e merr librin e tij nga e majta, do të ndjejë një keqardhje dhe pikëllim të madh për shkak se nuk ka qenë i brengosur për Ditën e Llogarisë, dhe do të thotë: **“Ah, sikur të mos më ishte dhënë libri im dhe të mos e kisha ditur llogarinë time!” (Sure Hakka: 25-26)** Siç theksohet në këto ajete, jeta e tij do të jetë e errët dhe e sqaruar, fytyra e tij do të jetë e dëshpëruar dhe e mbuluar me pluhur, e mbuluar me

errësirë. Allahu do t'i tubojë këta njerëz në Ditën e Ringjalljes, me fytyrat përtokë, të verbër, të shurdhër dhe memecë. (Sure Isra': 97)

Fjalët e atyre që do të ringjallen të verbër për shkak se nuk ishin të preokupuar me kujtimin e Allahut transmetohen si vijon:

Ai do të thotë: "O Zoti im, përse më ringjalle të verbër, kur unë kisha shikuar më parë?" (Allahu) do t'i thotë: "Kështu të erdhën shenjat Tona dhe ti i harrove ato e po kështu sot do të jesh i harruar. (Sure Ta Ha: 125-126)

Në mënyrë që të mos ndodheni në një situatë të tillë në Ditën e Llogarisë, mos harroni asnjëherë se ju duhet të kërkonti pëlqimin e Allahut gjatë jetës suaj.

Kjo është një ditë kur të gjithë, përveç atyre që janë të nderuar nga Allahu, do të jenë të tmerruar. Keqbërësit do të fajësojnë njëri-tjetrin dhe do të ndjejnë pikëllim të padurueshëm. Atë ditë, vetëm ata që u janë bindur me sinqeritet urdhrave të Allahut nuk do të ndjejnë kurrfarë frike. Sa më i shkujdesur dhe i papërgatitur që është një person në këtë botë, aq më i tmerruar do të jetë në Ditën e Ringjalljes. Allahu na kujton për llahtarin e asaj dite si vijon:

O njerëz, frikësojuni Zotit tuaj, sepse dridhja e Orës (së Kiametit), është vërtet një ngjarje e madhe! Ditën, që do të shihni atë, çdo grua me fëmijë në gji do ta harrojë fëmijën e saj dhe çdo grua shtatzënë do ta hedhë barrën e vet. Njerëzit do t'i shihni si të dehur, ndonëse ata nuk do të jenë të dehur, por dënimi i Allahut është i ashpër. (Sure Haxhxh: 1-2)

Kurrë mos harroni se askush nuk do të brengoset për

mikun e vet atë ditë. Askush nuk do të jetë aty për të ndihmuar. Në Ditën e Ringjalljes, çdonjëri do të përpiqet t'i sakrifikojë madje edhe njerëzit më të afërm të tij në këmbim për shpëtimin e tij. E megjithatë, asgjë nuk do të pranohet prej tij:

Edhe pse do të vihen të shohin njëri-tjetrin. Për të liruar veten nga dënimi i asaj dite, fajtori do të sakrifikonte me gjithë qejf fëmijët e vet, edhe gruan, edhe vëllanë e vet, edhe farefisin, që i gjendej pranë (në jetën e Tokës), 14. si dhe të gjithë ata që gjenden në faqe të Tokës, nëse kjo do të mund ta shpëtonte. Por jo, (fajtori do të hidhet në zjarr)! Ai është zjarr flakërues. (Sure Me'arixh: 11-15)

Shkurtimisht, nuk ka strehim ose vend për të shpëtuar. Kjo do të jetë dita kur një person do t'i kujtojë paralajmërimet që i janë bërë atij në këtë botë. Edhe pse, kjo nuk do ta ndihmojë atë aspak:

Sepse ai jetonte i shkujdesur në familjen e tij, duke menduar se kurrë nuk do të kthehej (për të dhënë llogari). Po, Zoti i tij, sigurisht që i ka ndjekur të gjitha punët e tij! (Sure Inshikak: 13-15)

Në Ditën e Ringjalljes, peshorja e drejtësisë do të peshohet dhe askujt nuk do t'i bëhet kurrfarë padrejtësie. Edhe sikur të ishte ajo jo më shumë se pesha e një kokrre të melit, ajo do të llogaritet. (Sure Enbija': 47) Ata, peshorja e të cilëve është e rëndë do të arrijnë një jetë të këndshme. Por sa për ata peshorja e të cilëve është e lehtë, vendbanim i tyre do të jetë Xhehenemi. (Sure Kari'a: 6-11) Allahu tërheq vëmendjen për këtë fakt si më poshtë:

Atë Ditë njerëzit do të paraqiten grupe-grupe, që t'u

tregohen veprat e tyre: kush ka bërë ndonjë të mirë, qoftë sa një thërrmijë, do ta shohë atë, e kush ka bërë ndonjë të keqe, qoftë sa një thërrmijë, do ta shohë atë. (Sure Zelzele: 6-8)

Mos harroni se do të jetë një ditë kur as pozita, as titujt, as pasuria apo fëmijët që njeriu kishte në këtë botë nuk do të kenë kurrfarë rëndësie. Në atë ditë, kriteri i vetëm që do të përdoret për të bërë dallimin në mes të njerëzve do të jenë veprat e tyre. Çdo person do të pyetet nëse e ka adhuruar Krijuesin e tij apo jo. Në atë ditë kur të gjitha gjërat e fshehura do të dalin në shesh, njeriu nuk do të jetë në pozitë për t'i shlyer mëkatet e tij:

Ditën, kur do të zbulohen të fshehtat, kur njeriu nuk do të ketë as fuqi, as ndihmës. (Sure Tarik: 9-10)

Veprat e këqija, keq-bërjet dhe mendimet e mohuesve do të sillen para tyre një nga një për t'i parë të gjithë. Në një gjendje të përçmuar dhe të poshtëruar, ata që kanë kryer krimet më të rënda duke mohuar Allahun, i Cili i krijoi ata dhe u dha jetë, do të presin për gjykimin e tyre:

Mjerë mohuesit në atë ditë! Kjo është një ditë, kur ata nuk do të mund të flasin dhe nuk do t'u jepet leje për t'u shfajësuar. Mjerë mohuesit në atë ditë! Kjo është Dita e Ndarjes vendimtare, në të cilën do të tuboheni ju dhe popujt e lashtë, prandaj, nëse zotëroni ndonjë dinakëri, përdoreni kundër Meje! Mjerë mohuesit në atë ditë! (Sure Murselat: 34-40)

Megjithatë, besimtarët do të kenë një llogari të lehtë. Ata do të jenë të sigurt nga tmerrri i asaj dite. Duke qenë të larg dënimit të zjarrit, ata do të fitojnë mirësitë e Xhenetit.

Madje edhe një person jobesimtar duhet ta pranojë si një

gjë të sigurt se do ta përjetojë atë Ditë. Është e pakuptimtë të thuhet: “unë nuk do ta përjetojë atë ditë, sepse unë nuk besoj se kjo është e mundur.” Edhe nëse nuk do të besojë fare në të, ai duhet të paktën ta konsiderojë atë si një mundësi gjysmë-përgjysmë. Me marrjen parasysht të tmerreve të Ditës së Ringjalljes dhe vuajtjeve në Xhehenem, njeriut duhet të ketë frikë dhe të përpiqet t’i shmanget, edhe po të ishte qoftë vetëm një për qind mundësia e ekzistencës së tij.

Për më tepër, çdo orë që kalon na sjellë më afër vdekjes, fundit të botës, dhe ditës kur do të merremi në pyetje. Ky është fundi i pashmangshëm për të gjithë. Mos e harroni kurrë ditën kur mohuesit do të thonë me plot keqardhje **“dëshirojnë që ata të kishin qenë muslimanë.”** (Sure Hixhr: 2) Për të tillët, Allahu thotë:

(Ne do t’u themi atyre): “Shijoni dënimin, sepse nuk e keni besuar takimin e kësaj dite. Në të vërtetë, Ne ju kemi braktisur, prandaj shijoni dënimin e përhershëm për atë që keni bërë!” (Sure Sexhde: 14)

MOS HARRONI KURRË SE VENDBANIMI I JOBESIMTARËVE ËSHTË XHEHENNEMI, VENDI I NDËSHKIMIT TË PËRJETSHËM

*... Do ta mbush Xhehenemin me xhind dhe njerëz
bashkërisht! (Sure Sexhde: 13)*

Xhehenemi është vendi i dënimit të përjetshëm për ata që mohojnë Allahun, duke e kaluar jetën e tyre në mëdyshje. E vërteta është se kjo botë me të cilën ata që nuk besojnë botën tjetër, janë lidhur së tepërmi me siguri do të zhduket, ndërsa Xhehenemi do të zgjasë përgjithmonë. “Banorët e zjarrit” do të mbeten në të përjetësisht. Si një dënim nga i cili ata nuk do të jenë kurrë në gjendje të shpëtojnë, nuk do të mund të krahasohet me asnjë dënim tjetër:

Atë Ditë, askush nuk do të dënojë siç dënon Ai. (Sure Fexhr: 25)

E si mund ta dish ti tamam se çfarë është Sekari (zjarri përvëlues)? Ai nuk lë gjë dhe nuk kursen asgjë, lëkurat i shkrumbon. (Sure Muddeththir: 27-29)

Disa njerëz kapen pas paragjykimit se do të hyjnë në Xhenet pasi të qëndrojnë në Xhehenem për një kohë të caktuar. Megjithatë, realiteti i frikshëm i Xhehenemit është se dënimi aty kurrë nuk do të mbarojë, dhe se kurrë nuk do të ketë shpëtim prej tij. Kurani e bën të qartë se është gabim i rëndë që t'i përmbahemi një paragjykimi të tillë:

Ata thonë: “Zjarri do të na prekë vetëm ca ditë të numëruara”. Thuaju (o Muhamed): “A keni marrë për këtë ndonjë zotim prej Allahut, kështu që Ai nuk do ta shkelë kurrë zotimin e vet (dhe do t’ju dënojë pak) apo po shpifni kundër Allahut gjëra që nuk i dini?”. Nuk është kështu si thoni ju! Ata që bëjnë vepra të këqija dhe mbulohen nga fajet e veta, do të jenë banorë të Zjarrit (të Xhehenemit), ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Kurse ata që besojnë e bëjnë vepra të mira, do të jenë banorë të Xhenetit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë. (Sure Bekare: 80-82)

Xhehenemi do të bëhet pusi, vendbanim i caktuar për keqbërësit, që aty të mbeten përgjithmonë. (Sure Nebe’ : 21-23)

Është e pamundur të dilet nga Xhehenemi, përveç nëse dëshiron Allahu. Pasi që mëkatarët të hyjnë në Xhehenem, dyert e tij do të mbyllen për gjithë përjetësinë, dhe zjarri do t'i mbulojë ata nga të gjitha anët:

Ndërsa ata që i mohojnë shpalljet Tona, ata janë njerëzit e krahut të majtë. Mbi ata do të jetë zjarri i mbyllur. (Sure Beled: 19-20)

Profetit Muhammed (savs) thekson gjithashtu se nuk ka vdekje për banorët e Xhehenemit:

Allahu do të pranojë banorët e Xhenetit në Xhenet dhe banorët e Xhehenemit në Xhehenem. Pastaj lajmëtari do të qëndrojë në mes të tyre dhe do të thotë: O banorët e Xhenetit, nuk ka vdekje për ju, o banorët e Xhehenemit, nuk ka vdekje për ju. Ju do të banoni aty përgjithmonë. (Muslimi)

Kurrë mos harroni se çdo individ, i cili e kalon kohën e kufizuar që i është dhuruar atij në këtë botë në mënyrë të shkujdesur do ta fitojë Xhehenemin, ku zjarri i tij do ta gllabërojë atë përjetësisht.

Është e vështirë madje edhe të përfytyrohet ashpërsia e mundimit matanë dyerve të mbyllura. Nga të dhënat Kur'anore, ne e kuptojmë se Xhehenemi është i mbyllur, i zhurmshëm, i zyrtë dhe një vend plot tym. Xhehenemi është destinacioni përfundimtar, një vend mundimesh, ku të nxehtit pushton çdo qelizë të banorëve të tij, dhe ku konsumohet ushqim dhe pije të neveritshme. Çdo moment në Xhehenem është i mbushur me dhimbje të paimagjinueshme. Banorët e Xhehenemit do të shohin pamjet më të tmerrshme dhe më të neveritshme, ata do të dëgjojnë tingujt më të llahtarshëm dhe më shqetësues, zëra të lartë, britma, rënkime dhe qarje. Ata do të ndiejnë erërat më të shpifura, do të shijojnë shijet më të këqija dhe më të hidhura. Trupat e tyre do të digjen nga koka gjer në këmbë.

Fytyrat e njerëzve në Xhehenem do të gllabërohen nga zjarri, uji i valë do të derdhet mbi kokat e tyre. Dhe, ata do të

damkosen në anët e tyre dhe në shpinat e tyre. Pa asnjë pushim apo lehtësim, agonia do të zgjasë përjetësisht.

Një zjarr përcëllues do t'i gllabërojë banorët e Zjarrit. Përshkrimet në Kur'an japin një pasqyrë të qartë të ashpërsisë së dënimit që u shkaktohet banorëve të Zjarrit, për ta janë të përgatitura rroba të zjarra (**Sure Haxhxh: 19**) dhe ata do të veshin rroba prej katrani (**Sure Ibrahim: 50**). Sapo t'u digjet lëkura Ne do t'ua ndërrojmë atë me lëkurë tjetër (**Sure Nisa': 56**) në mënyrë që ata të mund të shijojnë vazhdimisht dhimbjen e rreptë të zjarrit. Ata do të jenë të lidhur me zinxhirë dhe do të fshikullohen me kamxhik. Me duart e lidhura në qafë, ata do të hidhen në një vend të ngushtë të Xhehenemit. (**Sure Furkan: 13**) Ata do të qëndrojnë të shtrirë në shtretër prej zjarrit të Xhehenemit të mbuluar me çarçafë zjarri.

Ata do të ulërijnë dhe do të luten për ndihmë, por pa dobi, nuk do të ketë asnjëri andejpari që t'ju përgjigjet.

Ata do të luten për lehtësimin e dënimit, madje edhe vetëm për një ditë, por poshtërimi e madje edhe më shumë vuajtje do të jenë përgjigja ndaj kërkesës së tyre.

Gjëmimi i Zjarrit është aq i madh sa që mund të dëgjohet nga një largësi shumë e madhe. Banorët e Xhehenemit do të hidhen në Zjarrin flakërues (**Sure Me'arixh: 15**), i cili është i ndezur fort (**Sure Lejl: 14**), dhe do të digjen ndërsa ulërijnë dhe klithin.

Kujtoni se sa dhemb kur digjni madje edhe vetëm majën e gishtit tuaj. Pra, kurrë mos harroni t'i shmangeni një veprë të keqe që në fund do të mund t'iu shpinte në një vend të tillë, ku ndëshkimi me zjarr është aq i rëndë.

Në këtë vendbanim të përhershëm, njerëzit sigurisht që do të ndjejnë uri dhe etje. Megjithatë, në këmbim të mosmirënjohjes së tyre dhe veprimeve të këqija të tyre, ata do

të shpërblehen me fruta me gjemba të hidhura (Sure Gashijje: 6) dhe pemën e Zekumit. Ata nuk do të shijojnë ndonjë pije tjetër, përveç ujit të valë dhe qelbit përvëlues. Ata do të mbyllin gojën (**Sure Muzzemmil: 13**), duke mos mundur të përpijnë ushqimin apo pijet e tyre (**Sure Nebe': 24-25**), që as nuk do t'i ushqejë dhe as nuk do t'i kënaq ata. (Sure Gashijje: 7)

Të gjitha përpjekjet e tyre për t'i shpëtuar Zjarrit do të dëshmojnë të padobishme; pasi ata të kenë hyrë në të, nuk do të ketë më kthim prapa. Nga ky dënim i padurueshëm, ata do të kërkojnë vet shkatërrimin e tyre. Megjithatë, në Xhehenem, njeriu as nuk do të vdes dhe as nuk do të jetojë, vdekja do t'ju vijë atyre nga të gjitha anët, por nuk do të vdesin. (**Sure Ibrahim: 17**) Njerëzit e Xhehenemit do të vuajnë vetëm për atë që kanë bërë. Nuk do të ketë mëshirë për ta, e as ndonjë lehtësim të dhimbjeve të tyre.

Zjarri i Xhehenemit nuk vret, por shkakton dhimbje të madhe. Të vetëdijshëm tani se kjo agoni do të zgjat përjetësisht, njerëzit e Xhehenemit do të kuptojnë se sa të dëshpëruar, të pashpresë dhe të shkatërruar janë. Ndërkohë, fytyrat e arrogantëve dhe mendjemëdhenjve, që ata i kishin adhuruar aq shumë në këtë botë, do të jenë në flakë. E, fytyra është pjesë e trupit ku dhimbja ndihet më së shumti për shkak se aty takohen të gjitha organet shqisore:

Ditën, kur fytyrat e tyre do të rrotullohen në zjarr, ata do të thonë: "Ah, sikur t'i ishim bindur Allahut dhe të Dërguarit!" (Sure Ahzab: 66)

Zjarri do t'ua përcëllojë fytyrat dhe buzët (aq sa do t'u duken dhëmbët). (Sure Muminun: 104)

Nëse nuk dëshironi që fytyra juaj të mbulohet nga zjarri, mos e harroni arsyen e ekzistencës suaj në këtë botë, dhe se

ju pa dyshim do të takoni/hasni Xhehenemin, përveç nëse e fitoni kënaqësinë e Allahut.

Përveç vuajtjes fizike, banorët e Xhehenemit do të përpëliten në ankthin shpirtëror, që do të thotë, ata do të jenë të përlurur, të poshtëruar dhe të turpëruar. Ata do të jenë të shkatërruar nga ndjenja e pendimit, pafuqisë dhe shpresës. Mendjemëdhenjtë që janë shumë krenar për ta adhuruar Zotin e tyre në këtë botë, do të hyjnë në Xhehenem të poshtëruar. Të fyer e të turpëruar, ata nuk do të mund t'i mbajnë lart kokat e tyre:

Ditën e Gjykimit ata do të tërhiqen me fytyrat e tyre në zjarr (e do t'u thuhet): "Shijoni zjarrin e Xhehenemit!" (Sure Kamer: 48)

(Engjëjve do t'u thuhet): "Rrëmbejeni atë dhe çojeni në mes të zjarrit flakërues! Pastaj, për dënim, hidhni mbi kokën e tij ujë të valuar (duke i thënë): "Shijoje këtë, o njeri "i fuqishëm" dhe "fisnik"! Ja, ky është dënimin për të cilin ju dyshonit!" (Sure Duhan: 47-50)

Atë Ditë, ata do të hidhen me forcë në zjarrin e Xhehenemit. (Sure Tur: 13)

Siç shpall Allahu në një ajet tjetër: "...ata do të hidhen në zjarr bashkë me mohuesit." (Sure Shu'ara': 94)

Atë ditë, secili prej tyre do t'i pranojë mëkatet e veta. Siç na bën me dije Kur'ani, ata do të thonë: "Sikur të kishim dëgjuar ose menduar, nuk do të ishim midis banorëve të Zjarrit Flakërues!" (Sure Mulk: 10), Sikur t'i shohësh ata kur të vihen para zjarrit, duke thënë: "Ah! Sikur të ktheheshim pas, nuk do t'i mohonim shpalljet e Zotit tonë dhe do të bëheshim besimtarë!" (Sure En'am: 27), dhe "Sikur t'i ishim bindur Allahut dhe të dërguarit!" (Sure Ahzab: 66). Atë ditë ata do ta akuzojnë njëri-tjetrin.

Ata do të kërkojnë ujë dhe ushqim nga banorët e Xhenetit, por ai do të jetë i ndaluar për ta:

Nëse do të kërkojnë ndihmë, do t'u jepet një ujë si xehja e shkrirë, që do t'ua përcëllojë fytyrat. (Sure Kehf: 29)

Ata do të thërrasin me zë të lartë: **“Zoti ynë, nxirrna se do të bëjmë vepra të mira e jo nga ato që kemi bërë!” (Sure Fatir: 37)** Por të gjitha përpjekjet e tilla do të jenë të kota. Kjo nuk do t'ju ndihmojë atyre aspak, dhe fati i hidhur i tyre nuk do të ndryshojë kurrë.

Prandaj, gjithmonë mos harroni ajetin, “t’iu përgjigjur Zotit tuaj para se një ditë vjen prej Allahut i cili nuk mund të kthehet prapa. Në atë ditë ju nuk do të ketë vend të fshehur dhe nuk do të thotë të mohimit.” (Sure Shura: 47)

Kurrë mos harroni se Allahu, i cili vendos në mes njerëzve me drejtësi, ka dërguar një peygamber për të gjithë njerëzimin, duke përfshirë edhe ju, dhe i ka dhënë çdo kohë e mjaftueshme për të marrë mësim. Prandaj, në botën tjetër, nuk do të ketë njeri për t’i ndihmuar ata që janë përmendur në Kur’an si “keqbërës.” (Surah Fatir: 37) E vërteta, absolutisht, është se askush nuk do të dënohen me përjashtim të asaj që ai e fituara në këtë botë:

Pastaj do të thuhet për ata që ishin zullumqarë, “Shijoni dënimin e përjetshëm! A keni qenë shlyer për ndonjë gjë tjetër përveç atë që e keni fituar?” (Sure Junus: 52)

Ky është Xhehenemi për të cilin Allahu i paralajmëron robërit e Tij në mënyra të ndryshme. Askush mbi faqen e dheut nuk mund të pretendojë se nuk ka qenë i paralajmëruar për ndëshkimin e përjetshëm të Xhehenemit. Allahu përshekruan keqardhjen e hidhur që do ta ndiejnë njerëzit në atë ditë:

Prandaj, gjithmonë kujtoni ajetin: “Përgjigjuni thirrjes së Zotit tuaj, para se të vijë Dita, të cilën Allahu nuk e kthen më. Atë Ditë ju nuk do të keni kurrfarë strehimi dhe nuk do të mund të mohoni.” (Sure Shura: 47)

Asnjëherë mos harroni se Allahu, i Cili mes njerëzve ka zbritur me drejtësi një paralajmërues për gjithë njerëzimin, duke ju përfshirë edhe ju, dhe secilit i ka dhuruar kohë të mjaftueshme për të qenë i vëmendshëm. Prandaj, në ahiret, nuk do të ketë asnjëri që do t’iu ndihmojë atyre të cilëve në Kur’an përmenden si “keqbërës.” (Sure Fatir: 37) E vërteta, pa dyshim, është se askush nuk do të shpërblehet me tjetër pos me atë që e ka fituar në këtë botë:

E pastaj, do t’u thuhet keqbërësve: “Shijoni dënimin e përhershëm! Nuk dënoheni ndryshe, përveçse sipas veprave që keni punuar.” (Sure Junus: 52)

Ky është Xhehenemi për të cilin Allahu i paralajmëron robërit e tij në mënyra të ndryshme. Askush mbi faqen e dheut nuk mund të pohojë se nuk i është tërhequr vërejtja për ndëshkimin e përjetshëm në Xhehenem. Allahu përshkruan pendimin e hidhur që njerëzit do ta ndiejnë atë ditë:

... Dhe, kur të sillet Xhehenemi, atë Ditë njeriu do të kujtohet - por ç’i duhet se u kujtua! Ai do të thotë: “Ah, sikur të kisha bërë diçka të mirë për jetën time!” (Sure Fexhr: 23-24)

Mos harroni kurrë se atë ditë, t’ua vëni veshin paralajmërimeve që i keni marr në këtë botë nuk do t’iu ndihmojë aspak dhe do të jetë e pamundur për të dalë nga Xhehenemi, as pas një viti, as pas një mijë vitesh, as pas një miliard vitesh, as pas trilionave vitesh, madje as edhe përjetësisht.

MOS HARRONI KURRË SE VETËM BESIMTARËT E VËRTETË DO TË HYJNË NË XHENNET, VENDIN E SHPËRBLIMEVE

Dhe jo larg prej aty, Xheneti do t'u afrohet besimtarëve të devotshëm, (që do t'u thuhet:) "Kjo është premtuar për ju, për këdo që është penduar dhe ruajtur (nga gjynahet), që e ka pasur frikë të Gjithëmëshirshmin, edhe atëherë kur nuk e shihte kush, e që ka ardhur me zemër të kthyer (nga Allahu). Hyni në të (Xhenet) me paqe e siguri. Kjo është Dita e amshimit!" (Sure Kaf: 31-34)

Ata që e meritojnë "kthimin më të mirë në praninë e Allahut," siç shpjegohet në Kur'an, Libri i tyre, në të cilin është e regjistruar çdo gjë që ata kanë bërë në këtë botë, do t'iu dorëzohet atyre nga ana e djathtë e tyre, dhe ata nuk do të kenë asnjë vështirësi për të dhënë llogari për veprat e tyre. Prej atij momenti, ata do të jetojnë një jetë të lumtur. Besimtarëve u jepet lajmi i gëzuar për këtë jetë të këndshme në shumë ajete të Kur'anit:

Ai, të cilit do t'i jepet libri i tij në dorën e djathtë, do ta ketë të lehtë llogarinë dhe do të kthehet i gëzuar te të afërmit e tij. (Sure Inshikak: 7-9)

Ai, të cilit do t'i jepet libri i veprave të tij nga ana e djathtë, do t'u thotë (njerëzve të tij): "Ja, lexoni librin tim! Vërtet, unë kam qenë i bindur se do të jepja llogari." Kështu, ai do të ketë jetë të lumtur, në një kopsht të lartë. (Sure Hakka: 19-22)

Besimtarët të cilët do ta fitojnë këtë jetë të ardhme do të mirëprehen nga engjëjt me fjalët, **"Shpëtimi qoftë mbi ju! Ju keni qenë njerëz të mirë, andaj hyni në të dhe qëndroni përgjithmonë!"** (Sure Zumer: 73) Pastaj ata do të dërgohen në Xhenet në grupe dhe do të hyjnë aty në paqe dhe siguri:

... Njerëz të tillë do të shpërblehen me Xhenet të lartë për durimin e tyre dhe do të mirëprehen e do të gjejnë paqe. Aty do të qëndrojnë përherë; sa vendbanim dhe vendstrehim i mrekullueshëm që është ai! (Sure Furkan: 75-76)

Mos harroni se ju mund të fitoni një mirëpritje të ngjashme dhe të hyni në banesën e lumturisë dhe gëzimit vetëm nëse keni një besim të palëkundur në botën tjetër, nëse keni frikë Allahun dhe Ditën e Llogarisë dhe nëse bëni vepra të mira. Allahu na bën me dije në Kur'an se njerëzit e Xhenetit do të thonë si vijon:

"Vërtetë, Ne i frikësohemi Zotit tonë në një Ditë të ashpër, që do t'i bëjë fytyrat të jenë të vrenjtura." Por Allahu do t'i ruajë ata nga tmerret e asaj Dite e do t'u japë shkëlqim dhe gëzim. (Sure Insan: 10-11)

Një pamje madhështore e liqeve, lumenjve dhe e gjelbërimit të dendur është Xheneti që e përfytyrojnë njerëzit.

Megjithatë, Xheneti nuk është i kufizuar vetëm me këto cilësi. Xheneti është vendbanim i përjetshëm i besimtarëve, dhe është i shkëlqyeshëm për nga bukuria e pafund dhe për nga mirësitë më sublime, përtej asaj që ne do të mund të përfytyronim apo të dëshironim ndonjëherë. Ne formojmë një tablo mendore të Xhenetit bazuar në atë që ne e dimë në këtë botë, por çdo ide që ne mund të fitojmë për Xhenetin nga ajo që e dimë nga kjo botë është në mënyrë të pashmangshme e pamjaftueshme, ne vetëm mund të bëjmë ca aludime për të formuar një tablo të përgjithshme. Ne do të jemi në gjendje ta kuptojmë natyrën e vërtetë të Xhenetit vetëm atëherë kur të hyjmë në të. Në të vërtetë, një varg tërheq vëmendjen tonë për këtë fakt, në këtë mënyrë:

Askush nuk di se çfarë gëzimesh janë fshehur për ata (në jetën tjetër), si shpërblim për punët e mira që kanë bërë. (Sure Sexhde: 17)

Çka do që ju kënaq në këtë botë ekziston në Xhenet, në gjendjen e saj më të mirë dhe më të përsosur. Xheneti, një vendbanim i mirësive të panumërta, përfshin çdo gjë që njeriu mund të dëshirojë dhe që e kënaq atë. Në një ajet të Kur'anit, Allahu e përshkruan Xhenetin në këtë mënyrë:

Ngado që të hedhësh sytë, do të shohësh lumni dhe një mbretëri të madhe. (Sure Insan: 20)

Në një nga thëniet e tij, i dërguari i Allahut, Profeti Muhamed (savs) e përshkroi Xhenetin si vijon:

Kur banorët e Xhenetit të hyjnë në Xhenet, një folës do të thërrasë: (keni një premtim nga Allahu se) ju do të jetoni aty dhe kurrë nuk do të vdisni, do të jeni të shëndetshëm aty dhe kurrë nuk do të sëmureni, do të qëndroni të rinj dhe kurrë nuk do të plakeni, do të jetoni një lumturi të përhershme dhe kurrë nuk do të ndjeheni fatkeq. (Muslimi)

Besimtarëve në Xhenet do t'u ofrohen shumë lloje të ushqimit dhe të pijeve. **(Sure Murselat: 43)** Allahu do t'ua zgjerojë dhuntitë atyre me fruta dhe mish si ua ka ënda, **(Sure Tur: 22)** dhe mish shpendësh që ua ka ënda. **(Sure Uaki'a: 21)** Për më tepër, këto begati kurrë nuk do të kenë të sosur. **(Sure Sad: 54)** Kur'ani përshkruan se kopshtet do të jenë të stolisura me gjelbërim **(Sure Rrahman: 64)** do të kenë lumenj të cilët rrjedhin poshtë tyre, dhe ushqimet e tyre dhe hija e freskët do të jenë të përhershme. **(Sure Rra'd: 35)** degët e pemëve në këto kopshte do të jenë përplot me fruta të pjekura afër sa t'i arrijnë ato me dorë. **(Sure Insan: 14)** **(Sure Uaki'a: 28-29)** Dhe, burime që gulfojnë janë karakteristika të tjera natyrore, të cilave u referohet në lidhje me Xhenetin në Kur'an. **(Sure Rrahman: 66)**

Atje do të ketë lumenj me ujë të pastër, lumenj qumështi me shije të pandryshuar, lumenj vere me shije të këndshme për ata që e pinë dhe lumenj prej mjalti të kulluar. **(Sure Muhammed: 15)** Ndërsa disa nga të mirat e Xhenetit do t'u ngjajnë atyre të kësaj bote, të tjerat do të jenë të një natyre krejtësisht të panjohur. **(Sure Rrahman: 48)** Mirësi të panumërta dhe bukuri të paimagjinueshme i presin besimtarët në Xhenet siç shpallet në ajetin 22 të Sures Shura.

Besimtarët do të jetojnë në pallate të mrekullueshme në Xhenet **(Sure Teube: 72)**, dhe do të jenë të mbështetur në kolltukë të trashë, e të kushtueshëm **(Sure Uaki'a: 15-16)**. Mirësitë tjera që u janë premtuar besimtarëve janë si vijon:

Aty do t'u shërbehet me enë të argjendta dhe kupa kristali. (Sure Insan: 15)

Dhe (Allahu), për durimin e tyre, Ai do t'i shpërblejë me Xhenet dhe petka të mëndafshta. (Sure Insan: 12)

Ata do të jenë të veshur me petka të holla mëndafshi të gjelbër dhe me armaç mëndafshi të trashë, të stolisur me byzylykë të argjendtë... (Sure Insan: 21)

Sigurisht, gëzimi i të qenit në shoqëri të të dashurve tonë është një nga të mirat e kësaj bote. Besimtarët ndiejnë kënaqësi të madhe duke kaluar kohën me vëllezërit dhe motrat e tyre të cilët janë vërtet të devotshëm ndaj Allahut. Prandaj, mendimi për të qenë së bashku përsëri me ta në Xhenet është një burim i madh i motivimit për besimtarët, të cilët janë, nga natyra e besimit të tyre, të prirur për këtë ndjenjë. Megjithatë, kjo shoqëri nuk është e kufizuar vetëm në ca vite, siç është rasti me jetën e kësaj bote. Përkundrazi, ajo është e destinuar të zgjasë deri në amshim:

Xheneti i Adnit, në të cilin do të hyjnë ata dhe besimtarët e ndershëm prej prindërve të tyre, grave dhe pasardhësve të tyre. Dhe engjëjt do të hyjnë tek ata nga çdo derë (e Xhenetit) (e do t'ju thonë): "Shpëtimi qoftë mbi ju, për durimin që keni treguar (në jetën e kësaj bote)! Sa vendbanim i bukur që është ky!" (Sure Ra'd: 23-24)

Në Xhenet, besimtarët do të jenë gjithashtu me bashkëshortet të cilët ata vetë i dëshirojnë. Siç është theksuar në Kur'an, "në to ata do të kenë bashkëshorte me dëlirësi të përsosur..." (Sure Nisa': 57). Të pastra nga çfarëdo e mete e kësaj bote, bashkëshortet në Xhenet do të jenë të krijuar në një formë të veçantë:

Të cilat (bashkëshortet e tyre) Ne i kemi krijuar në një formë të veçantë. (Sure Uaki'a: 35).

Sigurisht që atë ditë banorët e Xhenetit nuk do të

mendojnë për tjetër gjë, veç lumturisë së tyre. Ata dhe gratë e tyre do të jenë nën hije, të mbështetur në ndenjësë të larta. (Sure Ja Sin: 55-56)

Allahu, i Cili u dhuron shumë mirësi robërve të Tij në Xhenet, do të krijojë çdo gjë në mënyrë të tillë sa të ofrojë kënaqësi të shkallës më të lartë. Allahu do t'i shpërblejë robërit e Vet duke krijuar për ta çdo gjë që ata e dëshirojnë. Ajeti vijues e bën të qartë se nuk do të ketë kufizime të mirësive në Xhenet:

Ata do të kenë atje çdo gjë që ata duan e prej Nesh do të kenë edhe më shumë. (Sure Kaf: 35)

Për t'u siguruar se njerëzit e dëshirojnë Xhenetin dhe kërkojnë kënaqësinë e Tij, Allahu e ka bërë këtë botë jo të përkryer. Në këtë botë, e cila është krijuar me shumë më pak të mira se që ka në Xhenet, çdo gjëje i vjen fundi. Natyra jo e përkryer e kësaj bote nuk kufizohet vetëm me vdekjen; si një sprovë që rëndon mbi jobesimtarët nga Allahu, ata u gëzohen gjërave vetëm për pak kohë, pasi që ata shumë shpejt mërzhiten madje edhe me gjërat më të mira në këtë jetë. Megjithatë, Xheneti është një vend ku njeriu kurrë nuk do të ndiejë lodhje nga shijimi i mirësive të tij. Pra, mbi besimtarët nuk do të rëndojë mërzi apo lodhje, si në Xhenet ashtu edhe në këtë botë. (Sure Fatir: 35)

Por, kurrë mos harroni se shumë më të mëdha se këto begati, përfitimi më i madh në Xhenet, është kënaqësia e Allahut. Për besimtarët, asnjë përfitim material nuk mund të

sjellë kënaqësi më të madhe se të fituarit e kënaqësisë së Allahut. Siç theksohet në Kur'an, "...Por kënaqësia e Allahut është shpërblimi më i madh...". (Sure Teube: 72)

Ajo që i bën kënaqësitë e Xhenetit aq të lartësuara është se ato dhurohen si rezultat i kënaqësisë së Allahut. Allahu ka qenë i kënaqur me veprat e atyre të cilët Ai i ka konsideruar të denjë për të hyrë në Xhenet, ua ka falur gabimet e tyre, dhe i ka vendosur ata në banesën më të bukur, ku ata do të gëzojnë një jetë të lumtur për gjithë përjetësinë. Lajmi i gëzuar i Xhenetit është dhënë në Kur'an si vijon:

Aty do të kenë çfarë të duan - e prej Nesh (do të kenë) edhe më shumë. (Sure Kaf: 35)

O ti shpirt i qetësuar! Kthehu te Zoti yt, ti i kënaqur me Atë dhe Ai kënaqur me ty! Bashkohu me robërit e Mi dhe hyr në Xhenetin Tim! (Sure Fexhr: 27-30)

Ky është premtimi i Allahut për ata me të cilët Ai është i kënaqur. Mos harroni kurrë se, vetëm ata që e dinë se kjo botë është një sprovë, janë të vëmendshëm ndaj paralajmërimeve të Allahut, pasojnë ndërgjegjen e tyre, dhe përpiqen të fitojnë kënaqësinë e Allahut, e arrijnë këtë fund të mirë.

ASNJËHERË MOS HARRONI T'I LUTENI ALLAHUT

*Lutjuni Zotit tuaj me përulje dhe ngadalë!
Njëmend, Ai nuk i do ata që e kalojnë kufirin.
Dhe mos bëni çrregullime në Tokë, pasi është
vënë rregulli, ndërsa Atij lutjuni me frikë dhe
shpresë. Vërtet, mëshira e Allahut është afër
punëmireve. (Sure A'raf: 55-56)*

Kurrë mos harroni se Allahu është Zot i gjithë njerëzimit, duke përfshirë edhe veten tuaj, dhe se Ai është miku dhe ndihmëtari juaj i vetëm. Prandaj, mos harroni kurrë se kur kërkon diçka, kërkojeni atë së pari prej Tij.

Lutja është një nga aktet më të rëndësishme të adhurimit e cila na afron më afër me Allahun. Nga natyra e tyre, të gjithë njerëzit ndiejnë nevojë për ta kryer këtë akt të adhurimit. Megjithatë, ndërsa ajo është një pjesë e nevojshme dhe e dëshirueshme në jetën e besimtarëve”, një jobesimtar lutet vetëm në kohë të vështira. Kjo e fundit mund të mos

pranohet nga Allahu, sepse ajo që është më e lavdërueshme është që të kërkoni ndihmë prej Allahut si në kohë të rehatisë ashtu edhe në vështirësi, domethënë, në çdo moment të jetës sonë. Kjo për arsye se, ai që i lutet Allahut është njeriu që e pranon dobësinë e tij përpara Allahut, dhe paaftësinë e tij për të arritur çfarëdo qoftë pa lejen e Tij.

Lutja shoqërohet me nënshtrim ndaj Allahut. Ai i cili lutet ia atribuon të gjitha përfundimet, qofshin ato të lehta apo të vështira, Krijuesit dhe Sundimtarit të gjithësisë. Dijenia se zgjidhja e një problemi, ose parandalimi i një gjendje të padëshirueshme, i takon vetëm Allahut, është burim lehtësimit dhe besimi për një besimtar. Sepse, duke iu lutur vetëm Allahut, dhe duke marrë vetëm Atë si mikun e vetëm të tij, kjo rrënjës në besimtarin një ndjenjë sigurie.

Megjithatë, këtu kemi nevojë të theksojmë një keqkuptim të zakonshëm: t'i lutemi vetëm Allahut nuk do të thotë të qëndrojmë duarkryq, të presim dhe të mos bëjmë asgjë. Një person duhet të ndjehet i sigurt për faktin se Allahu mban çdo gjë nën kontrollin e Tij. Ai duhet po ashtu të jetë i përpiktë që t'i fus në punë mjetet të cilat Allahu i ka treguar si zgjidhje. Ai i cili i lutet sinqerisht Allahut duhet po ashtu të përmbush "lutjet e veprave" në përputhje me rregullat e vendosura nga Allahu. Ajo që nënkuptojmë me "lutjet përmes veprave" këtu, është se njeriu duhet të bëjë më të mirën për të arritur një rezultat të dëshirueshëm. Për shembull, shfrytëzimi i të gjitha formave të kujdesit mjekësor është një formë e "lutjes përmes veprimit" që bëhet nga një person i sëmurë në mënyrë që të shërohet prej sëmundjes që ka. Lutja që njeriu ia drejton Allahut për shërim është një formë e lutjes verbale. Prandaj, lutja përmes veprave është një akt themelor i adhurimit që duhet gjithmonë ta shoqërojë lutjen gojore.

Ndërsa luteni, mos harroni kurrë që të jeni të singertë dhe t'i drejtoheni Allahut me një ndjenjë të thellë të përuljes në zemrën tuaj. Allahu është më afër njeriut se sa damari i tij i qafës. Ai di dhe dëgjon gjithçka. Lutja është mënyra më e lehtë për t'iu afruar Atij. As edhe një mendim i vetëm që përshkon mendjen tuaj nuk mund të mbahet i fshehtë nga dituria e Tij. Edhe pse puna qëndron kështu, megjithatë shumica e njerëzve nuk janë në dijeni se Allahu është i dijshëm për lutjet dhe dëshirat e të gjithëve. Ata mendojnë se Allahu i dëgjon vetëm disa prej lutjeve të tyre, apo se edhe në qoftë se Ai i dëgjon ato, Ai nuk u përgjigjet atyre. (Pa dyshim se Allahu është i pastër nga ajo që i përshkruajnë Atij). Kjo mënyrë e të gjykuarit është me të meta. Allahu i di edhe mendimet tona më të fshehta, çdo fjalë që ne mund ta shqiptojmë, dhe Ai u përgjigjet të gjithëve. Allahu tërheq vëmendjen tonë për këtë fakt në Kur'an si vijon:

Kur robërit e Mi (besimtarë) të pyesin për Mua, (thuaje se) Unë jam afër, i përgjigjem lutjeve të lutësit, kur ai më lutet Mua. Prandaj, le t'i përgjigjen thirrjes Sime dhe le të më besojnë Mua, për të qenë në rrugë të drejtë. (Sure Bekare: 186)

Prandaj, mos harroni kurrë se nëse duam diçka, atë duhet ta kërkojmë vetëm nga Allahu. Të komunikojmë me Zotin tonë është shumë e lehtë.

Njeriu është i nxituar për nga natyra, një fakt që është theksuar edhe në ajetin, "Njeriu është krijuar i nxituar. Unë do t'ju tregoj shenjat e Mia, prandaj mos kërkoni të ngutem." (Sure Enbija': 37) Kjo nguti nganjëherë mund të shfaqet edhe në lutjet e tij. Siç u tha më herët, njeriu gjithmonë pret një përgjigje të menjëhershme për lutjet e tij.

Megjithatë, duhet ta kemi parasysh se është Allahu Ai që e di se çfarë është e mirë për ne. Ne jemi njoftuar për këtë në Kur'an: **“Por mund ta urreni një gjë, ndërkohë që ajo është e mirë për ju e mund ta doni një gjë, ndërkohë që ajo është e dëmshme për ju. Allahu di kurse ju nuk dini.”** (Sure Bekare: 216) Kjo është arsyeja pse, kur një person kërkon diçka nga Krijuesi i tij, ai duhet të jetë i kënaqur me Të, pavarësisht nga rezultati, duke qenë i vetëdijshëm se vendimi i takon vetëm Allahut. Jo çdo gjë që ju dëshironi mund të jetë e mirë për ju. Prandaj, Allahu i përgjigjet lutjes, jo medoemos në mënyrën se si ne shpresojmë, por në mënyrën që Ai e gjykon të jetë më e drejta. Ka shumë të ngjarë se, që ju të bëheni më i ditur, Allahu mund ta përgatit karakterin tuaj ndryshe derisa të vijë koha që ju ta bëni atë. Ka mundësi po ashtu se Allahu do t'ua zëvendësojë dëshirën tuaj me diçka akoma më të mirë, por është duke e provuar durimin dhe besnikërinë tuaj.

Këshilla e Profetit Muhamed për besimtarët për mënyrën se si t'i luten Allahut është një shembull shumë i mirë për mënyrën se si duhet të sillet një besimtar:

Kur dikush prej jush mendon të ndërmarr diçka, le të lutet: “O Allah, unë Të konsultoj përmes Diturisë Tënde, dhe kërkoj forcë përmes Fuqisë Tënde, dhe kërkoj prej Begatitve Tuaja të mëdha, sepse Ti je I Aftë, ndërsa unë nuk jam dhe, Ti ke dije e unë nuk kam, dhe Ti je Njohësi i të fshehtave. O Allah, në qoftë se Ti e di se kjo gjë është e mirë për mua në lidhje me Fenë time, jetën time dhe pasojat e punëve të mia, atëherë caktoje atë për mua, bëje të lehtë për mua, dhe beko atë për mua. Por në qoftë se Ti e di se kjo gjë është e keqe për Fenë time, jetën time apo pasojat e punëve të mia, atëherë largoje atë prej meje, dhe më largo mua nga ajo, dhe më dhuro fuqi për të bërë mirë çfarëdo qoftë ajo, dhe bën që të jem i kënaqur me të. (Buhariu dhe Muslimi)

Në të vërtetë, Allahu na këshillon që të jemi të qëndrueshëm në faljen e namazit:

**Kërkoni ndihmën e Allahut me durim e me namaz!
Kjo është njëmend e vështirë, përveçse për të devotshmit. (Sure Bekare: 45)**

Mos harroni kurrë se këmbëngulja për t'u falur e pastron një besimtar, dhe e pajis atë me forcën e vullnetit dhe të karakterit. Si përgjigje për lutjet e tij, një besimtar arrin një gjendje më të lartë shpirtërore, e cila është më e vlefshme se çdo gjë tjetër që ai mund të kërkojë.

Megjithatë, ata që nuk e respektojnë Allahun ashtu siç i takon Atij ushqejnë dyshime në zemrat e tyre, duke menduar në mënyrë të gabuar se lutjet e tyre nuk kanë marrë asnjë përgjigje. Megjithatë, një besimtar nuk ka dyshim se Allahu i dëgjon lutjet e tij, dhe se, në një farë mënyre, Ai u përgjigjet atyre. Ai është plotësisht i vetëdijshëm se asgjë nuk është jashtë kontrollit të Tij, dhe se çdo gjë ndodh sipas një fati të veçantë të paracaktuar. Prandaj, ai nuk ka asnjë dyshim se lutja e tij do të marrë përgjigje. **Asnjëherë mos harroni që t'ia drejtoni lutjet tuaja Allahut pa dyshuar në sigurimin e ndihmës së Allahut, duke e ditur se thirrja juaj me siguri do të marrë përgjigje. Pavarësisht nga situata, beso në Zotin, sepse Allahu do që robërit e Tij të jenë afër Tij.** Ajo është aq e lehtë për Allahun, që ju ka krijuar prej një pike uji dhe që krijoi gjithësinë nga asgjëja, për t'iu përgjigjur lutjeve tuaja. Kështu, gjithë çka ju duhet të bëni është që të luteni me besim dhe durim.

Lutja është një lidhje e veçantë mes njeriut dhe Allahut. Një person i ndanë të gjitha problemet e tij dhe dëshirat e tij me Allahun, ai e lut Atë. Allahu, që dëgjon çdo thirrje, kurrë

nuk e lë atë pa përgjigje. Kjo është arsyeja pse Kur'ani nuk përcakton vetëm një mënyrë të adhurimit. Kur'ani e nxit njeriun **“ta përmend Allahun duke qëndruar në këmbë, ulur dhe i shtrirë” (Sure Nisa': 103)**, që do të thotë se njeriu mund ta përmend Allahun dhe t'i lutet Atij në çdo kohë dhe në çfarëdo rrethane, pa qenë duke kryer domosdo ndonjë ritual apo ceremoni të veçantë. Kjo për shkak se, ajo që ka rëndësi nuk është shfaqja e jashtme, por sinqeriteti i njeriut...

Kjo mënjandë, nuk është e nevojshme që të jetë i caktuar një vend i veçantë për lutje. **Mos harroni se ju mund të luteni në qendër tregtare, në rrugë, në makinë, në shkollë, në punë, domethënë, kudo.** Gjithçka që ju duhet të bëni është që ta lironi mendjen tuaj nga mendimet boshe dhe të ndjeni afërsinë e Allahut me ju.

Mos harroni kurrë se një jetë pa lutje është e varfër në sytë e Allahut. Siç thotë ajeti i 77-të i Sures Furkan: **“Zoti im nuk do t'ju përfillte, sikur të mos ishte lutja juaj.”** Të qenit i vetëdijshëm për varësinë e tij e bën një person të dashur në sytë e Allahut. Për këtë arsye, njeriu duhet t'i kthehet Krijuesit të tij, t'ia pranojë Atij të metat e veta, dhe të kërkojë ndihmë vetëm prej Tij. Çdo sjellje tjetër e tij do të thotë shfaqje e kryelartësisë ndaj Allahut, dhe pësim i një dënimi të përjetshëm në Xhehenem.

Kurrë mos harroni se Allahu është i Gjithëmëshirshmi. Kush punon vepër të keqe ose e ngarkon veten me gjynahe, pastaj kërkon falje prej Allahut do të kuptojë se Allahu është Falës e Mëshirëplotë. **(Sure Nisa': 110)** Për këtë arsye, mbani mend se Allahu është Mëshirëploti dhe Gjithnjë-falësi, dhe lutjuni Atij me shpresë.

Pa marrë parasysh se sa i rëndë është gabimi që mund ta keni bërë, dhe ju ndjeni keqardhje të madhe për të, kjo nuk është një arsye që ju të humbni shpresën për faljen e Allahut. Kështu, pa marrë parasysh sa fajtor ndjehet një person, ai gjithmonë mund të shpresojë që ta gjejë Zotin e tij falës. Në fakt, Kur'ani na njofton se vetëm jobesimtarët janë ata të cilët e humbin shpresën në mëshirën e Allahut:

... Mos e humbni shpresën në mëshirën e Allahut. Shpresën në mëshirën e Allahut nuk e humb askush, përveç jobesimtarëve". (Sure Jusuf: 87)

Në anën tjetër, mos harroni kurrë se askush nuk mund të garantojë se është i denjë për Xhenet. Askush nuk është i sigurt prej dënimit nga Zoti i tij. Kjo është arsyeja pse, kur i lutet Allahut, njeriu duhet të shpresojë në mëshirën e Allahut, por duhet po ashtu të ketë frikën e humbjes së kënaqësisë së Tij.

Pikërisht siç lutet ai me padurim për të arritur Xhenetin, mu ashtu duhet të lutet për shmangien e Xhehenemit. Me fjalë të tjera, përmes frikës së Xhehenemit, ai shpreson të arrijë Xhenetin. Ai i cili e kupton madhësitinë e Allahut, që e ka frikën e dënimit të Tij, dhe që dëshiron të fitojë kënaqësinë e Tij, do t'i drejtohet Atij me sinqeritet dhe ndershmëri të çiltër. Gjithashtu, ai i cili i dorëzohet Allahut, dhe e konsideron Atë si mikun dhe ndihmëtarin e tij të vetëm, do t'ia paraqes Atij shqetësimet dhe dhimbjen e tij. Si në rastin e Profetit Ja'kub, i cili tha: **"unë dhimbjen time dhe pikëllimin tim ia paraqes vetëm Allahut,"** (Sure Jusuf: 86), ai do t'ia paraqet vuajtjet e tij dhe kërkesat e tij vetëm Allahut dhe do të kërkojë ndihmë dhe mirësi vetëm prej Tij.

Mos harroni po ashtu se të lutesh thjesht për mirësitë e kësaj bote është një formë e josinqeritetit. Qëllimi i vërtetë i besimtarëve është Xheneti. Allahu ia dhuron mirësitë e kësaj bote atyre që i dëshirojnë vetëm ato. Mirëpo, nuk ka gjasa që ata ta arrijnë shpërblimin e lavdishëm të botës tjetër. Siç thuhet në Kur'an:

... Disa njerëz thonë: “Zoti ynë, jepna të mira në këtë botë!” Por, për këta, s’ka asnjë të mirë në botën tjetër. Por ka dhe të tjerë që thonë: “Zoti ynë, na jep të mira në këtë botë, na jep të mira në botën tjetër dhe na ruaj nga dënimi i Zjarrit (të Xhehenemit)”. Këtyre do t’u jepet shpërblim për atë që kanë bërë. Allahu është i shpejtë në llogari. (Sure Bekare: 200-202)

Në kohë të vështira, injorantët tërhiqen dhe i drejtohen Allahut me lutje. Megjithëse, kur t’ju lehtësohet gjendja, ata menjëherë kthehen në gjendjen e tyre të mëparshme të pakujdesisë, sikur të mos i ishin drejtuar asnjëherë Allahut. Domethënë, ata i drejtohen Allahut, si “mjet i fundit “.” Ky qëndrim mosmirënjohës rrëfëhet në Kur’an si vijon:

E, kur njeriun e gjen e keqja, atëherë Na lutet shtrirë ose ulur, ose në këmbë. E, sapo Ne ia largojmë të keqen, vazhdon rrugën, thujse nuk Na është lutur për fatkeqësinë që e ka goditur. Kështu, plëngprishësve (që shkelin kufijtë e Allahut) iu zbukurohet ajo që punojnë. (Sure Junus: 12)

Ai ua mundëson (njerëzve) udhëtimin nëpër tokë dhe det. E, kur gjenden në anije që lundron me ta me erën e përshtatshme e ata i gëzohen kësaj, arrin një stuhi dhe i sulmojnë valët nga të gjitha anët e mendojnë se

do t'i vënë poshtë, (atëherë) i luten Allahut sinqerisht, duke i premtuar besimin: “Nëse na shpëton nga kjo, me të vërtetë, do të jemi mirënjohës”. E kur Allahu i shpëton ata, ata përnjëherë pa kurrfarë të drejte bëjnë turbullira në Tokë. O njerëz! Vërtet, padrejtësia që bëni për t’u kënaqur në jetën e kësaj bote, vetëm ju dëmton. Pastaj ju do të ktheheni te Ne dhe Ne do t’ju njoftojmë për atë që keni punuar. (Sure Junus: 22-23)

Në fakt, nuk kalon asnjë moment i vetëm në të cilin njeriu nuk ka nevojë për Zotin e tij ... Pra, kurrë mos harroni t’i drejtoheni Zotit tuaj “... i përulur dhe me frikë, jo me zë të lartë, në mëngjes dhe mbrëmje” (Sure A’raf: 55, 205). Mos harroni se fundi i atyre që nuk arrijnë t’ia drejtojnë lutjet e tyre Allahut do të jetë dënimi i përjetshëm në Xhehenem:

Zoti juaj ka thënë: “Lutmuni Mua, se do t’ju përgjigjem! Me të vërtetë, ata që tregohen mendjemëdhenj e nuk duan të Më adhurojnë, do të hyjnë në Xhehenem të poshtëruar”! (Sure Gafir: 60)

ASNJEHERE MOS HARRONI TË JENI TË SINQERTË ME ALLAHUN

... Nuk është gjynah nëse gaboni, por është gjynah, kur zemrat tuaja bëjnë faj me qëllim.

Allahu është Falës dhe Mëshirëplotë.

(Sure Ahzab: 5)

Feja është e bazuar në parimin bazë të frikës ndaj Allahut. Vetëm ata që i frikësohen Allahut ashtu siç e meriton Atij mund të jenë sinqerisht të devotshëm. Kjo për shkak se, siç na informon Kur’ani, sinqeriteti është dispozita e atyre që ndjejnë një frikë të fuqishme ndaj Allahut dhe që angazhohen vetëm në veprat me të cilat Ai do të jetë i kënaqur. Asgjë nuk mund ta tremb një besimtar të sinqertë nga qëllimi i tij i vërtetë, ai shmang me kujdes veprat për të cilat nuk do të jetë në gjendje të jep llogari në Ditën e Gjykimit. Në një ajet të Kur’anit, Allahu ka tërhequr vëmendjen për këtë qasje më të mirën prej të gjithave:

Cili është më i mirë, ai që themelet e godinës së vet i vë në përkushtimin ndaj Allahut dhe në kënaqësinë e Tij apo ai që themelet e godinës së tij i vë në bregun e gjërryer dhe që rrokulliset me të në zjarrin e Xhehenemit?! Allahu nuk e udhëzon në rrugë të drejtë popullin keqbërës. (Sure Teube: 109)

Kur'ani e përshkruan një besimtar, jo si një person që nuk bën gabime kurrë, por si dikë që bën gabime, por menjëherë pendohet dhe kërkon falje tek Allahu. Për çdo moment të jetës së tij, një besimtar që ka frikën e Allahut përpiket të përvetësojë qëndrimin dhe sjelljen më të mirë. Edhe pse ai mund të pengohet ose të bëjë gabime kohë pas kohe, ndonjëherë të parëndësishme, ndonjëherë të mëdha, Kur'ani transmeton shumë gabime të bëra nga besimtarët. Megjithatë, ajo që është me rëndësi është që të jetë i vendosur të mos e përsëris gabimin, dhe që sinqerisht të heq dorë prej tij një herë e përgjithmonë. Në të vërtetë, është e pamundur që një person të mos gaboj gjatë jetës së tij pasi ta ketë përqaftuar fenë, bota është një vend i sprovës dhe përgatitjes. Për më tepër, çdo gabim që ai bën përforcon vetëdijen e një besimtari për dobësitë e tij para Allahut. Allahu ka premtuar se do t'i falë ata që pendohen sinqerisht për keqbërjet e tyre dhe që i korrigjojnë gabimet e tyre.

Islami ofron lehtësinë dhe lirinë më të madhe. Megjithatë, për shkak se gabimet shkaktojnë reagime e ndryshme të pafavorshme nga shoqëria, shumica e njerëzve sillen në përputhje me kriteret e përcaktuara nga ajo. Në shoqëritë ku mbizotëron injoranca, njerëzit nuk janë të prirur ta falin dikë edhe nëse ai person i korrigjon gabimet e tij. Ai gabim shndërrohet në një njollë të përhershme të reputacionit të atij

personi. Këto zakone shoqërore janë ato që i shtyjnë njerëzit injorant në josinqeritet. Ai mund të përpiqet ta lartësojë veten në sytë e njerëzve nëpërmjet mjeteve mashtruese. Mendimet e të tjerëve vazhdimisht e preokupojnë mendjen e tij. I vetmi lehtësim i vërtetë nga një gjendje e tillë e dëshpëruar është që të jetë i sinqertë dhe i çiltër ndaj Allahut, pasi që vetëm feja e Tij është ajo që i largon shqetësimet lidhur me gjykimet dhe mendimet e të tjerëve. Është përsëri feja e Tij ajo që i mban larg besimtarët nga çdo qëndrim që e degjeneron sinqeritetin dhe ndershmërinë e tyre:

Për ata që, kur bëjnë vepra të turpshme ose i bëjnë dëm vetes, e kujtojnë Allahun, i kërkojnë falje për gjynahet e tyre - e kush i fal gjynahet përveç Allahut? - dhe nuk ngulmojnë me vetëdije në gabimet që kanë bërë. (Sure Al 'Imran: 135)

Siç ka thënë Profeti (savs): *“feja është sinqeritet dhe vullnet i mirë.”* (Muslimi) Njeriu mund të jetë i sinqertë vetëm nëse ndjek ndërgjegjen e tij dhe e preokupon mendjen e tij me faktin se Allahu sheh çdo gjë që ai bën. **Kurrë mos harroni se sjellja në pajtim me pikëpamjet dhe dëshirat e të tjerëve do t'ju shmang nga e vërteta.** Çdo sjellje që ka për qëllim të fitojë pëlqimin e njerëzve do ta dëmtojë sinqeritetin e njeriut. Nga ana tjetër, duke qenë të vetëdijshëm se Allahu i sheh robërit e Vet në çdo moment, dhe të vepruarit në përputhje me ligjet e Kur'anit, kultivon sinqeritetin.

Kurrë mos harroni se të mos kesh frikë askënd pos Allahut siguron ndershmëri të vërtetë. Shejtani e shtynë njeriun që të bëhet i pasinqertë duke i pëshpëritur frika të rreme të poshtërimit publik, apo të vuajtjes së padrejtësisë apo dëmit. Ky është një keqkuptim i rëndë pasi që ajo që ka

rëndësi me të vërtetë është kënaqësia dhe falja e Allahut; është Allahu i Cili e ndëshkon apo shpërblen njeriun, si në këtë botë ashtu dhe në botën tjetër. Çdo njeri bën gabime. Prandaj, ajo që me të vërtetë ka rëndësi është që të kërkohet falje prej Allahut në mënyrë të sinqertë, dhe të mos përsëritet gabimi që nga momenti kur jemi bërë të vetëdijshëm për të. Vëmendja e njeriut që të kërkojë të përmirësohet për gabimet e tij zbulon sinqeritetin e tij. Pasi që askush nuk është i patëmeta, më i nderuari ndër njerëzit është ai që është më i sinqerti dhe më i ndershmi ndaj Allahut. Allahu ka shpallur si vijon:

Zoti juaj e di më së miri ç'keni në shpirtrat tuaj. Nëse ju jeni të drejtë, sigurisht që Ai është Falës për ata që pendohen. (Sure Isra': 25)

Sa herë që një njeri i sinqertë e bën një gabim, ai kujton dobësinë e tij para Allahut dhe i kthehet Atij, sepse e di se nuk janë njerëzit ata që mund të falin, por Allahu. Me fjalë të tjera, një besimtar pendohet me sinqeritet kur bën një gabim dhe nuk brengoset për atë se çfarë mendojnë njerëzit. Ata që përpiqen t'i kënaqin të tjerët dhe që brengosen për mendimet e tyre janë të prirur të bëjnë gabime më shpesh për shkak të përpjekjeve të tyre për t'i fshehur ato. Megjithatë, e vërteta është se edhe në qoftë se ata mund t'i mashtrojnë të tjerët, Allahu di çdo gjë. **Mos harroni se njerëzit e pandershëm dhe të pasinqertë në fund të fundit i sjellin humbje të rëndë vetëm vetës së tyre.**

Allahu nuk e ngarkon asnjë njeri me barrë më të rëndë se që ai mund ta bartë. Për më tepër, Ai ka premtuar se do t'i fal robërit e Tij të sinqertë, me kusht që keqbërjet e tyre të jenë bërë gabimisht. Ky është lajmi i mirë që Allahu u jep besimtarëve:

Allahu nuk e ngarkon askënd përtej fuqisë që ka: në dobi të tij është e mira që bën, kurse në dëm të tij është e keqja që punon. Zoti ynë, mos na ndëshko për atë që harrojmë ose veprojmë pa qëllim! Zoti ynë, mos na ngarko barrë të rëndë, ashtu si i ngarkove ata para nesh! Zoti ynë, mos na ngarko me diçka që nuk mund ta bartim! Na i shlyej gjynahet tona, na i fal ato dhe na mëshiro! Ti je Zoti Ynë! Prandaj na jep fitore kundër atyre që nuk besojnë!" (Sure Bekare: 286)

Gjithashtu mos harroni se një njeri duhet t'i nënshtrohet vetëm Allahut me sinqeritet të vërtetë. Një person mund të jetë injorant, ai mund të jetë i padijshëm për gjërat që duhet t'i bëjë që Allahu të jetë i kënaqur me të. Mirëpo, Allahu me siguri do t'i udhëzojë në rrugë të drejtë ata që me të vërtetë dëshirojnë të kthehen tek Ai. Ajo që ka rëndësi është që t'i dorëzohemi Zotit në mënyrë të sinqertë. Allahu ka dhënë lajmin e gëzuar se kush është i nënshtuar ndaj Tij nuk do të përjetojë humbje:

Kush i dorëzohet Allahut, me tërë qenien e tij, duke qenë punëmirë, ai është kapur për vegën më të fortë. Tek Allahu do të kthehet çdo gjë. (Sure Lukman: 22)

Pra, kurrë mos i shpërfillni paralajmërimet e panumërta që i merrni, dhe mos harroni kurrë se një dhe e vetmja mënyrë për të arritur shpëtimin, si në këtë botë ashtu edhe në botën tjetër, është që t'i kthehemi Allahut me zemër të çiltër.

ASNJËHERË MOS HARRONI TË PENDOHENI DHE TË KËRKONI FALJE PËR VEPRAT

*Pa dyshim, Zoti yt është Falës dhe Mëshirëplotë
ndaj atyre që kanë bërë keq nga padituria, por
që pastaj janë penduar dhe përmirësuar.
(Sure Nahl: 119)*

Të kuptuarit e rëndësisë së sinqeritetit ndaj Allahut bën që njeriu të mos ngurrojë t'i kthehet Atij, dhe të pendohet dhe të kërkojë falje prej Tij, pa marrë parasysh se çfarë vepre të keqe mund të ketë bërë. Ky është shembull i mëshirës së pafund të Allahut, siç rrëfëhet në Kur'an:

Kush punon vepër të keqe ose e ngarkon veten me gjynahe, pastaj kërkon falje prej Allahut, do të gjejë se Allahu është Falës e Mëshirëplotë. (Sure Nisa': 110)

Allahu u jep robërve të Tij mundësinë për t'u përmirësuar për çdo mëkat. Në sytë e Allahut, ajo që ka rëndësi nuk është rëndësia apo parëndësia e keqbërjes, por sinqeriteti i njeriut. Kjo është pa dyshim një mëshirë e madhe që u është dhuruar besimtarëve:

Për ata që, kur bëjnë vepra të turpshme ose i bëjnë dëm vetes, e kujtojnë Allahun, i kërkojnë falje për gjynahet e tyre – e kush i fal gjynahet përveç Allahut? – dhe nuk ngulmojnë me vetëdije në gabimet që kanë bërë. (Sure Al 'Imran: 135)

Besimtarët duhet të pranojnë se pa marrë parasysh se sa serioz mund të jetë një gabim, madje edhe shkelja më e madhe që njeriu mund ta imagjinojë, duke iu kthyer Allahut me një pendim të sinqertë do t'ia lehtësojë barrën atij personi. Siç ka thënë Profeti Muhamed (savs):

Në qoftë se dikush vazhdimisht kërkon falje (prej Allahut), Allahu do të caktojë rrugëdalje për të nga çdo shqetësim dhe lehtësim nga çdo shqetësim, dhe do të sigurojë furnizim për të prej nga ai nuk e pret. (Ebu Davudi)

Mund të ndodhë që një person të mos ketë besuar gjatë gjithë jetës së tij, pikërisht deri në atë moment. Ai mund të ketë pasuar vetëm trillet dhe dëshirat e tij. Megjithatë, në këmbim të pendimit të njeriut për mëkatet e tij, pas një vendosmërie të prerë dhe të sinqertë për të mos e bërë përsëri të njëjtin gabim, njeriu mund të shpresojë gjithmonë në faljen e Allahut. **Mos harroni se për të shijuar lehtësimin nga barra e mëkateve të bëra kundër Allahut, nevojitet vetëm një moment i pendimit të sinqertë dhe është rruga e vetme drejt shpëtimit.** Në thelb, një personi i nevojitet vetëm të mbajë premtimin e dhënë Allahut dhe të jetë i sinqertë ndaj Tij:

Allahu është pranues i pendimit vetëm për ata që bëjnë ndonjë të keqe nga padituria dhe pendohen shpejt. Pra, këtyre Allahu ua pranon pendimin. Allahu është i Gjithëdijshtëm dhe i Urtë. Nuk pranohet pendimi i atyre që vazhdimisht bëjnë të këqija e, kur u afrohet vdekja, atëherë thonë: “Unë tani me të vërtetë po pendohem”. As për ata që vdesin duke qenë jobesimtarë. Për këta, Ne kemi përgatitur dënim të dhembshëm. (Sure Nisa’: 17-18)

Pa marrë parasysh se çfarë mëkati mund të keni bërë, mos harroni kurrë të ktheheni me pendim tek Allahu. Duke e kujtuar se vdekja mund t’ju vijë në çdo moment, duke i dhënë fund papritur çfarëdo mundësie të mëtejshme për t’u penduar, kërkoni falje tani.

Sigurisht, është e vështirë përveçse për të devotshmit (Sure Bekare: 45), por mos harroni se të tillët do të hyjnë në Xhehenem të poshtëruar (Sure Gafir: 60), dhe të tërhiqen me fytyrat e tyre zvarrë në zjarr (Sure Kamer: 48). Atë ditë ata do të përjashtohen nga prania e Zotit të tyre, Allahu nuk do t’iu flas dhe as nuk do t’i pastrojë ata ...

Përveç atyre që pendohen, besojnë dhe bëjnë vepra të mira. Këtyre njerëzve Allahu do t’ua ndërrojë veprat e këqija me të mira. Allahu është Falës e Mëshirëplotë. Ndërsa, ai që pendohet dhe bën vepra të mira, është i kthyer krejtësisht nga Allahu. (Sure Furkan: 70-71)

PËRKUJTIMI U BËN DOBI VETËM ATYRE QË KANË FRIKËN E ALLAHUT

*Por këshillo, se vërtet këshilla u bën dobi
besimtarëve. (Sure Dharijat: 55)*

N ë jetën e kësaj bote, Allahu u jep njerëzve një jetë mjaft të gjatë për të marrë mësim nga përkujtimet e shumta. Në thelb, ka shumë gjëra që i ndodhin një personi gjatë jetës së tij që duhet të konsiderohen si përkujtime. Për shembull, vdekjet që raportohen në lajme apo ato për të cilat jemi dëshmitar vet, duhet të merren si paralajmërime. Nga këta shembuj, Allahu na përkujton se edhe ne gjithashtu mund të takojmë vdekjen tonë në çdo moment. Po ashtu, edhe dobësitë fizike që ne nuk mund t'i parandalojmë janë përkujtime nga Zoti ynë. Siç u përmend më herët, Allahu i krijon këto dobësi në njeriun për ta bërë atë ta kuptojë se kjo botë nuk është e denjë për të qenë të përkushtuar ndaj saj. Përveç kësaj, humbja e mirësive të

caktuara ose ndonjë fatkeqësi mund të jenë gjithashtu përkujtim nga Allahu. Edhe pse një person mund të jetë shumë i bukur apo i pasur, me vullnetin e Allahut, mund të mjaftojë vetëm një çast për të humbur bukurinë ose pasurinë e tij.

Mos harroni kurrë se secili prej këtyre rasteve është thjesht përkujtim nga Allahu për robërit e Tij si mëshirë, dhe se ne duhet të reflektojnë për to, dhe të vazhdojmë të ecim në rrugën e drejtë në të cilën Ai na thërret. Megjithatë, siç është cekur në Kur'an, ndërsa këto përkujtime u bëjnë dobi besimtarëve, ato vetëm sa i shqetësojnë ata të cilët janë mendjemëdhenj ndaj Allahut:

**Prandaj këshillo, nëse këshilla do të jetë e dobishme!
Asaj do t'ia vërë veshin ai që (i) frikësohet (Allahut),
e do t'i shmanget vetëm më i keqi. (Sure A'la: 9-11)**

Përsëri, mos harroni kurrë se Allahu ka dërguar Kur'anin si udhërrëfyes për njerëzimin, paralajmërim dhe këshillë, siç është cekur në Kur'an:

Në të vërtetë, Ne kemi paraqitur me hollësi në këtë Kur'an shpalljet Tona, që ata (jobesimtarët) t'ua vënë veshin, por kjo vetëm ua ka shtuar atyre largimin (nga e vërteta). (Sure Isra': 41)

Ka shumë ajete në Kur'an të cilat lidhen me faktin se njerëzve u janë dhënë shumë përkujtime dhe paralajmërim. Prandaj, kushdo që i shpërfill dhe ua kthen shpinën atyre meriton të ndëshkohet. Kjo është bërë e qartë në Kur'an si vijon:

**Si këshillë për ata. Ne nuk jemi asnjëherë të padrejtë.
(Sure Shu'ara': 209)**

Ai i paralajmëroi ata për fuqinë e dënimit Tonë, por ata i vunë në dyshim paralajmërimet. (Sure Kamer: 36)

Asnjëherë mos harroni se të gjithë përkujtimet që i merrni në të vërtetë vijnë prej Allahut. Allahu i ka informuar robërit e vet, me anë të Dërguarve dhe librave të Tij, për urdhrat e Tij, dhe i ka bërë ata me dije se si duhet të sillen në mënyrë që ta kënaqin Atë. Allahu i ka ngarkuar besimtarët me detyrën që të urdhërojnë për punë të mira, të ndalojnë të keqen dhe të përkujtojnë të vërtetën. Prandaj, çdo përkujtim që merr një besimtar është i rëndësishëm. Kur'ani i këshillon njerëzit të urdhërojnë të mirën dhe të ndalojnë të keqen dhe ta përkujtojnë njëri-tjetrin për përgjegjësitë e tyre. Në këtë mënyrë, të Dërguarit e Allahut i paralajmëruan popujt e tyre në mënyrë që t'i shpëtojnë ata nga dënimi i përjetshëm:

Dikur, të gjithë njerëzit përbënin një bashkësi të vetme. Pastaj Allahu u dërgoi profetët me lajme të mira dhe paralajmërimet. Bashkë me ata, Ai zbriti edhe Librin me të vërtetën, për t'i gjykuar njerëzit në çështjet për të cilat nuk pajtoheshin. Mirëpo, njerëzit u grindën midis tyre, pasi u erdhën shenjat e qarta, nga zilia që kishin për njëri-tjetrin. Atëherë, me vullnetin e Vet, Allahu i udhëzoi besimtarët që ta kuptonin të vërtetën, lidhur me çështjet për të cilat të tjerët nuk pajtoheshin. Allahu shpie në udhë të drejtë kë të dojë. (Sure Bekare: 213)

O ithtarë të Librit! Ju ka ardhur i Dërguari Ynë, që jua qartëson gjërat pas ndërprerjes së (vargut të) të dërguarve, për të mos thënë ju (kur të dënoheni), se nuk na ka ardhur asnjë që sjell lajme të mira e as ndonjë paralajmëruar. Ja, ju erdhi ai që sjell lajme të

mira dhe paralajmërimë. Allahu është i Plotfuqishëm për çdo gjë. (Sure Ma'ide: 19)

Kur'ani në mënyrë të përsëritur thekson rëndësinë e bindjes ndaj të dërguarve. Kjo është për shkak se, sapo që i dërguari t'ia përcjell porosinë e Librit dhe të fesë në mënyrë të qartë popullit të vet, nuk mbetet më asnjë justifikim që ata mund të bëjnë tek Allahu:

(Këta janë) të dërguar që kanë sjellë lajme të mira e kanë paralajmëruar, në mënyrë që njerëzit të mos kenë ndonjë justifikim ndaj Allahut, pas ardhjes së të dërguarve. Se, Allahu, është i Plotfuqishëm dhe i Gjithëdijsëm. (Sure Nisa': 165)

Thirrja në fe e Profetit Nuh drejtuar popullit të tij, këmbëngulja e tyre për ta refuzuar atë, dhe fundi i tmerrshëm që ata pësuan, të gjitha rrëfohen në Kur'an si mësim që duhet kujtuar nga gjeneratat që erdhën pas tyre:

Ne e dërguam Nuhun te populli i tij dhe i thamë: "Paralajmëroje popullin tënd para se t'i vijë një dënim i dhembshëm!" Ai tha: "O populli im! Në të vërtetë, unë jam për ju një paralajmërues i qartë: që të adhuroni Allahun, t'i frikësoheni Atij e të më bindeni mua, me qëllim që Ai të falë disa nga gjynahet tuaja dhe t'ju lërë (të jetoni) deri në një afat të caktuar. Dhe, kur t'ju vijë çasti i caktuar i Allahut, askush nuk do të mund ta shtyjë atë, veç sikur ta dinit"! Ai tha: "O Zoti im, unë e thirra vërtet popullin tim natë e ditë, por thirrja ime edhe më tepër i largoi (nga e vërteta). Sa herë, që i thirrja për t'i falur Ti, ata shtinin gishtërinjtë në veshë dhe mbuloleshin me petkat e tyre, duke këmbëngulur me mendjemadhësi (në mosbesim). Pastaj i thirra me zë të lartë. Më pas ua shpalla edhe botërisht, edhe fshehurazi

e u thashë: “Kërkoni falje nga Zoti juaj, i Cili është Falës i madh”. (Sure Nuh: 1-10)

Ata thanë: “O Nuh, ti na kundërshtove ne, madje e zgjate kundërshtimin. Le të na godasë ajo me çfarë na kërcënon, nëse thua të vërtetën!” Tha (Nuhu): “Vetëm Allahu do t’ju sjellë atë, nëse dëshiron; e ju Atij nuk mund t’i ikni. Këshilla ime nuk do t’ju bëjë dobi edhe sikur të doja t’ju këshilloja, nëse vullneti i Allahut është që t’ju shkatërrojë. Ai është Zoti juaj dhe ju tek Ai do të ktheheni”. Nëse ata thonë: “Ai e ka trilluar atë”. Thuaj: “E nëse unë e kam trilluar, gjynahu im bie mbi mua e unë jam larg nga gjynahet që bëni ju”. Dhe Nuhut iu shpall: “Nga populli yt askush nuk do të besojë, përveç atyre që tashmë kanë besuar, andaj mos u pikëlloni për atë që bëjnë ata! (Sure Hud: 32-36)

Një shembull tjetër i rrëfyer në Ku’ran është ai i fisit të Izraelit, të cilët nuk iu bindën paralajmërimeve që iu dërguan atyre, ose nuk i korrigjuan veprimet e këqija të tyre. Për këtë arsye, zemrat e tyre u ashpërsuan, dhe u privuan nga mëshira:

Me të vërtetë, Allahu mori besëlidhjen e bijve të Izraelit dhe nga mesi i tyre caktoi dymbëdhjetë mbikëqyrës dhe u tha: “Unë jam me ju! Në qoftë se do të kryeni namazin, do të jepni zeqatin, do të besoni të dërguarit e Mi, do t’i ndihmoni ata dhe do t’i jepni vullnetarisht hua Allahut, atëherë, patjetër që Unë do t’ju shlyej gjynahet dhe do t’ju shpie në kopshte, nëpër të cilat rrjedhin lumenj. Por, kushdo nga ju që mohon pas kësaj, me të vërtetë, e ka

humbur rrugën e drejtë. Për shkak se ata e thyen besëlidhjen e tyre, Ne i mallkuam ata dhe ua bëmë zemrat të ashpra. Ata i kanë shtrembëruar fjalët e Shkrimeve të shenjta dhe kanë harruar një pjesë të mirë nga ato këshilla. Ti (Muhamed) përherë do ta vësh tradhtinë e tyre, përveç një pakice të tyre; pra, falua fajet dhe mos i qorto! Se, Allahu i do bamirësit. (Sure Ma'ide: 12-13)

Në Kur'an, Allahu rrëfen për metodat e ndryshme që kanë përdorur të dërguarit dhe besimtarët e sinqertë të cilët i pasuan ata për t'i udhëzuar popujt e tyre në fenë e Allahut. Periudha të rëndësishme në historinë e civilizimeve të kaluara janë rrëfyer në Kur'an, i vetmi udhëzim për në rrugën e së vërtetës i përcaktuar për qeniet njerëzore, në mënyrë që brezat pasues të mund të nxjerrin mësim:

Vallë, a presin ata ndonjë gjë tjetër, veç diçkaje të ngjashme me dënimin e atyre që kanë jetuar më parë? Thuaj: "Pritni, se edhe unë po pres me ju!" (Sure Junus: 102)

Asnjëherë mos harroni që këto përkujtime u bëjnë dobi vetëm atyre që kanë frikë Allahun, ndërsa ata që nuk e posedojnë këtë frikë nuk mund të reflektojnë për to e as të nxjerrin mësim prej tyre. Allahu rrëfen për këtë gjendje të mohuesve si vijon:

Sa për ata që mohojnë, njësoj është, i paralajmërove apo nuk i paralajmërove - ata nuk besojnë. Allahu i ka vulosur zemrat e tyre, ndërsa në veshët dhe sytë e tyre kanë mbulesë; ata i pret një dënim i madh. (Sure Bekare: 6-7)

T'ua kthesh shpinën paralajmërimeve të Zotit tonë, dhe të harrosh veprat që i ke bërë, është në të vërtetë “një gabim i madh.” Kështu, Allahu e ka turbulluar të kuptuarit e tyre dhe i ka privuar ata nga mirësitë e Tij. Kjo ngase ata janë prej atyre që kurrë nuk do të udhëzohen:

Kush është më i padrejtë se ai që, kur ia kujtojnë shpalljet e Zotit të vet, largohet nga ato dhe harron se ç'kanë bërë duart e tij më parë?! Ne kemi vënë perde në zemrat e tyre, që të mos e kuptojnë atë (Kuranin), dhe ua kemi rënduar veshët. Edhe sikur ti t'i thërrasësh ata në rrugën e drejtë, ata kurrë nuk do të udhëzohen. (Sure Kehf: 57)

Prapëseprapë, Allahu u ka dërguar paralajmërime atyre me anë të Kur'anit, duke iu dhënë mundësinë që ata të marrin mësim, sepse, dënimi me të cilin do të përballen do të tejkalojë atë që ata do të mund të përfytyronin. **Mos harroni kurrë se gjendja e atyre që këmbëngulin për të mos i vënë veshin paralajmërimeve të Allahut do të jetë si vijon:**

Por, kur e harruan atë për të cilën ishin paralajmëruar, Ne i shpëtuan ata që këshillonin, kurse i ndëshkuam ashpër keqbërësit, për shkak të mosbindjes së tyre. (Sure A'raf: 165)

Allahu, që i ka bërë urdhrat e Kur'anit të detyrueshme për ne, nuk dëshiron vështirësi për robërit e Tij. Përkundrazi, Ai e bën jetën e robërve të Tij të lehtë këtu në këtë botë, si dhe u jep atyre lajmin e gëzuar të Xhenetit, një vendbanimi pafundësisht të bukur ku ata do të hyjnë së shpejti. Allahu, i Gjithëmëshirshmi dhe Mëshirëploti, gjithashtu premton t'ua falë robërve të Tij që i luten Atij veprat e tyre të këqija. Duke qenë kështu, njeriu e ka për detyrë ta ketë frikën e Allahut dhe ta adhurojë Atë ashtu siç i takon Atij:

Kthehuni tek Zoti juaj dhe nënshtrojuni Atij, para se t'ju vijë dënimi, sepse atëherë nuk do të mund t'ju ndihmojë kush. Ndiqni më të mirën e asaj që ju është shpallur nga Zoti juaj, para se t'ju vijë dënimi papritmas, pa e ndier atë, që të mos thotë njeriu: "Mjerë për mua që nuk i kam kryer detyrimet ndaj Allahut, madje, edhe jam tallur!" (Sure Zumer: 54-56)

Në të vërtetë, nëse një person ua vë veshin këtyre paralajmërimeve apo jo dhe sillet me përgjegjësi ndaj Krijuesit të Tij, apo shpërfill dhe e harron çdo këshillë që merr, e vërteta se ne të gjithë jemi duke nxituar drejt atij momenti kur çdo njeri do të thirret për të dhënë llogari për veprat e tij apo të saj mbetet. Allahu që nuk gabon dhe nuk harron kurrë, do t'i tubojë të gjithë njerëzit për të dhënë llogari:

... Do të ktheheni tek Ai që di të dukshmen dhe të padukshmen e Ai do t'ju njoftojë për atë që keni bërë." (Sure Teube: 105)

Duke qenë kështu, mos harroni kurrë se një paralajmërim që ju mund ta dëgjoni mund të jetë paralajmërimi juaj i fundit nga Zoti juaj, shansi juaj i fundit. Nëse nuk doni të përjetoni vuajtjen e përjetshme, mos harroni se e vetmja mënyrë për të shpëtuar nga ndëshkimi është që të pendoheni dhe të bëheni robër të vërtetë të Allahut.

Mos u bëni si ata që e harruan Allahun, kështu që Ai i bëri të harronin vetveten! Pikërisht ata janë të pabindurit. (Sure Hashr: 19)

Ju së shpejti do ta kujtoni atë që po ju them! Unë çështjen time ia lë Allahut, sepse Ai i sheh vërtet robërit e Vet". (Sure Gafir: 44)

Çfarë ju është këshilluar në këtë libër janë fakte që një person i cili beson në Allahun nuk e ka lejen ose mundësinë që të zgjedh të jetë mospërfillës. Sepse, kjo është një zgjedhje përfundimi i së cilës do të jetë një jetë e përjetshme në Xhenet ose në Xhehenem. Për këtë arsye, një person që i frikësohet Allahut, dhe është i sigurt për botën tjetër, në mënyrë rigorozë i shmanget çdo gjëje që ka të ngjarë ta vë në rrezik përfundimin e jetës së tij të përjetshme. Për të njëjtën arsye, ai e mirëpret çfarëdo këshille dhe përkujtimi që do të jetë i dobishëm për jetën e tij në botën tjetër. Të jesh krenar apo kryelartë, në anën tjetër, janë qëndrime të veçanta për jobesimtarët. I vetëdijshëm se çdo përkujtim ka për qëllim që ta shpëtojë atë prej Zjarrit, një besimtar reflekton me përlulje për to.

Duke e imagjinuar veten përgjatë këtij muri, siç përmendet në Kur'an, janë kriteret e vërteta mbi të cilat bazohet sinqeriteti i njeriut në sjelljen e tij. Ky mur është vendi ku njeriu – ende i pasigurt se ku do të vendoset, edhe pse faktikisht mund ta shoh Xhenetin dhe Xhehenemin, respektivisht – pret ta dëgjojë gjykimin e Allahut lidhur me të. Ajetet përkatëse të Kur'anit janë si vijon:

Një mur do t'i ndajë ata, ndërsa në lartësitë e tij do të ndodhen njerëz, të cilët i njohin të dyja palët sipas tipareve. Ata do t'u thërrasin banorëve të Xhenetit: "Paqja qoftë mbi ju!" Ata nuk do të kenë hyrë ende në Xhenet, ndonëse shpresojnë. E kur t'i kthejnë sytë nga banorët e zjarrit, do të thonë: "O Zoti ynë! Mos na hidh midis këtyre njerëzve të këqij!" (Sure A'raf: 46-47)

Imagjino veten përgjatë këtij muri, diku midis Xhenetit dhe Xhehenemit: si ka mundësi që të keni harruar diçka që ka

të ngjarë t'ju shpie në Xhehenem, ndërsa jeni atje në cepin e tij?

Në të njëjtën mënyrë, a do të mund ta shpërfillnit një paralajmërim që ka të ngjarë ta vë në rrezik arritjen e Xhenetit, derisa ai është aq afër? Ose, a do të mërzhiteshit nëse dikush do t'ua përkujtonte atë? Përkundrazi, ju do të ndiheshit mirënjohës ndaj atij personi për përkujtimin.

Këto kritere mbi të cilat përcaktohet sinqeriteti vlejné gjithashtu edhe për peshojat e drejtësisë që do të vendosen për t'i peshuar veprat e njerëzve në Ditën e Gjykimit. Atë ditë, çdo njeri do të ketë nevojë për çdo vepër të mirë në emër të tij, edhe nëse ajo nuk do të peshojë më shumë se një grimcë e vogël. Po kështu, ai do të dëshirojë të largohet nga çdo vepër e keqe e tij, edhe nëse ajo nuk do të peshojë më shumë se një grimcë e vogël. Peshojat do të jetë aq të ndjeshme sa që edhe pesha e një grimce të vetme në njërën prej enëve të peshores mund të ndryshojë jetën e përfjetshme të njeriut.

Prandaj, urdhërimi për punë të mira dhe ndalimi i së keqes, thirrja e njerëzve në rrugën e Allahut, dhe paralajmërimi i njerëzve për Ditën e Gjykimit, janë mirësi të mëdha për njeriun, i cili është i prirur të jetë harrestar. Arsyeja pse për banorët e Xhehenemit është caktuar Xhehenemi rrëfëhet si vijon në Kur'an:

Ata të cilët e morën fenë për lojë dhe argëtim dhe u mashtruan nga jeta e kësaj bote". Ne sot do t'i harrojmë ata, ashtu siç e patën harruar ata takimin e kësaj Dite dhe siç mohuan shpalljet Tona. (Sure A'raf: 51)

Duket se njerëzit janë më të prirur t'iu kushtojnë më shumë vëmendje çështjeve prej të cilave ata kanë ndonjë përfitim. Për shembull, nëse një personi i ofrohet një shumë e

madhe e parave, nëse ai përmbush një detyrë deri në fund të ditës, mund të përftytyrojmë se me sa vëmendje dhe me çfarë përkushtimi do ta realizonte ai atë. Gjithashtu, ai do të ishte jashtëzakonisht vigjilent dhe i vëmendshëm po të dinte se pakujdesia e tij ose dështimi për ta përmbushur atë detyrë do të rezultonte me një dënim të ashpër.

Dëshira e besimtarëve, dhe syçeltësia e tyre ndaj pakujdesisë, rezultojnë nga besimi i patundur i tyre në botën tjetër, dhe në ekzistencë e Xhenetit dhe të Xhehenemit. Kjo është arsyeja pse besimtarët e veprojnë në përputhje me këtë të vërtetë gjatë gjithë jetës së tyre, dhe janë të përcaktuar që në fund të hyjnë në Xhenet **“për atë që kanë punuar më parë në ditët që kanë kaluar.” (Sure Hakka: 24)**

Duke qenë kështu, kujtoni gjithmonë gjendjen e njerëzve të cilët presin në frikë në këtë mur ndarës. Kurrë mos harroni se ajo kohë dhe ai vend i përshkruar në Kur'an janë më të besueshme se realiteti në të cilin jetoni mu në këtë moment dhe se të gjitha përkujtimet që ju bëhen, bëhen vetëm e vetëm për t'iu thirrur drejt shpëtimit dhe jetës së amshueshme në Xhenet.

KURRË MOS HARRONI SE ALLAHU I KRIJOI TË GJITHA GJALLESAT

Shumë njerëz pranojnë gjithçka që dëgjojnë prej shkencëtarëve si fakte të sakta. Madje as nuk iu shkon ndër mend se shkencëtarët mund të kenë po ashtu paragjyqime të ndryshme filozofike apo ideologjike.

Mirëpo, kjo është një ide e gabuar e rëndomtë; për shembull, ca shkencëtarë që mbështesin evolucionin ua imponojnë publikut paragjyqimet dhe pikëpamjet e tyre filozofike nën maskën e shkencës. Për shembull, edhe pse janë të vetëdijshëm që ndodhitë e rastit nuk shkaktojnë asgjë tjetër pos parregullsi dhe pështjellim, ata prapëseprapë pohojnë se ky rregull, plan dhe projektim i mrekullueshëm, që mund të shihet si në gjithësi ashtu edhe në organizmat e gjallë, zuri fill nga rastësia.

Për shembull, një biolog ateist vrojton personalisht strukturën jashtëzakonisht komplekse të një molekule të proteinës. Ai e di shumë mirë se në këtë kompleksitet ekziston një projektim madhështor dhe se është e pamundshme që ky rregull të ketë ardhur në jetë vetvetiu. Megjithatë, ai pohon se

proteina, materiali ndërtimor i jetës, u krijua rastësisht në kushtet primitive të tokës miliarda vite më parë. Ky është një pohim i paarsyeshëm. Ai nuk ndalon këtu; ai pohon po ashtu se, jo vetëm një, por me miliona molekula të proteinës u formuan rastësisht, dhe pastaj, në mënyrë të pabesueshme, u bashkuan për të krijuar qelizën e parë të gjallë. Dhe, ai mbron pikëpamjen e tij me një kokëfortësi të verbër. Ky person është një shkencëtar evolucionist.

Po t'i gjente po i njëjti shkencëtar tri tulla që qëndrojnë njëra mbi tjetrën ndërsa ecën përgjatë një rruge të rrafshët, ai kurrë nuk do të supozonte se këto tulla janë bashkuar rastësisht dhe pastaj janë vendosur njëra mbi tjetrën, përsëri rastësisht. Vërtetë, kushdo që do ta bënte një pohim të tillë do të konsiderohej i çmendur. Si është e mundshme pra që njerëzit të cilët përndryshe janë të aftë t'i vlerësojnë ngjarjet e zakonshme në mënyrë të arsyeshme të mund të përvetësojnë një teori të tillë të paarsyeshme kur bëhet fjalë për gjykimin për vet ekzistencën e tyre?

Nuk ka mundësi të pohohet se kjo teori është përvetësuar në emër të shkencës: kurdo që ekzistojnë dy alternativa njëlloj të mundshme, qasja shkencore kërkon që të merren parasysh të dyja. Megjithatë, as edhe një molekulë e vetme e proteinës, e të mos flasim për një qelizë të tërë, nuk ka mundur të krijohet rastësisht.

Në këtë rast, mbetet vetëm një mundësi. Jeta nuk ka ndodhur rastësisht; ajo ka ardhur në jetë nga ana e një intelekti. Me fjalë të tjera, ajo është krijuar. Të gjitha gjallesat kanë ardhur në jetë si krijim i Allahut, Zotëruesit të diturisë, fuqisë dhe urtësisë superiore. Kjo nuk është thjeshtë një formë e të besuarit; është një përfundim i arsyeshëm tek i cili kemi arritur në mënyrë të logjikshme dhe shkencore.

Kështu që, mos harroni kurrë se është Allahu, Zoti ynë, i Cili e krijoi gjithësinë dhe e projektoi atë, deri në hollësinë më të vogël.

MASHTRIMI I EVOLUCIONIT

Çdo hollësi në këtë gjithësi dëshmon për një krijim superior. Në të kundërt, materializmit, i cili kërkon të mohojë faktin e krijimit në gjithësi, nuk është tjetër veçse një ide e gabuar antishkencore.

Pasi që materializmi është zhvlerësuar, të gjitha teoritë e tjera të bazuara në këtë filozofi janë bërë të pabaza. Më kryesorja prej tyre është Darwinizmi, domethënë, teoria e evolucionit. Kjo teori, e cila pohon se jeta ka zënë fill nga materia e pajetë përmes rastësive, ka qenë e demoluar me pranimin e faktit se gjithësia u krijua nga Allahu. Astrofizikani amerikan Hugh Ross e shpjegon këtë si më poshtë:

Ateizmi, Darwinizmi, si edhe pothuajse të gjithë "izmat" që rrjedhin nga filozofitë e shekullit tetëmbëdhjetë e gjer në shekullin njëzet bazohen në supozimin, në supozimin e gabuar, se gjithësia është e pafund. Kjo veçanti na ka sjellë ballë për ballë me shkakun – apo me shkaktarin – përtej / pas / para gjithësisë dhe çdo gjëje që përmban ajo, duke përfshirë edhe vet jetën.¹

Është Allahu Ai që krijoi gjithësinë dhe i Cili e projektoi atë gjer në hollësinë e saj më të vogël. Prandaj, është e pamundur që të jetë i vërtetë pohimi i teorisë së evolucionit se qeniet e gjalla nuk janë krijuar nga Allahu, por janë produkte të rastësive.

Nuk përbën befasi fakti se kur i hedhim një sy teorisë së evolucionit, shohim se kjo teori është shpallur e pavlefshme nga gjetjet shkencore. Projektimi i jetës është jashtëzakonisht kompleks dhe mahnitës. Në botën e pajetë, për shembull, mund të zbulojmë se sa të ndjeshme janë baraspeshat mbi të cilat mbështeten atomet, dhe për më tepër, në botën e gjallë, mund të vëzhgojmë në cilat projekte komplekse u bashkuan këto atome, dhe sa të jashtëzakonshëm janë mekanizmat dhe strukturat e të tilla si proteinat, enzimat, dhe qelizat, të cilat prodhohen me to.

Ky projektim i jashtëzakonshëm i jetës e zhvlerësoi Darwinizmin në fund të shekullit të 20-të.

Ne jemi marrë me këtë temë në detaje në disa prej studimeve tona tjera dhe do të vazhdojmë ta bëjmë këtë. Megjithatë, ne mendojmë se, duke pasur parasysh rëndësinë e saj, do të jetë e dobishme të bëjmë një përmbledhje të shkurtër edhe këtu.

Dështimi shkencor i Darwinizmit

Teoria e evolucionit, edhe pse është një doktrinë që i ka fillimet në Greqinë e lashtë, u përqaftua gjerësisht në shekullin e nëntëmbëdhjetë. Zhvillimi më i rëndësishëm që e bëri teorinë temën kryesore të botës së shkencës ishte botimi në vitin 1859 i librit Origjina e Llojeve të Çarls Darvinit. Në këtë libër, ai doli me pretendimin se llojet e ndryshme në tokë nuk janë krijuar veç e veç, por rrjedhin nga një stërgjysh i

përbashkët dhe kanë ndryshuar nga njëra-tjetra nëpërmjet ndryshimeve të vogla me kalimin e kohës. Teoria e Darvinit nuk mbështetet në asnjë zbulim shkencor konkret, siç e pranoi edhe ai vet, ajo ishte vetëm një “supozim”. Veç kësaj, ashtu siç e pranoi Darvini në kapitullin e gjatë të librit të tij të titulluar “Vështirësitë e Teorisë”, teoria dështoi përballë një sërë çështjesh vendimtare.

Darvini mbështeti të gjitha shpresat e tij në zbulimet e reja shkencore, të cilat shpresonte që do të zgjidhnin këto vështirësi. Mirëpo, në kundërshtim me atë që ai shpresonte, zbulimet shkencore zgjeruan përmasat e këtyre vështirësive. Disfata e darvinizmit përballë shkencës mund të përmblihet në tre tituj kryesorë:

- 1) Teoria nuk arrin të shpjegoj se si ka zënë fill jeta në tokë.
- 2) Nuk gjendet asnjë zbulim shkencor që tregon se “mekanizmat e evolucionit” të propozuara nga kjo teori, posedojnë asnjë force evoluese.
- 3) Të dhënat fosile provojnë pikërisht të kundërtën e ideve të parashtruara nga kjo teori.

Në këtë pjesë, do të shtjellojmë në vija të përgjithshme këto tri çështje themelore:

Pengesa e parë e pakapërcyeshme: Zanafilla e jetës

Teoria e evolucionit pretendon se të gjitha speciet rrjedhin nga një qelizë e vetme e shfaqur në Tokën primitive 3.8 miliardë vjet më parë. Si është e mundur që një qelizë e vetme të ndërtojë miliona specie të gjalla e të komplikuar dhe, nëse me të vërtetë ka ndodhur diçka e tillë, përse nuk gjendet asnjë gjurmë në të dhënat fosile janë disa nga pyetjet

në të cilat teoria nuk është në gjendje të jap përgjigje. Por në fillim, duhet të pyetemi: Si u krijua kjo “qelizë e parë”?

Meqë teoria e evolucionit e mohon krijimin dhe çfarëdo ndërhyrje të mbinatyrshe, ajo supozon se “qeliza e parë” është shfaqur rastësisht pa asnjë projektim, planifikim apo rregullim, përbrenda ligjeve të natyrës. Sipas kësaj teorie, materia e pajetë duhet të ketë krijuar rastësisht qelizën e gjallë. Por kjo hipotezë bie ndesh me ligjet më të pakundërshtueshme të biologjisë.

“Jeta rrjedh nga jeta”

Darvini, në librin e tij, nuk ka folur kurrë mbi zanafillën e jetës. Koncepti primitiv shkencor në periudhën kur jetoi ai supozonte se gjallesat zotërojnë një konstrukt shumë të thjeshtë. Sipas teorisë së krijimit të rastësishme që besojnë në mesjetë, lëndët e pajetë/inorganike, duke u bashkuar, mund të formojnë një qenie të gjallë. Në atë periudhë ishte shumë i përhapur mendimi se insektet formoheshin nga tepricat e ushqimeve, ndërsa minjtë nga gruri. Për të provuar diçka të tillë janë bërë eksperimente nga më të çuditshmet: Një leckë e ndotur me pak grurë mbi të, në një anë, ndërsa në anën tjetër një shkencëtar, duke pritur që pas një kohe të formoheshin minj.

Gjithashtu mendohej se shfaqja e krimbave në një copë mishi ishte dëshmi e krijimit të vetvetishëm/spontan. Por më vonë do të kuptohej se ata krimba nuk formoheshin vetvetiu në mish, por nga larvat e padukshme për syrin që sillleshin nga mizat.

Madje edhe kur Darvini shkroi librin *Origjina e Llojeve*, besimi se bakteret formoheshin nga materia e pajetë ishte një gjë e pranuar gjerësisht në botën e shkencës.

Por vetëm 5 vite pas botimit të librit të Darvinit, Lui Paster shpalli përfundimet e arritura pas shumë studimeve dhe eksperimenteve të gjata që rrëzuan plotësisht krijimin spontan, i cili përbënte gur-themelin e teorisë së Darvinit. Në ligjëratën e tij triumfale në Sorbonë në vitin 1864, Pasteri tha: *“Kurrë më nuk do të rimarr veten krijimi spontan prej grushtit vdekjeprurës të dhënë nga ky eksperiment i thjeshtë.”*²

Mbrojtësit e teorisë së evolucionit i kundërshtuan për një kohë të gjatë zbulimet e Pasterit. Mirëpo shkenca, e cila po përparonte duke nxjerrë në dritë ndërtimin kompleks të qelizës së organizmit të gjallë, e përforcoi edhe më tepër pavlefshmërinë e pretendimeve mbi krijimin e rastësishëm të jetës.

Përpjekjet e pafrytshme të shekullit njëzet

Evolucionisti i parë, i cili u mor me çështjen e zanafillës së jetës në shekullin e njëzet ishte biologu i njohur rus Aleksandër Oparin, i cili u mundua të provonte, me anë të një sërë tezash të hedhura nga vetë ai në vitet 1930, se qeliza e gjallë mund të krijohej rastësisht. Por këto punime do të dilnin të pasuksesshme dhe Oparin do të detyrohej ta bënte këtë rrëfim:

Mirëpo, fatkeqësisht, çështja e zanafillës së qelizës përbën ndoshta pikën më të errët të gjithë studimit të evolucionit të organizmave.³

Pasuesit evolucionist të Oparinit u munduan të bënin eksperimente për të gjetur një zgjidhje për këtë çështje. Më i njohuri nga këto eksperimente ishte ai që u ndërmor në vitin 1953 nga kimisti amerikan Stenli Miler, i cili, duke bashkuar gazrat, që ai pretendonte se kishin ekzistuar në atmosferën

primitive në një ambient eksperimental dhe duke i ekspozuar ato ndaj një burimi të jashtëm energjie, Milleri formoi disa molekula organike (aminoacide) të pranishme në strukturën e proteinave.

Mezi kishin kaluar disa vite para se të zbulohesh se ky eksperiment, i cili atëherë u paraqit si një hap i rëndësishëm në emër të evolucionit, ishte i pavlefshëm, sepse atmosfera e përdorur në këtë eksperiment ishte shumë më e ndryshme nga kushtet reale të Tokës.⁴

Pas një periudhe të gjatë heshtjeje, Milleri pranoi se atmosfera e përdorur nga ai nuk ishte reale.⁵

Të gjitha përpjekjet evolucioniste që u ndërmorën gjatë shekullit të njëzet për të shpjeguar zanafillën e jetës përfunduan pa sukses. Xhefri Bada, gjeo-kimisti i njohur nga Instituti Skrips i San Diegos, në një artikull të botuar në vitin 1998 në revistën “*Earth*”, pranon këtë fakt:

*Sot, duke e lënë pas shekullin e njëzet, akoma përballemi me problemin më të madh të pazgjidhur që kishim kur hymë në shekullin e njëzet: Si zuri fill jeta në tokë?*⁶

Ndërtimi i ndërlikuar i jetës

Shkaku kryesor që çështja mbi zanafillën e jetës ka hyrë në një dilemë të tillë është se madje ata organizma të gjallë që mendohej të jenë më të thjeshtat kanë ndërtim jashtëzakonisht të ndërlikuar. Qeliza e një gjallese është shumë më e ndërlikuar se të gjitha produktet teknologjike që ka arritur të prodhojë njeriu. Sot, madje edhe në laboratorët më të përparuara të botës, duke bashkuar materie kimike organike, nuk do të mund të arrijmë kurrë të përfitojmë një qelizë të vetme.

Kushtet që nevojiten për formimin e një qelize janë aq të shumta sa kurrë nuk mund të shpjegohen me rastësi. Probabiliteti që proteinat, njësia bazë e qelizës, të sintetizohen rastësisht është 1 në 10^{950} (për një proteinë mesatare me 500 aminoacide). Në matematikë probabilitetet më të vogla se 10^{50} konsiderohen të pamundura.

Molekula e ADN-së përmban informacionet gjenetike si një bankë informacionesh me kapacitet të pabesueshëm. Nëse do ta hidhnim në letër informacionin që përfshin ADN-ja e njeriut, do të krijohej një bibliotekë me 900 volume enciklopedike me nga 500 faqe secili.

Në këtë pikë shfaqet një dilemë shumë interesante: ADN-ja mund ta kopjoj/përsëris vetveten vetëm me ndihmën e disa proteinave të specializuara (enzimave). Mirëpo, sinteza e këtyre enzimave mund të realizohet vetëm me anë të informacionit të koduar në ADN. Pasi që ato të dyja janë të varura nga njëra tjetra, ato duhet të ekzistojnë në të njëjtën kohë për kopjim/përsëritje. Kjo e sjellë skenarin se jeta ka zënë fill vetvetiu në një rrugë pa krye. Prof. Lesli Orgel, një evolucionist me reputacion nga Universiteti i San Diegos në Kaliforni, e pranon këtë fakt në botimin e revistës *Scientific American* të Shtatorit të vitit 1994:

Është krejtësisht e pamundshme që proteinat dhe acidet nukleike, duke qenë të dyja komplekse për nga ndërtimi, të jenë krijuar vetvetiu në të njëjtin vend dhe në të njëjtën kohë. Po ashtu duket e pamundshme ta kemi njërën pa tjetrën. Dhe kështu, në shikim të parë, njeriut do t'i duhej të vjen në përfundimin se, në të vërtetë, jeta kurrë nuk ka mundur të zë fill me anë të mjeteve kimike.⁷

Padyshim, nëse është e pamundur që jeta të ketë zënë fill nga shkaqet natyrore, atëherë duhet të pranohet se jeta u

“krijua” në mënyrë të mbinatyrshme. Ky fakt zhvlerëson në mënyrë të qartë teorinë e evolucionit, qëllimi kryesor i së cilës është të mohoj krijimin.

Mekanizmat imagjinarë të evolucionit

Çështja e dytë e rëndësishme që e bën teorinë e Darvinit të pavlefshme është se të dy konceptet e paraqitura nga kjo teori si “mekanizma të evolucionit”, u kuptua se në të vërtetë nuk zotërojnë asnjë forcë evoluese.

Darvini e mbështeti hipotezën e tij në tërësi në mekanizmin e “seleksionimit natyror.” Rëndësia që i jepte këtij mekanizmi mund të kuptohet fare lehtë edhe nga titulli i librit të tij: *Origjina e Llojeve nëpërmjet seleksionimit natyror*...

Seleksionimi natyror pohon se ato gjallesa që janë më të fuqishme dhe që i përshtaten më mirë kushteve natyrore të vendbanimeve të tyre do të mbijetojnë në luftën për jetë. P.sh., në një kope sorkadhesh që kërcënohet prej kafshëve të ndryshme grabitqare, do të mbijetojnë vetëm ato sorkadhe që vrapojnë më shpejt. Kështu që kopeja e sorkadheve do të përbëhet nga individët më të fortë dhe më të shpejtë. Mirëpo, sigurisht që ky mekanizëm nuk mund të shkaktojë evoluimin e sorkadheve e t'i kthejë në një lloj tjetër gjallese, për shembull, në kuaj.

Për këtë arsye, mekanizmi i seleksionimit natyror nuk zotëron asnjë forcë evoluese. Edhe Darvini ishte i ndërgjegjshëm për këtë realitet, ndaj në librin e tij *Origjina e Llojeve* u detyrua të pohonte:

Seleksionimi natyror s'mund të bëjë asgjë përderisa nuk shfaqen dallime dhe ndryshime të dobishme individuale.⁸

Ndikimi i Lamarkut

Si mund të formoheshin këto ndryshime të dobishme? Darvini, kësaj pyetjeje u mundua t'i përgjigjej nga këndvështrimi i të kuptuarit primitiv të shkencës së asaj kohe. Sipas biologut francez Shevalie Lamark (1774-1829), i cili ka jetuar para Darvinit, gjallesat ia përcollën brezit pasardhës të gjitha ndryshimet fizike, të cilat kishin fituar gjatë jetës së tyre. Ai pohonte se këto cilësi, të cilat u akumuluan nga një brez në tjetrin, bënë që të formohen specie të reja. Për shembull, ai pohonte se gjirafat evoluuan nga antilopat gjatë përpjekjeve të tyre për të arritur gjethet e pemëve të larta, qafat e tyre u zgjatën nga njëri brez në tjetrin

Edhe Darvini ka dhënë shembuj të ngjashëm. Në librin e tij *Origjina e Llojeve*, për shembull, ai thotë se disa arinj për të gjetur ushqim në thellësi të detit me kohë u shndërruan në balena.⁹

Por zbulimet e Gregor Mendelit (1822-1884) të ligjeve të trashëgimisë, të cilat u saktësuan nga shkenca e gjenetikës, e cila lulëzoi në shekullin e njëzet, hedhën poshtë plotësisht legjendën e përcjelljes së karakteristikave të fituara në brezat pasardhës. Kështu, u vërtetua përfundimisht se seleksionimi natyror ishte një mekanizëm joefektiv.

Neo-darvinizmi dhe mutacionet

Për të gjetur një zgjidhje, darvinistët nxorën në dritë “Teorinë Sintetike Moderne”, apo siç njihet ndryshe Neo-Darvinizmin, në fund të viteve 1930. Neo-Darvinizmi shtoi mutacionet, të cilat janë shtrembërime të formuara në gjenet e gjallesave për shkak të faktorëve të tillë të jashtëm si

rrezatimi apo gabimet në përsëritje, si “shkaqe të ndryshimeve të dobishme” përveç mutacionit natyror.

Modeli, i cili edhe sot e ruan vlerën në emër të evolucionit, është Neo-Darvinizmi. Sipas kësaj teorie miliona gjallesa në botë u formuan si rezultat i një procesi me anën e të cilit organe të shumta komplekse të këtyre organizmave (p.sh., veshët, mushkëritë dhe krahët) iu nënshtruan “mutacioneve,” domethënë çrregullimeve gjenetike. Por ekziston një fakt i prerë shkencor që plotësisht e hedh poshtë këtë teori: Mutacionet nuk i zhvillojnë gjallesat, përkundrazi, ato janë gjithmonë të dëmshme.

Arsyeja për këtë është shumë e thjeshtë: ADN-ja zotëron një ndërtim shumë të ndërlikuar dhe çdo ndikim spontan mbi këtë molekulë, mund vetëm t’i shkaktojë dëm asaj. Gjeneticisti amerikan B. G. Ranganathan e shpjegon këtë fakt si në vazhdim:

Së pari, mutacionet e vërteta janë shumë të rralla në natyrë. Së dyti, shumica e mutacioneve janë të dëmshme pasi që janë të rastësishme, më parë se ndryshime të rregullta në strukturën e gjeneve; çfarëdo ndryshimi i rastësishëm në një sistem tejet të rregullt do të ndikojë për të keq, jo për të mirë. Për shembull, nëse një tërmet do të dridhte një ndërtim tejet të rregullt siç është një ndërtesë, do të ndodhte një ndryshim i rastësishëm në kornizën e ndërtesës, i cili sipas të gjitha gjasave, nuk do të ishte një përmirësim.¹⁰

Nuk çudit fakti se deri më sot nuk është vëzhguar asnjë rast i ndonjë mutacioni të dobishëm, domethënë, i cili është parë të zhvilloj kodin gjenetik. Është vërtetuar se të gjitha mutacionet janë të dëmshme. Është kuptuar se mutacioni, i cili është paraqitur si një “mekanizëm i evolucionit,” është në të

vërtetë një dukuri gjenetike që dëmton gjallesat dhe i lë të gjymtuara. (Efekti më i zakonshëm i mutacionit në qeniet njerëzore është kanceri.) Natyrisht, një mekanizëm shkatërrues nuk mund të jetë “mekanizëm evolutiv.” Seleksionimi natyror, në anën tjetër, “s’ mund të bëj asgjë i vetëm,” siç e pranoi edhe Darvini. Ky fakt na tregon se nuk ekziston ndonjë “mekanizëm evolutiv” në natyrë. Pasi që nuk ekziston asnjë mekanizëm evolutiv, asnjë proces i tillë i imagjinuar i quajtur “evolucion” nuk ka mundur të ndodhë.

Të dhënat fosile: asnjë gjurmë e formave kalimtare

Të dhënat fosile janë treguesi më i qartë se skenari që sugjerohet nga teoria evolucionit nuk ka ndodhur kurrë.

Sipas kësaj teorie, të gjitha gjallesat kanë evoluar nga një paraardhës. Një specie, e cila ekzistonte më parë, me kalimin e kohës, u shndërrua në diçka tjetër dhe të gjitha speciet u krijuan në këtë mënyrë. Me fjalë të tjera, ky transformim u zhvillua gradualisht gjatë një periudhe të gjatë prej qindra miliona vjetësh.

Po të kishte qenë kështu, lloje të shumta kalimtare duhej të kishin ekzistuar dhe jetuar brenda kësaj periudhe të gjatë transformimi.

Për shembull, disa krijesa gjysmë peshk–gjysmë zvarranik duhej të kishin jetuar në të kaluarën të cilat kishin fituar disa tipare zvarranikësh, përveç tipareve të peshkut të cilat ato tashmë i kishin. Apo duhej të kishin ekzistuar disa zvarranik-zogj, të cilët fituan disa tipare të zogjve përveç tipareve të zvarranikëve që ato tashmë i kishin. Meqë këto gjallesa do të duhej të kishin ekzistuar në një periudhë kalimtare, gjallesat

duhet të kenë qenë të gjymtuara dhe me një sërë të metash. Evolucionistët, këto qenie imagjinare që besojnë të kenë jetuar në të kaluarën, i quajnë “forma kalimtare”.

Nëse me të vërtetë do të kishin ekzistuar gjallesa të tilla në të kaluarën, atëherë do të duhej të kishte me miliona dhe madje miliarda sosh për nga numri dhe llojlojshmëria. Ajo që është më me rëndësi, mbetjet e këtyre qenieve të çuditshme do të duhej të haseshin në të dhënat fosile. Darvini, në librin *Origjina e Llojeve*, këtë fakt e shpjegon kështu:

Nëse teoria ime është e vërtetë, atëherë forma kalimtare të panumërta që lidhin speciet e të njëjtit grup, duhet të kenë ekzistuar sigurisht... Si rrjedhim, provat për ekzistencën e tyre të mëparshme do të mund të gjendeshin vetëm në mbetjet fosile.”¹¹

Shpresat e venitura të Darvinit

Mirëpo, edhe pse janë bërë shumë kërkime intensive për të gjetur fosilet që nga mesi i shekullit të nëntëmbëdhjetë në mbarë botën, ende nuk është gjetur asnjë formë kalimtare. Të gjitha fosilet, në kundërshtim me atë që shpresonin evolucionistët, tregojnë se jeta në Tokë u shfaq rastësisht, krejt papritur dhe plotësisht e formuar.

Një paleontolog i njohur britanik, Derek V. Ager, edhe pse një evolucionist, e pranon këtë realitet:

Problemi ynë është ky: Tek analizojmë me hollësi të dhënat fosile në nivelin e klasave apo llojeve, hasim gjithmonë e më tepër jo evolucion gradual, por shpërthim të papritur të një lloji në llogari të një tjetri.¹²

Me fjalë të tjera, te fosilet e gjetura, të gjitha llojet e

gjallesave shfaqen papritmas dhe në formën e tyre të përfunduar, pa asnjë formë të ndërmjetme në mes. Kjo është pikërisht e kundërta e supozimeve të Darvinit. Për më tepër, kjo është një provë shumë e fortë që gjallesat janë krijuar. I vetmi shpjegim që një specie e gjallë të shfaqet papritmas e plotë dhe pa paraardhës nga i cili të ketë evoluar është se ajo u krijua. Kjo e vërtetë është pranuar po ashtu nga biologu i mirënjohur evolucionist Douglas Futuyuma:

Krijimi dhe evolucioni, në mes tyre, shter shpjegimet e mundshme për zanafillën e gjallesave. Organizmat ose janë shfaqur në tokë të zhvilluara plotësisht, ose jo. Në rast se nuk janë zhvilluar gradualisht, ato duhet të jenë zhvilluar nga specie që kanë ekzistuar më parë me anë të ndonjë procesi modifikimi. Në rast se janë shfaqur plotësisht të zhvilluara, ato me të vërtetë duhet të jenë krijuar nga ndonjë intelekt i plotfuqishëm.¹³

Fosilet tregojnë se qeniet e gjalla u shfaqën në Tokë të formuara plotësisht dhe në gjendje të përkryer. Me fjalë të tjera “origjina e llojeve,” në kundërshtim me supozimin e Darvinit, nuk është evolucioni, por krijimi.

Përralla e evolucionit të njeriut

Çështja që trajtohet më shpesh nga mbrojtësit e teorisë së evolucionit është prejardhja e njeriut. Mendimi darvinist mbi këtë çështje thotë se qeniet njerëzore moderne që jetojnë sot kanë evoluar nga disa krijesa të ngjashme me majmunët. Gjatë kësaj periudhe të supozuar, e cila mendohet të ketë filluar rreth 4-5 milionë vjet më parë, pretendohet se kanë jetuar “forma kalimtare” midis njeriut modern dhe të parëve të tij. Ka katër “kategori” bazë në gjithë këtë skenar të imagjinuar:

1. Australopiteku
2. Homo habilis
3. Homo erektus
4. Homo sapiens

Evolucionistët i japin emrin “*Australopitek*” (që do të thotë “majmuni i jugut”), të ashtuquajturit paraardhës të parë të njeriut të ngjashëm me majmunët. Këto qenie të gjalla nuk janë në fakt asgjë tjetër, përveçse një specie e zhdukur majmuni. Kërkimet e shumta të Lordit Solli Cukerman dhe Profesorit Çarlls Oksnard, dy anatomistë me famë botërore nga Anglia dhe SHBA-ja, rreth mbetjeve të australopitekëve tregojnë se këto qenie i përkisnin një lloji të majmunit të zhdukur dhe se nuk kishin asnjë ngjashmëri me qeniet njerëzore.¹⁴

Evolucionistët e quajnë fazën tjetër të evolucionit njerëzor “*homo*,” domethënë “njeri”. Sipas këtij pretendimi, qeniet e gjalla të serisë “*homo*” ishin më të zhvilluara se *australopitekët*. Evolucionistët i vendosën fosilet e këtyre krijesave të ndryshme pranë njëra-tjetrës me një renditje të caktuar dhe përpiluan një plan imagjinar evolucioni. Ky plan është imagjinar, sepse faktikisht asnjë lidhje evolucionare mes këtyre klasave të ndryshme nuk është provuar. Ernst Majër, njëri prej mbrojtësve më të rëndësishëm të teorisë së evolucionit në shekullin e njëzet në librin e tij *Një argument i gjatë pohon se: “në veçanti (enigmat) historike si zanafilla e jetës apo e Homo sapiensit, janë tejet të vështira dhe mund madje t’i bëjnë ballë një shpjegimi përfundimtar të kënaqshëm.*”¹⁵

Kur konturojnë zinxhirin *Australopitek* > *Homo Habilis* > *Homo Erektus* > *Homo Sapiens*, evolucionistët nënkuptojnë se këto specie kanë qenë paraardhëse të njëra-tjetrës. Mirëpo, zbulimet më të fundit të paleo-antropologëve tregojnë se *Australopiteku*, *Homo*

Habilis dhe Homo Erektus kanë jetuar në të njëjtën periudhë në pjesë të ndryshme të botës.¹⁶

Për më tepër, një segment i caktuar njerëzish i klasifikuar si *Homo Erektus* ka jetuar deri në kohërat moderne. *Homo sapiensi*, *Neandertalët dhe Homo Sapiens Sapiens* (njeriu modern) kanë bashkëjetuar në të njëjtin rajon.¹⁷

Kjo, sigurisht, provon përfundimisht se këto specie nuk ishin paraardhëse të njëra-tjetrës. Stefën Xhej Gould, njëri prej paleontologëve të universitetit të Harvardit, megjithëse është evolucionist, e shpjegon qorrrokakun në të cilin gjendet teoria darviniste në këtë mënyrë:

Çfarë i ndodhi shkallës sonë, nëse bashkekzistojnë tri linja hominide (A. Afrikanus, Robust Australopitekët robust (shtatmëdhën) dhe H. Habilis) që nuk rrjedhin nga njëra-tjetra? Për më tepër, asnjë nga të tre nuk shfaq ndonjë tendencë evolutive gjatë qëndrimit të tyre në tokë.¹⁸

Me pak fjalë, i gjithë skenari i evolucionit njerëzor që po mbahet gjallë me ndihmën e vizatimeve të ndryshme të krijesave imagjinare “gjysmë-majmun-gjysmë-njeri”, që shfaqen në media apo libra shkollorë, domethënë, sinqerisht, me anë të metodave propagandistike, s’janë gjë tjetër veçse një mit pa asnjë bazë shkencore.

Lordi Solli Cukerman, një nga shkencëtarët më të njohur dhe më të spikatur të Mbretërisë së Bashkuar, e ka studiuar këtë çështje për vite me radhë dhe ka kryer një punë kërkimore 15-vjeçare mbi fosilet e Australopitekut. Edhe pse evolucionist, ai arriti në përfundimin se, në të vërtetë, nuk ekziston asnjë pemë gjenealogjike midis majmunit dhe njeriut.

Cukerman gjithashtu bëri një “spektër interesant të shkencave”, duke i radhitur ato nga ato që ai i konsideronte

si më shkencoret tek ato që i konsideronte si më joshkencoret. Sipas spektrit të Cukermanit, më “shkencoret,” duke marrë parasysh mbështetjen e tyre në argumente, janë shkenca e fizikës dhe kimisë. Më pas vijnë shkencat biologjike dhe pastaj shkencat shoqërore. Në fund fare, në pjesën që konsiderohet të jetë si pjesa më “joshkencore”, radhitet “perceptimi jashtë-shqisor” – konceptet si telepatia dhe shqisa e gjashtë – dhe në fund të fundit u vendos “evolucioni i njeriut”. Cukerman shpjegon kështu arsyetimin e tij:

Më pas zhoendosim regjistrin e të vërtetës objektive në drejtim të atyre fushave të shkencës të konsideruara si shkenca biologjike, si p.sh. perceptimi jashtë-shqisor apo interpretimi i historisë së fosileve të njeriut, ku për (evolucionistin) besnik gjithçka është e mundur – dhe ku besimtari i zjarhtë (i evolucionit ndonjëherë është në gjendje të besojë shumë gjëra kontradiktore në të njëjtën kohë.¹⁹

Siç shihet, evolucioni njerëzor nuk është gjë tjetër veçse një përmbledhje e “disa interpretimeve të paragjykuara të fosileve të zhvarrosura prej njerëzve të caktuar, të cilët ndjekin verbërisht teorinë e tyre.

Teknologjia e syrit dhe veshit

Një çështje tjetër që mbetet pa përgjigje nga teoria e evolucionit është cilësia e shkëlqyer e perceptimit të syrit dhe veshit.

Para se të kalojmë te syri, le t'i përgjigjemi shkurtimisht pyetjes “Si shohim ne?” Rrezet e dritës që vijnë nga një objekt, bien në retinën e syrit duke dhënë një imazh të përmbysur të objektit. Këtu, këto rreze drite transformohen në sinjale elektrike nga qelizat dhe pastaj përcillen në një

zonë të vogël në pjesën e prapme të trurit, ku ndodhet “qendra e shikimit”. Këto sinjale elektrike perceptohen në këtë qendër të trurit si imazh pas një sërë procesesh. Le të mendojmë pak, duke u bazuar në këto njohuri teknike.

Truri është i izoluar tërësisht nga drita. Kjo do të thotë se pjesa e brendshme e trurit është në errësi të plotë dhe drita nuk arrin atje. Qendra e shikimit është një vend në errësi të plotë ku nuk hyn kurrë dritë. Ka mundësi që të jetë vendi më i errët që ekziston. Megjithatë, ne shikojmë një botë të ndritshme plot dritë në këtë errësi të plotë.

Imazhi i formuar në sy është kaq i mprehtë dhe i qartë, sa që as teknologjia e shekullit njëzet nuk ka arritur ta realizojë. Për shembull, shikoni librin që jeni duke e lexuar, duart me të cilat e mbani atë dhe pastaj ngrini kokën dhe shikoni përreth. A keni parë ndonjëherë një imazh të tillë të mprehtë e të qartë si ky në ndonjë vend tjetër? Edhe ekrani më i zhvilluar i televizorit i prodhuar nga prodhuesi më i fuqishëm i televizorëve në botë nuk mund të sigurojë një imazh aq të mprehtë për ju. Ky është një imazh tre-dimenzional, me ngjyra dhe jashtëzakonisht i pastër. Për vite të tëra, mijëra inxhinierë janë përpjekur të prodhojnë një televizor tre-dimenzional, i cili mund të arrijë cilësinë e shikimit të syrit. Ata kanë arritur të shpikin një sistem TV tre-dimenzional, por ai nuk mund të shihet pa vendosur një palë syze speciale 3-D. Për më tepër, bëhet fjalë vetëm për një tre-dimenzional artificial. Sfondi është më i mjegulluar, ndërsa plani i parë duket sikur është dekor prej letre. Asnjëherë s’ka qenë e mundur të arrihet një imazh me cilësinë e syrit. Edhe në kamera apo në televizor, ka një humbje të cilësisë së imazhit.

Evolucionistët pretendojnë se mekanizmi që prodhon

këtë imazh të mprehtë e të qartë është formuar krejt rastësisht. Nëse dikush do t'ju thoshte se televizori në dhomën tuaj është formuar si rezultat i bashkimit të rastësishëm të miliona atomeve, çfarë do të mendonit ju? Si mund ta bëjnë atomet atë që mijëra njerëz s'e bëjnë dot?

Nëse një pajisje që prodhon një imazh më primitiv se syri nuk mund të jetë formuar rastësisht, atëherë është shumë e qartë që edhe syri apo imazhi që shikohet prej tij nuk mund të jenë krijuar rastësisht. E njëjta gjë vlen edhe për veshin. Veshi i jashtëm i kap tingujt dhe i drejton te veshi i mesëm, i cili ia përcjell veshit të brendshëm duke i përforcuar ato. Veshi i brendshëm ia dërgon valët zanore trurit, duke i kthyer në sinjale elektrike. Ashtu si me shikimin, procesi i dëgjimit përfundon në qendrën e dëgjimit në tru.

Ajo që thamë për syrin është e vërtetë edhe për veshin. Do të thotë, truri është i izoluar nga tingujt, ashtu si është i izoluar edhe nga drita: asnjë tingull nuk mund të depërtojë brenda. Prandaj, s'ka rëndësi sa zhurmë ka jashtë, brenda trurit mbizotëron një qetësi absolute. Megjithatë edhe tingujt më të mprehtë perceptohen nga truri.

Nëpërmjet trurit tonë, i cili është i izoluar nga tingujt, ne dëgjojmë simfoninë e ekzekutuar nga një orkestër apo zhurmat në një vend të mbushur plot me njerëz. Megjithatë, nëse bëhet një matje ekzakte e nivelit të tingujve në trurin tonë në këto momente, do të kuptonim se një qetësi absolute mbizotëron aty.

Ashtu si në rastin e imazhit, dekada të tëra përpjekjesh kanë kaluar për të krijuar dhe riprodhuar tinguj sa më të afërt me origjinalin. Rezultatet e këtyre përpjekjeve janë regjistruarit e zërit, sistemet HI-FI dhe sistemet e ndryshme për kapjen e tingujve. Pavarësisht nga teknologjia e

përparuar dhe përpjekjet e mijëra inxhinierëve e ekspertëve, nuk është përfituar asnjë tingull që të ketë të njëjtën mprehtësi dhe qartësi si tingulli që kapet nga veshi. Mendoni për sistemet HI-FI të cilësisë më të lartë të prodhuar nga kompania më e madhe e industrisë së muzikës. Edhe në këto pajisje, kur regjistrohet zëri, humbet një pjesë e cilësisë. Kur ndizni një HI-FI gjithmonë dëgjoni një zhurmë të lehtë para se të fillojë muzika. Veshi i njeriut asnjëherë nuk e kap një tingull të shoqëruar me zhurmë; ai e kap tingullin pikërisht ashtu siç është, i mprehtë e i qartë. Kështu ka qenë gjithmonë që nga krijimi i njeriut.

Deri më sot, asnjë aparat vizual apo regjistruer i bërë nga njeriu nuk ka qenë aq i ndjeshëm dhe i suksesshëm në marrjen e të dhënave shqisore si syri dhe veshi. Mirëpo, për sa i përket të pamurit dhe të dëgjuarit, një e vërtetë shumë më madhështore qëndron pas gjithë kësaj.

Kush i takon ndërgjegjja që sheh dhe dëgjon në brendi të trurit?

Kush shikon një botë joshëse në trurin tonë, dëgjon simfonitë dhe cicërimën e zogjve dhe ndien aromën e trëndafilin?

Nxitjet që vijnë prej syve, veshëve dhe hundës së një personi shkojnë në tru si impulse nervore elektro-kimike. Në librat e biologjisë, fiziologjisë dhe biokimisë, mund të gjeni shumë hollësi për mënyrën se si ky imazh formohet në tru. Mirëpo, kurrë nuk do të mund të ndesheni me faktin më të rëndësishëm: Kush i pranon këto impulse nervore elektro-kimike si imazhe, tinguj, aroma dhe ngjarje shqisore në tru? Ekziston një ndërgjegje në tru që i pranon gjithë këto pa ndier

ndonjë nevojë për një sy, vesh apo hundë. Kujt i takon kjo ndërgjegje? Natyrisht se nuk u takon nervave, shtresës yndyrore dhe neuroneve që e përbëjnë trurin. Kjo është arsyeja pse darvinistët-materialist, të cilët besojnë se gjithçka përbëhet prej materies, nuk mund të japin përgjigje në këto pyetje.

Sepse kjo ndërgjegje është shpirti i krijuar prej Allahut, i cili nuk ka nevojë as për syrin për të shikuar imazhet dhe as për veshin për t'i dëgjuar tingujt. Për më tepër, nuk ka nevojë për trurin për të menduar.

Çdo njeri që e lexon këtë fakt të qartë shkencor do të duhej të mendonte thellë për Allahun e Gjithëfuqishëm dhe të ketë frikë dhe të kërkoj strehim tek Ai, sepse Ai ngjesh tërë gjithësinë në një vend plotësisht të errët prej disa centimetrave kub në një formë tre-dimensionale, me ngjyra, me hije dhe të ndritshme.

Një besim materialist

Informacioni që kemi paraqitur deri tani tregon se teoria e evolucionit është një pretendim që bie hapur në kundërshtim me faktet shkencore. Pretendimi i teorisë në lidhje me prejardhjen e jetës është në kundërshtim me shkencën, mekanizmat e evolucionit të propozuara nga kjo teori nuk kanë asnjë forcë evolutive, dhe fosilet tregojnë se format kalimtare nuk kanë ekzistuar kurrë. Prandaj, teoria e evolucionit duhet të hidhet poshtë si një ide joshkencore. Në këtë mënyrë shumë ide, si modeli i gjithësisë me qendër Tokën, janë nxjerrë jashtë agjendës së shkencës gjatë historisë.

Por teoria e evolucionit vazhdon të mbahet me vendosmëri në listën e teorive shkencore. Disa njerëz madje

përpiqen t'i paraqesin kritikata në adresë të saj si "sulm ndaj shkencës". Po pse ndodh kjo gjë?

Arsyeja për këtë situatë të krijuar është se për disa njerëz të cilët u përkasin disa qarqeve të caktuara, teoria e evolucionit është shndërruar në një besim dogmatik të domosdoshëm. Këto qarqe kapen fort pas filozofisë materialiste dhe ndikohen nga Darwinizmi, i cili për ta është shpjegimi i vetëm materialist për natyrën.

Nganjëherë ata e pranojnë hapur këtë. Riçard Levontin, gjeneticist i famshëm nga universiteti i Harvardit dhe në të njëjtën kohë një evolucionist i njohur pranon se është "së pari materialist, pastaj shkencëtar":

Nuk është puna se metodat dhe institucionet e shkencës në njëfarë mënyre na detyrojnë të pranojmë një shpjegim material për botën, por përkundrazi, ne jemi të detyruar nga përkrahja jonë arbitrare e kauzës materialiste të krijojmë një aparat hetimi dhe një sërë konceptesh që japin shpjegime materiale, edhe nëse janë kundër intuitës, pa marrë parasysh se sa të mjegullta janë për të panisurën. Për më tepër, materializmi është absolut, kështu që ne nuk mund të lejojmë të dalë në skenë një Qenie Hyjnore.²⁰

Këto fjalë janë deklarata të qarta se Darwinizmi është një dogmë e mbajtur gjallë për hir të lidhjes me filozofinë materialiste. Sipas kësaj dogme asgjë nuk ekziston përveç materies. Prandaj, ajo predikon se materia e pajetë dhe e pavetëdijshme krijoi jetën. Ajo këmbëngul se miliona specie të gjalla, (si zogjtë, peshqit, kafshët, insektet, pemët, lulet, balenat dhe qeniet njerëzore) u shfaqën si pasojë e bashkëveprimit të materies si shiut, rrufeve dhe kështu me radhë prej materies së pajetë. Ky besim është në kundërshtim

të plotë si me arsyen ashtu edhe shkencën. Por darvinistët vazhdojnë të mbrojnë këtë besim me qëllim që “të mos lejojnë daljen në skenë të një Qenie Hyjnore.”

Kushdo që nuk e shikon prejardhjen e gjallesave me paragjykim materialist do ta kuptojë këtë të vërtetë të qartë: të gjitha gjallesat janë rezultat i krijimit të një Krijuesi, i Cili zotëron fuqi, dije dhe inteligjencë superiore. Ky Krijues është Allahu, i Cili krijoi tërë gjithësinë nga asgjëja, i Cili e konstruktoi atë në mënyrën më të përkryer dhe u dha formë të gjitha gjallesave.

Teoria e evolucionit është magjia më e fuqishme në botë

Çdo njeri i lirë prej paragjykimit dhe ndikimit të çfarëdo ideologjie të caktuar, që përdor arsyen dhe logjikën e tij apo të saj, do të kuptojë qartë se besimi në teorinë e evolucionit, i cili na përkujton besëtytnitë e shoqërive pa dijeni të shkencës apo qytetërimit, është plotësisht i pamundshëm.

Siç u shpjegua më lartë, ata që besojnë në teorinë e evolucionit mendojnë se disa atome dhe molekula të hedhura në një fuçi të madhe do të mund të krijojnë profesorë dhe studentë universiteti që janë në gjendje të mendojnë dhe gjykojnë; shkencëtarë si Ajnshtajni dhe Galileo; artistë si Hemfri Bogart, Frenk Sinatra dhe Luçano Pavaroti; si edhe antilopa, drurë limoni dhe karafila. Për më tepër, pasi që shkencëtarët dhe profesorët të cilët besojnë në këto gjepura janë njerëz të shkolluar, është krejtësisht e arsyeshme të flitet për këtë teori si për “magjinë më të fuqishme në histori.” Asnjëherë më parë asnjë besim apo ide tjetër nuk ua ka larguar aftësinë e të gjykuarit të njerëzve,

nuk ka pranuar t'i lejojë ata të mendojnë me mençuri dhe me arsye dhe ua ka fshehur të vërtetën sikur ata t'i kishin sytë e lidhur. Kjo është një verbëri madje edhe më e keqe dhe më e pabesueshme se adhurimi i Zotit të Diellit Ra nga egjiptianët, adhurimi i totemeve në disa pjesë të Afrikës, adhurimi i Diellit nga populli i Sebës, adhurimi i idhujve që kishin mbaruar me duart e tyre nga ana e fisit të Profetit Ibrahim (paqja qoftë mbi të) apo adhurimi i Viçit të Artë nga ana e popullit të Profetit Musa (paqja qoftë mbi të).

Në të vërtetë, Allahu ka theksuar këtë mungesë arsyeje në Kuran. Në shumë vargje, Ai zbulon se mendjet e disa njerëzve do të jenë të mbyllura dhe se ata do të jenë të pafuqishme të shohin të vërtetën. Disa nga këto vargje jepen në vazhdim:

Sa për ata që mohojnë, njësoj është, i paralajmërove apo nuk i paralajmërove - ata nuk besojnë. Allahu i ka vulosur zemrat e tyre, ndërsa në veshët dhe sytë e tyre kanë mbulesë; ata i pret një dënim i madh. (Sure Bekare: 6-7)

... Ata kanë zemra me të cilat nuk kuptojnë. Ata kanë sy me të cilët nuk shohin. Ata kanë veshë me të cilët nuk dëgjojnë. Ata janë si kafshët, bile edhe më të humbur! Ata janë të pavetëdijshëm. (Sure A'raf: 179)

Edhe sikur Ne t'u hapnim atyre një derë në qiell dhe të ngjiteshin vazhdimisht lart në të (e të shihnin engjëjt e fshehtësitë), ata vetëm do të thoshin: "Neve na janë ndalë sytë (të parët). Jo, ne jemi njerëz të magjepsur. (Sure Hixhr: 14-15)

Fjalët nuk mund ta shprehin se sa është e habitshme se si kjo magji ka arritur të mbajë një komunitet aq të gjerë në

skllavëri, t'i largojë njerëzit nga e vërteta dhe të mos ndërpritet për 150 vjet. Është e kuptueshme se një apo disa njerëz do të mund të besonin në skenarë dhe pohime të pabesueshme përplot marrëzi dhe mungesë arsyeje. Mirëpo, "magjia" është shpjegimi i vetëm i mundshëm për njerëzit në mbarë botën që besojnë se atomet e pavetëdijshme dhe të pajetë papritur vendosën të bashkohen dhe të formojnë një gjithësi që funksionon me një sistem të organizimit, rregullit, arsyes dhe vetëdijes së përkryer; një planet të quajtur Tokë me të gjitha veçoritë e saj të përshtatura në mënyrë aq të përkryer për jetën; dhe gjallesat përplot sisteme të panumërta komplekse.

Në të vërtetë, Kurani rrëfen ngjarjen e Profetit Musa dhe Faraonit për të treguar se disa njerëz të cilët përkrahin filozofitë ateiste në të vërtetë ndikojnë tek të tjerët me anë të magjisë. Kur iu tha Faraonit për fenë e vërtetë, ai i tha Profetit Musa të ndeshet me magjistarët e tij. Kur Musai e bëri këtë, ai u tha atyre që të tregojnë aftësitë e tyre të parët. Vargjet pasojnë:

"Hidhni ju!" – u përgjigj ai. Kur magjistarët hodhën shkopinj të tyre, i magjepsën sytë e njerëzve, i frikësuan ata dhe shfaqën një magji të madhe. (Sure A'raf: 116)

Siç kemi vënë re, magjistarët e Faraonit ishin në gjendje të mashtrorjme çdo njeri, përveç Musait dhe atyre të cilët i besuan atij. Mirëpo, dëshmia e tij zhduki magjinë, apo "gëlltiti atë që ata kishin sajuar," siç përshkruhet në ajet.

Atëherë Ne i kumtuam Musait: "Hidhe shkopin tënd!" - dhe ai filloi të gëlltiste gjithçka që trilluan ata. Në këtë mënyrë, doli në shesh e vërteta dhe dështoi ajo që kishin bërë ata. (Sure A'raf: 117-119)

Siç kemi vënë re, kur njerëzit e kuptuan se ata u magjepsën dhe se ajo që panë ishte vetëm një iluzion, magjistarët e Faraonit humbën gjithë besueshmërinë e tyre. Edhe në ditët tona, përveç nëse ata të cilët, nën ndikimin e një magjie të ngjashme, besojnë në këto pretendime qesharake nën maskën e tyre shkencore dhe kalojnë jetët e tyre duke i mbrojtur ato, i braktisin besimet e tyre paragjyquese, ata po ashtu do të poshtërohen kur e vërteta e plotë shfaqet dhe magjia priset. Në të vërtetë, Malkolm Magerixh, një filozof ateist dhe përkrahës i evolucionit, pranoi se ishte i brengosur pikërisht nga kjo perspektivë:

Unë personalisht jam i bindur se teoria e evolucionit, posaçërisht shtrirja e zbatimit të saj, do të jetë njëra prej shakave më të mëdha në librat e historisë në të ardhmen. Brezat e ardhshëm do të çuditen se si një hipotezë aq jo bindëse dhe e dyshimtë ka mundur të pranohej me naivitetin e pabesueshëm që ajo posedon.²¹

Se e ardhmja nuk është larg: Përkundrazi, njerëzit së shpejti do ta shohin se “rasti” nuk është hyjni dhe do të shikojnë prapa në teorinë e evolucionit si në mashtrimin më të keq dhe magjinë më të tmerrshme në botë. Ajo magji tashmë ka filluar të ngrihet me shpejtësi prej shpatullave të njerëzve në mbarë botën. Shumë njerëz që e shohin fytyrën e saj të vërtetë po pyeten me habi se si është e mundur që të jenë kapluar prej saj.

KURRË MOS HARRONI! SE ALLAHU ËSHTË NJË DHE I VETËM...

*I tillë është Allahu! S'ka zot tjetër të vërtetë
përveç Tij! Atij i takojnë falënderimet dhe
lavdërimet në këtë jetë dhe në tjetrën! Vetëm
Atij i përket vendimi dhe tek Ai do të ktheheni.
(Sure Kasas: 70)*

Asnjëherë mos harroni që...

- Qëllimi ynë i vetëm në jetë është që t'i shërbejmë Allahut,
- Allahu përfshin çdo gjë nga Lindja në Perëndim,
- Allahu ushtron kontroll absolut mbi ngjarjet natyrore dhe Ai drejton çështjet e tyre në tërësi,
- Allahu i mban të gjithë njerëzit nën kontrollin e Tij, duke përfshirë nënat tona, etërit tonë, shokët e klasës dhe kolegët tonë,
- Allahu është mbrojtësi i vërtetë i njeriut,
- Allahu do të fitojë gjithmonë në fund,

- Është vetëm Allahu i Cili mund të na lehtësojë çdo lloj vështirësie që hasim,
- Allahu e di të vërtetën e fshehur të një ngjarje, hollësitë që kanë të bëjnë me të, dhe çdo aspekt tjetër të panjohur të saj,
- Allahu i di hollësitë e veprave që bën njeriu gjatë gjithë jetës së tij,
- Allahu ka fuqi të bëjë çdo gjë që Ai dëshiron,
- Allahu i di të gjitha detajet delikate që kanë të bëjnë me të gjitha çështjet, Ai u dhuron përfitime robërve të Tij të cilët i frikësohen Atij,
- Allahu i mbron ata që kërkojnë strehim tek ai dhe u ofron atyre lehtësim,
- Allahu dëshiron t'i bëjë gjërat më të lehta për ne,
- Gjithçka që na ndodhë, ndodhë nën kontrollin e Tij,
- Është Allahu që na dhuron të gjitha mirësitë tona,
- Allahu është poseduesi i çdo pasurie (jahte, shtëpie, makine, mobilieve, rrobave, bizhuterive, etj...) dhe pronari i vërtetë i të gjitha parave është Allahu,
- Allahu u siguron furnizim të gjitha gjallesave,
- Allahu do t'ia shtojë të mirat atij që Ai dëshiron,
- Çdo vepër që bëjmë duhet ta bëjmë vetëm për të fituar kënaqësinë e Tij,
- Allahu do t'i shpërblejë pamasë ato vepra që bëhen për të fituar kënaqësinë e Tij,
- Allahu na ka mësuar çdo gjë që ne dimë,
- Allahu është Ai i Cili na ka udhëzuar në të drejtën dhe dëshiron që ne të bëhemi besimtarë,
- Allahu është i lartësuar mbi çdo lloj gabueshmërie të veçantë për qeniet njerëzore dhe nuk ka nevojë për asgjë,
- Çdo qenie e gjallë në tokë ka nevojë për Të,

- Allahu është pafundësisht i ndërgjegjshëm,
- Allahu di çdo gjë, pa marr parasysh se a e mbajmë atë në veten tonë apo e bëjmë të ditur atë,
- Pa dyshim se Allahu i ndihmon ata që e ndihmojnë fenë e Tij,
- Allahu na sheh ne pa marr parasysh se ku jemi ose çfarë jemi duke bërë,
- Allahu është pafundësisht i drejtë dhe askujt nuk i bën padrejtësi as sa grimca më e vogël,
- Allahu nuk e dëmton njerëzimin në asnjë mënyrë,
- Allahu është Krijuesi i qiejve dhe i tokës, dhe kur Ai vendos për diçka, Ai vetëm i thotë “Bëhu!” dhe ajo bëhet,
- Allahu di çdo gjë përtej njohurive tona,
- Askush nuk mund të ndryshojë atë që dëshiron Allahu për dikë dhe askush nuk mund të ndalojë diçka të ndodhë, qoftë ajo e mirë apo e keqe, nëse atë e dëshiron Allahu për dikë,
- T’i shohim dhe të reflektojmë mbi Shenjat që Allahu i shfaq në trupat tuaj dhe jashtë jush,
- Gjithçka në tokë dhe në qiej e madhëron Atë,
- Vetëm Allahu meriton të madhërohet,
- Allahu nuk harron kurrë asgjë,
- Allahu është gjithmonë i gjallë, Ai nuk fle kurrë, dhe as nuk ka nevojë për gjumë,
- Allahu shëron zemrat e atyre që besojnë në mbështetjen e Tij,
- Allahu i mbështet besimtarët në çdo moment,
- Allahu fal dhe pranon pendimin nga robërit e Tij,
- Allahu nuk i dënon menjëherë keqbërësit, dhe u jep kohë njerëzve në mënyrë që ata të mund të pendohen dhe të kërkojnë falje,

- Allahu është gjithmonë Bujar ndaj robërve të Tij,
- Allahu dëshiron që robërit e Tij besnikë të fitojnë Xhenetin,
- Allahu do t'i shpërblejë ata që janë të durueshëm,
- Allahu është Ai që na jep shpirtin tonë dhe na jep shëndet,
- Allahu na shëron kur ne sëmuremi,
- Allahu na paralajmëron vazhdimisht për të na ndihmuar që ta arrijmë besimin e vërtetë dhe na përkujton në mënyra të ndryshme,
- Allahu na ka dhënë dashurinë për besimin dhe e ka bërë të urrejtur për ne mosbesimin, shmangien nga rruga e drejtë dhe mosbindjen,
- Allahu do të sjellë një popull të cilin Ai e do dhe të cilët e duan Atë për t'i zëvendësuar ata të cilët e braktisin fenë,
- Allahu ua fshin punët e këqija besimtarëve të vërtetë,
- Allahu ua jep fuqinë për të dalluar të mirën prej të keqes atyre që kanë frikë Allahun,
- Allahu është më afër nesh se kushdo apo çfarëdo qoftë,
- Ne duhet t'i lutemi Allahut që Ai të na mbajë ne si miq të Tij deri në përjetësi.

EKZISTENCA E SHEJTANIT...

Shejtani është armik për ju, andaj vështrojeni si armik! Ai vetëm i josh ithtarët e vet, që të bëhen shokë të zjarrit të përflakur. (Sure Fatir: 6)

Asnjëherë mos harroni se...

- Shejtani është armiku ynë më i madh,
- Shejtani pret me durim për t'i mashtruar njerëzit në çdo moment,

- Shejtani do të përpiqet që t'ju pengojë nga të qenit mirënjohës ndaj Zotit tuaj duke bërë që ju t'i harroni mirësitë e Tij,
- Shejtani dëshiron që ju të harroni se ekziston mirësi në çdo situatë dhe në këtë mënyrë t'ju pengojë që të mbështetni besimin tuaj në Allahun,
- Shejtani do të përpiqet ta rrënjos pakujdesinë, përtacinë, zemërimin, mungesën e vëmendjes, egoizmin dhe harresën në ju,
- Shejtani dëshiron që t'ju shmang nga adhurimet dhe sjellja e përgjegjshme ndaj Allahut,
- Shejtani nuk ka kurrfarë ndikimi, të çfarëdo lloji, në besimtarët e vërtetë,
- Të kërkoni mbrojtjen e Allahut kur të jeni të provokuar nga ndonjë sugjerim mashtrues nga shejtani do t'ju sjellë lehtësim,
- Harresa është arma më e madhe e shejtanit,
- Shejtani dëshiron t'ju shmangë që ta keni mendjen të preokupuar me përkujtimin e Allahut,
- Arroganca dhe kundërshtimi i së vërtetës janë atributet e djallit të mallkuar,
- Shejtani do të përpiqet që t'ju jep shpresa të rreme,
- Djalli kurrë nuk dëshiron që ju të angazhoheni në bërjen e veprave me të cilat është i kënaqur Allahu dhe me të cilat fitohet Xheneti,
- Qëllimi kryesor i shejtanit është që të bëjë që ju të fitoni vuajtjen e përjetshme, të cilën edhe ai vetë do ta fitojë,
- Shejtani nuk ka asnjë autoritet mbi njerëzit, por thjesht i thërret ata në rrugën e tij.

TA PËRMENDNI ALLAHUN...

O besimtarë, përmendeni shpesh Allahun... (Sure Ahzab: 41)

Asnjëherë mos harroni...

- Ta keni mendjen tuaj të preokupuar me përmendjen e Allahut,
- Ta kujtoni Allahun kur jeni duke qëndruar në këmbë, kur jeni ulur dhe kur jeni të shtrirë,
- Se asgjë përveç përmendjes së Allahut nuk e largon fatkeqësinë tonë, komplikimet në punët tona, dhe siguron lehtësim në zemrat tona,
- Se asgjë (as zanati e as tregtia) nuk duhet të na largojnë mendjen nga të përmendurit e Allahut,
- Të mbani mend se Allahu është më i madhi,

SE VDEKJA MUND TË JU VIJË NË ÇDO KOHË...

Çdo njeri do ta shijojë vdekjen! Ne ju vëmë në provë me të keqe dhe me të mirë dhe te Ne do të ktheheni. (Sure Enbija': 35)

Asnjëherë mos harroni se...

- Çdo njeri, duke përfshirë veten tonë dhe anëtarët e familjes sonë do të vdesin me siguri,
- Koha e vdekjes është e përcaktuar nga Zoti ynë,
- Vdekja e çdonjërit është e paracaktuar dhe se askush nuk mund ta shtyjë atë kohë të paracaktuar kur ajo vjen,
- Kur vdesim, do të kthehemi te Zoti ynë,
- Trupi ynë nuk do të ketë asnjë vlerë kur të vdesim,
- Kur të vendoset në tokë, trupi ynë do t'i nënshtrohet një

- Kur të vendoset në tokë, trupi ynë do t'i nënshtrohet një procesi të shpejtë të kalbjes,
- Pendimi që bëhet në çastin e vdekjes mund të mos të pranohet,
- Të gjitha format e dobësisë në këtë botë na janë dhënë për të na kujtuar vdekjen,
- Të menduarit për vdekjen do të na pastrojë nga të gjitha ambiciet e rreme,
- Duhet t'i luteni Allahut që t'ju marrë si një musliman në çastin e vdekjes suaj.

SE BOTA NË TË CILËN JETOJMË NJË DITË DO TË ZHDUKET...

Jeta e kësaj bote nuk është asgjë tjetër, veçse lojë dhe zbavitje. Nëse (i) besoni (Allahut) dhe (i) ruheni (Atij), Ai do t'ju shpërblejë dhe nuk do të kërkojë prej jush pasurinë tuaj. (Sure Muhammed: 36)

Asnjëherë mos harroni se...

- Edhe pse mund të duket e gjatë, jeta e kësaj bote është e shkurtër,
- Ajo që duket tërheqëse në këtë botë nuk është tjetër pos sprovë,
- Allahu e lejon çdo njeri të jetoj mjaftë gjatë me qëllim që njeriu që dëshiron të pendohet të ketë kohë për t'u penduar,
- Allahu krijoi jetën dhe vdekjen në mënyrë që të na sprovtojë, për të parë se veprat e cilit prej nesh janë më të mira,
- Jeta e kësaj bote është e përkohshme,
- Të mirat e kësaj bote janë vetëm imitime inferiore të

mirësive që ekzistojnë në Xhenet, dhe se ato janë krijuar posaçërisht për të na kujtuar Xhenetin,

- Me vullnetin e Allahut, e gjithë bota do të zhduket në Ditën e Gjykimit,

- Jeta e kësaj bote nuk është tjetër veçse një lojë dhe shmangie, dhe se shpëtimi i vërtetë është jeta e përtëjme,

- Të mirat në këtë botë nuk duhet të jenë shkak i mburrjes,

- Besimtarët e vërtetë kurrë nuk e shesin botën tjetër për këtë botë.

SE DITA E RINGJALLJES ËSHTË DUKE U AFRUAR ME SHPEJTËSI...

Njerëzit të pyesin për Orën (Kiametin), thuaju: “Vetëm Allahu ka dijeni mbi atë”. Kush e di?! Ndoshta Kiameti mund të jetë afër?!” (Sure Ahzab: 63)

Asnjëherë mos harroni se...

- Ne po i afrohem momentit të fundit me shpejtësi,
- Atë ditë, do të ketë katastrofa të papara,
- Dita e Ringjalljes do të vijë befas madje para se ju të mund ta kuptoni,

- Atë ditë nuk do të ketë vend për të ikur,

- Atë ditë prej çdonjërit do të kërkohet të jap llogari për veprat e veta para Allahut, dhe çdonjëri do të pyetet për të mirat që i ka gëzuar,

- Çdo njeri që ka jetuar ndonjëherë në tokë do të qëndrojë përpara Zotit të vet,

- Atë ditë malet do të bëhen pluhur,

- Atë ditë qielli do të çahet dhe do të skuqet si vaji i shkrirë,

- Yjet do të shuhen,
- Malet do të bëhen hi e pluhur, dhe do të bëhen si tufa leshi të ngjyrosur
- Allahu do t'i bëjë ato si një fushë shterpë e rrafshët,
- Qielli do të bëhet si kallaji i shkrirë,
- Çdo gjdhënese do ta harrojë foshnjën në gjirin e saj,
- Ne do të dalim përpara Allahut vetëm, ashtu siç u krijuam për herë të parë,
- Gjithçka në qiej e në tokë, përveç ata që do Allahu, do të kaplohen nga frika,
- Njerëzit e këqij do të njihen nga gjurmët e tyre dhe do të kapen për balluket dhe këmbët e tyre,
- Askush nuk do të flasë, pos me lejen e Tij,
- Jobsimtarët do të jenë të përçmuar,
- Ata të cilët gënjyen ndaj Allahut do t'i kenë fytyrat e nxira,
- Zërat do të jenë të përulur para të Gjithëmëshirshmit dhe asgjë nuk do të dëgjohet, pos një pëshpëritje,
- Asnjë i njohur – as nëna, as vëllai dhe as babai i dikujt – nuk do të pyet për mikun e tij,
- Fajtorët do ta akuzojnë njëri-tjetrin,
- Çdo njeri do të gjejë të mirën që ka bërë dhe të keqen që ka bërë dhe do të dëshirojë që epoka të tëra ta ndanin prej tyre,
- Disa fytyra do të jenë rrezatuese,
- Çdo keqardhje që do të ndihet atë ditë do të jetë tejet e vonuar,
- Atë ditë nuk do të ketë kthim prapa,
- Atë ditë, nuk do të ketë frikë apo pikëllim për besimtarët e vërtetë.

SE VETËM BESIMTARËT E VËRTETË DO TA FITOJNË XHENNETIN...

... Kurse ata që besojnë e bëjnë vepra të mira, do të jenë banorë të Xhenetit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë. (Sure Bekare: 82)

Asnjëherë mos harroni se...

- Allahu krijoi Xhenetin veçanërisht për besimtarët,
- Shpërblimet për ata që shesin veten e tyre dhe pasurinë e tyre do të jetë Xheneti,
- Besimtarët do të mbeten në Xhenet përjetësisht,
- Engjëjt do të takohen me besimtarët në Xhenet në mënyrën më të mirë,
- Ata do të gëzojnë paqe dhe siguri të plotë,
- Në Xhenet, do të kenë bashkëshorte me dëlirësi të përsosur,
- Në Xhenet, banorët e tij do të shohin kënaqësi dhe një mbretëri të madhe, ngado që kthehen,
- Ata do të jenë të mbështetur në kolltukë të mbuluar me mbulesa të kushtueshme,
- Do të ketë fruta të pjekura që mund t'i kapin me dorë,
- Nuk do të jetë as shumë nxehtë dhe as shumë ftohtë,
- Do të ketë kupa dhe damixhanë përreth tyre,
- Banorët e Xhenetit do të kenë atje gjithçka u do zemra dhe me të cilat kënaqen sytë e tyre,
- Askujt nuk do t'i bëhet padrejtësi atje,
- Allahu do t'iu dhurojë shkëlqim dhe lumturi banorëve të Xhenetit,
- Në Xhenet, nuk ka frikë të bërjes së gjynaheve,
- Çdo ligësi do të largohet nga zemrat e banorëve të Xhenetit,

- Besimtarët do t'i jenë mirënjohës Allahut në Xhenet,
- Nga mëshira e Allahut besimtarët do të fitojnë Xhenetin,
- Në Xhenet, askush nuk ndien lodhje,
- Askush nuk do të ndjejë frikë dhe nuk do të përjetojë asnjë pikëllim,
- Allahu do ta largojë gjithë pikëllimin nga zemrat e banorëve të Xhenetit,
- Lart mbi të gjitha të mirat e Xhenetit, qëndron kënaqësia e Allahut.

EKZISTENCA E XHEHENNEMIT...

... Sikur Ne të donim, do t'ia jepnim secilit udhëzimin e tij, por do të përmbushet Fjala Ime: "Me të vërtetë, do ta mbush Xhehenemin me xhind dhe njerëz bashkërisht!" (Sure Sexhde: 13)

Asnjëherë mos harroni se...

- Allahu e bëri Xhenetin të paligjshëm për ata që i përshkruajnë shok Atij dhe se banesa e tyre e përhershme është Xhehenemi,
- Zjarri i Xhehenemit do të zgjasë në përjetësi,
- Njerëzit e Xhehenemit do të ketë rroba prej zjarri të prera për ta,
- Njerëzit e Xhehenemit do të kenë veshur këmisha katrani,
- Fytyrat e tyre do të jenë të mbështjellura në zjarr,
- Uji i valë do t'u bjerë mbi kokat e tyre,
- Ijët dhe shpinat e tyre do të shënjohehen/damkosen,
- Dyert e qiellit nuk do të jenë të hapura për ta,
- Njerëzit e Xhehenemit janë krijesat më të këqija,

- Dënimi në Xhehenem do të zgjas përgjithmonë,
- Prangat dhe zinxhirët dhe një Zjarr Përcëllues janë përgatitur për banorët e Xhehenemit,
- Nuk ekziston asgjë për të pirë në Xhehenem, përveç ujë të valë dhe qelb përvëlues,
- Banorët e Xhehenemit nuk kanë ushqim, por një shkurre të hidhur e me gjemba, e cila as nuk ushqen e as nuk kënaq,
- Pema e Zekumit është ushqimi i të ligjve, që vlon në bark si kallaji i shkrirë,
- Banorët e Xhehenemit do të jenë të lidhur me një zinxhir i cili është shtatëdhjetë kubit i gjatë,
- Ato do të rrihen me çomange të bëra prej hekuri,
- Ekziston një zjarr në Xhehenem, lëndë e të cilit janë njerëzit dhe gurët,
- Zjarri i Xhehenemit do të vlojë dhe hungërojë,
- Do të ketë rënkime për keqbërësit në Xhehenem,
- Xhehenemi është destinacion për të shtururit,
- Kur njerëzit e Xhehenemit të hidhen në një vend të ngushtë të mbyllur brenda tij, të lidhur me vargonj zinxhirësh, ata do të kërkojnë vet shkatërrimin e tyre,
- Ata as nuk do të vdesin as nuk do të jetojnë,
- Vdekja do t'u vijë pas banorëve të zjarrit nga të gjitha anët, por ata nuk do të vdesin,
- Ekziston një Zjarr me mure tymi valë-valë që do t'i rrethojë ata,
- Xhehenemi është një vend i zi sterrë dhe i mbushur me tym,
- Xhehenemi është një vend që nuk ofron as lehtësim e as kënaqësi,

- Një mur me një portë në të do të ngrihet në mes të njerëzve të Xhenetit dhe banorëve të Zjarrit,
- Dënimi nuk do të lehtësohet për banorët e Xhehenemit,
- Ata do të duan të dalin nga Zjarri, por nuk do të jenë në gjendje të dalin,
- Mbi ta ekziston një kube e mbyllur zjarri,
- Sa herë që lëkurat e tyre të digjen, ato do të zëvendësohen me lëkura të reja,
- Sytë e tyre do të jenë të dëshpëruar, të errësuar nga poshtërimi,
- Të gjithë do t'i njohin mëkatet e tyre,
- Banorët e Xhehenemit do të thonë: “Vetëm po të kishim dëgjuar dhe t'i kishim përdorur mendjet tona,”
- Ata do të thonë: “Vetëm sikur të mund të ktheheshim përsëri, do të mund të ishim prej besimtarëve,”
- Ata do të thonë: “Vetëm sikur t'i ishim bindur Allahut dhe të Dërguarit!”
- Ata do të pranojnë se “nuk kanë asnjë aleat a ndërmjetësues tjetër,”
- Ata do të thërrasin për të qenë të shpëtuar nga zjarri,
- Ata do t'i thërrasin banorët e Xhenetit: “Hidhni pak ujë për ne, ose nga ato me çka ju ka furnizuar Allahu.”
- Ata do ta mallkojnë njëri-tjetrin dhe do të luten për shkatërrimin e njëri-tjetrit,
- Ata do të vuajnë pendim dhe dëshpërim të pafund,
- Allahu nuk do të flasë me ta.

TA JETOSH ÇDO MOMENT NË PAJTIM ME VLERAT E KUR'ANIT...

Elif Lâm Râ. Këtë Libër ta kemi shpallur ty (o Muhamed), për t'i nxjerrë njerëzit, me lejen e Zotit të tyre, nga errësira në dritë, në rrugën e të Plotfuqishmit, të Denjtit për çdo lavd. (Sure Ibrahim: 1)

Asnjëherë mos harroni...

- Të ndiqni ndërgjegjen tuaj në çdo moment të jetës tuaj,
- Të jeni të drejtë kurdoherë që të keni mundësi, edhe nëse kjo është kundër jush, prindërve apo të afërmve tuaj,
- Të jeni të mëshirshëm dhe të butë,
- Të mos jeni kryelartë,
- Të mbronit amanetet tuaja,
- Që kur të përshëndeteni me selam, ta ktheni përshëndetjen me një të ngjashme ose më të mirë,
- Të kontrolloni zemërimin tuaj,
- T'i shmangeni debatit lidhur me çështjet për të cilat keni pak njohuri,
- T'i shmangeni mburrjes,
- Se i vetmi kriter i superioritetit është devotshmëria (takua - frikë-respekti apo frika ndaj Allahut e cila e frymëzon njeriun të jetë vigjilent për të mos bërë ndonjë veprim të gabuar dhe të jetë i etur për të bërë punë me të cilat Ai është i kënaqur),
- Se epshi gjithmonë urdhëron në vepra të shëmtuara dhe të liga,
- Që gjithmonë të synoni të bëni vepra të mira,
- T'i frikësoheni vetëm Allahun,

- T'i frikësoheni Allahut sa më shumë që të mundeni,
- Të urdhëroni për të mirë dhe të ndaloni të keqen,
- Se askush nuk mund ta mbaj barrën e tjetrit,
- Se Allahu nuk e do asnjë person të padobishëm apo mendjemadh,

- Të jeni të kujdesshëm ndaj namazit tuaj,
- Të mos i tallni të tjerët,
- Të mos e përgojoni njëri-tjetrin,
- Të jeni të nënshtruar ndaj Allahut,
- Të jeni të durueshëm për hir të Allahut,
- Ekzistencën e dy engjëjve regjistrues që qëndrojnë në të djathtë dhe në të majtë,

- T'iu shmangeni dyshimeve sa më shumë,
- Të mendoni në përputhje me Kur'anin,
- Se besimtarët nuk duhet të humbin shpresën,
- Se asgjë nuk duhet t'i pikëllojë besimtarët,
- Të mos mburreni për të mirat tuaja,
- Se gjithmonë është dikush që di më mirë,
- Se nuk ka dhunë kur feja është në pyetje, dhe se detyra e besimtarëve është thjesht për t'i përkujtuar të tjerët,
- Se uniteti në mesin e besimtarëve, ka rëndësi shumë të madhe,

- Të mos grindeni me besimtarët,
- Të jeni gjithmonë të përpiktë dhe t'i kushtoni vëmendje namazit tuaj dhe akteve të tjera të adhurimit, pavarësisht nga rrethanat,

- T'i drejtoheni Allahut për çdo vepër që bëni,
- Se Zoti juaj është Allahu, se gjithçka që bëni, e bëni vetëm për të fituar kënaqësinë e Tij, dhe se kompensimi ynë është përgjegjësi vetëm e Allahut.

*“Qofsh i lavdëruar! - thanë ata -
Ne dimë vetëm atë që na ke
mësuar Ti. Në të vërtetë,
Ti je i Gjithëdituri, i Urti.”
(Sure Bekare: 32)*

SHËNIME

- 1- Hugh Ross, Gjurma e Zotit, f. 50
- 2- Sidney Fox, Klaus Dose, *Evolucioni Molekular dhe Origjina e Jetës*, W.H. Freeman and Company, San Francisco, 1972, f. 4.
- 3- Alexander I. Oparin, *Origjina e Jetës*, Dover Publications, New York, 1936, 1953 (ribotim), f. 196.
- 4- “ Dëshmi të reja mbi evolucionin e atmosferës së hershme dhe jetës”, Buletini i Shoqatës Meteorologjike Amerikane, vëll 63, nëntor 1982, f. 1328-1330.
- 5 - Stanley Miller, *Evolucioni Molekular i Jetës: Statusi aktual i Sintezës Prebiotike e molekulave të vogla*, 1986, f. 7.
- 6- Jeffrey Bada, *Earth*, shkurt 1998, f. 40.
- 7 - Leslie E. Orgel, “Origjina e Jetës në Tokë”, *Scientific American*, vol. 271, tetor 1994, f. 78.
- 8 - Charles Darwin, *Origjina e llojeve nëpërmjet selektimit natyror*, Modern Library, New York, f. 127.
- 9 - Charles Darwin, *Origjina e llojeve: Një Faksimil i botimit të parë*, Shtypi i Universitetit të Harvardit, 1964, f. 184.
- 10 – B.G. Ranganathan, *Origjinat?*, Pensilvani: The Banner Of Truth Trust, 1988, f. 7.
- 11 - Charles Darwin, *Origjina e llojeve: Një Faksimil i botimit të parë*, Shtypi i Universitetit të Harvardit, 1964, f. 179.
- 12 - Derek A. Ager, “Natyra e të dhënave fosile”, punimet e Shoqatës Gjeologjike Britanike, vëll 87, 1976, f. 133.
- 13 - Douglas J. Futuyma, *Shkenca në sprovë*, Pantheon Books, New York, 1983. faqe 197.
- 14 - Solly Zuckerman, *Matanë Kullës së Fildishtë*, Toplinger Publications, New York, 1970, fq 75-94; Charles E. Oxnard, “Pozita e Australopitëkut në Evolucionin Njerëzor: Bazë për Dyshime”, *Nature*, vëll 258, fq 389.
- 15 - “A Mund të shkencësit të sillen në një fund nga besimi shkencëtarët” që ata kanë ansëers përfundimtar apo nga ngurrimi shoqërisë për të paguar faturat?” *Scientific American*, Dhjetor 1992, f. 20.
- 16 – Alan Walker, *Science*, vëll 207, 7 mars 1980, f. 1103; A.J. Kelso, *Antropologjia Fizike, botimi i 1rë*, J.B. Lipincott Co., New York, 1970, f. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, vëll. 3, Cambridge University Press, Cambridge, 1971, f. 272.
- 17 - Jeffrey Kluger, “Megjithatë jo aq tË zhdukur: Homo Erektusi primitiv mund tË ketË mbijetuar aq gjatË sa tË bashkËjetoj me njerËzit modern,” *Time*, 23 dhjetor 1996.
- 18 - S. J. Gould, *Historia e Natyrës*, vëll. 85, 1976, f. 30.
- 19 - Solly Zuckerman, *Matanë Kullës së Fildishtë*, f. 19.
- 20 - Richard Lewontin, “Bota e pËrndjekur prej demonËve,” *New York Review of Books*, 9 janar 1997, f. 28.
- 21- Malkolm Magerixh, *Fundi i Botës së Krishterë*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, f. 43.